BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 153 • Mayıs / Gulan 2007 • Fiyatı: 2 YTL

1 MAYIS 2007... GÜN ÇALIŞMA GÜNÜ DEĞİL...
GÜN BİRLİK, GÜN DAYANIŞMA, GÜN MÜCADELE GÜNÜ!

Üretimi durdurun, meydanları doldurun!

İÇİNDEKİLER

3
1 MAYIS 2007... GÜN ÇALIŞMA GÜNÜ DEĞİL …
GÜN BİRLİK, GÜN DAYANIŞMA, GÜN MÜCADELE GÜNÜ…
ÜRETİMİ DURDURUN, MEYDANLARI DOLDURUN!

5
ALTERNATİFSİZ DEĞİLİZ… ALTERNATİF BİZİZ!
EGEMENLERİN GÜNDEMİ ONLARA KALSIN…
GÜNDEMİMİZİ KENDİMİZ BELİRLEYELİM!

35
ÖLÜM ORUCUNUN
SONLANDIRILMASI ÜZERİNE...

58
"HEPİMİZ HRANT DİNK'İZ!
HEPİMİZ ERMENİYİZ!"

68
VENEZUELA RÜYASI VE DÜŞÜ ÜZERİNE

77
TÜRK DEVLETİ FAŞİST SALDIRILARINI SÜRDÜRÜYOR!

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · **Tel. & Fax:** 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

1 MAYIS 2007... GÜN ÇALIŞMA GÜNÜ DEĞİL ...
GÜN BİRLİK, GÜN DAYANIŞMA, GÜN MÜCADELE GÜNÜ...

Üretimi durdurun, meydanları doldurun!

1 Mayıs uluslararası işçi sınıfının büyük mücadelelerle, kanı-canı pahasına sermaye sahiplerinden, onların devletlerinden söke söke koparıp aldığı bir haktır. Bütün dünyada işçi sınıfı 1 Mayıs'ta meydanları doldurur, uluslararası emek ordusunun değişik ülkelerdeki taburları olarak hep bir ağızdan günün taleplerini ve herşeyden önemlisi sömürüsüz yeni bir dünya, emeğin-emekçinin iktidarda olduğu bir dünyaya, sosyalizme özlemini ve mücadele kararlılığını dile getirir. Ülkelerimizde egemen sınıflar bir süre devrimci içeriğini boşaltıp "Bahar Bayramı" olarak tatil günü olarak kabul ettikleri 1 Mayıs'ı 12 Eylül askeri faşist harekâtı sonrasında süngü zoruyla tatil olmaktan çıkardılar. 1 Mayıs 2007'de de bu dayatmayı püskürtmek, bunun için üretimi durdurmak, meydanları doldurmak, bulunulan her yerde 1 Mayıs'ı onun gerçek içeriğine uygun olarak kutlamak en önemli görevdir.

1 Mayıs'ın İŞÇİ SINIFI'NIN BİRLİK DAYANIŞMA MÜCADELE GÜNÜ olarak resmi tatil günü olarak kabul edilmesi 1 Mayıs 2007'de de en temel taleplerimizden biridir. Bu talep yalnızca 1 Mayıs'ta değil bütün işçi-emekçi mücadelelerinde savunulmalıdır.

Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de İşçi Sınıfı ve emekçiler 1970'li yıllarda 1 Mayısları "Bahar Bayramı" sahtekârlığından kurtarıp, kitlesel bir biçimde taleplerini haykırdıkları gösterilere dönüştürdüğünde egemen sınıflar 1977 1 Mayıs'ını kana boyadılar. Bu yıl faşist düzenin katillerinin Taksim'de toplanan yarım milyon emekçiye saldırıp 36 insanımızı katlettikleri kanlı 1 Mayıs'ın 30. yıldönümü. Bu yıl DİSK ve KESK 1 Mayıs'ı yeniden Taksim'de kutlayacaklarını ilan ettiler. TMMOB, TTB gibi meslek kuruluşları, Devrimci

1 Mayıs Platformu'nu oluşturan gruplar, yayın organları, bir dizi parti ve sivil toplum örgütü de 1 Mayıs için Taksim'e çağrı yaptılar. **1 Mayıs Alanı'nın 1 Mayıs gösterileri için yeniden kazanılması açısından Taksim'de ısrar önemlidir.**

1 Mayıs 2007 ülkelerimizde egemen sınıfların kendi içlerinde yürüttükleri ve giderek sertleşen iktidar dalaşı şartlarında kutlanacak. Egemen sınıfların iktidar için dalaşan kesimleri işçi ve emekçileri kendi kuyruklarına takmak istiyor. Bir kesim demokrasi, hukukun üstünlüğü vb. savunuculuğu maskesiyle ortaya çıkarken, diğer kesim güya bağımsızlıkçı, antiemperyalist, laiklik yanlısı gösteriyor kendini. İşçiler-emekçiler kendilerini laikçi-anti laikçi cenderesi içine hapsetmeye çalışanları elinin tersiyle bir kenara itip kendi bağımsız sınıf politikalarıyla çıkmalıdır 1 Mayıs meydanlarına.

1 Mayıs 2007, devrimci ve sınıf bilinçli işçiler açısından her şeyden önce:

Emperyalist ve gerici savaş barbarlığına karşı, devimci savaş!

Şovenizme, ırkçılığa, milliyetçiliğe karşı, proleter enternasyonalizmi!

Gerçek barış ve halkların kardeşliği için de tek yol devrim!

Kürt ulusunun ayrılma hakkı ve tüm milliyetlere tam hak eşitliği!

şiarlarının yükseltildiği gösteriler olarak kullanılmalıdır.

Biz şunu çok iyi biliyoruz: Azami kâr ilkesi üzerine kurulu kapitalist/emperyalist sistem bugün bütün insanlığı barbarlık içinde çöküşe götürüyor! Ve bu sistemin gerçek biricik alternatifi var: Sosyalizm!

"Ya barbarlık, ya sosyalizm!" 1 Mayıs 2007'de günün gerçek durumunu en iyi ifade eden temel şiarımızdır.

Sosyalizm ise ancak işçi sınıfının BOLŞEVİK örgütlenmesiyle, **Bolşevik Parti**'nin önderliğinde birleşmiş işçi sınıfının diğer emekçi sınıf ve katmanların mücadelesini bir hedefe, sömürüsüz yeni bir dünya, sosyalist-komünist bir dünya hedefine yönlendirmesi ile kazanılacaktır. Sınıf bilinçli işçiler bu bilinçle 1 Mayıs 2007 için bütün çalışmalarını Bolşevik Partilerimizin sınıfla daha sıkı birleşmesi, Bolşevik Parti örgütlerimizin fabrika temeline oturtulması için kullanmalıdır, kullanacaklardır.

— Yaşasın uluslararası işçi sınıfının
birlik-dayanışma-mücadele günü 1 Mayıs!

— Yaşasın sosyalizm! Yaşasın bolşevizm!

— Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!

14 Nisan 2007

ALTERNATİFSİZ DEĞİLİZ …

Alternatif biziz!

EGEMENLERİN GÜNDEMİ ONLARA KALSIN… GÜNDEMİMİZİ KENDİMİZ BELİRLEYELİM!

Zaman su gibi akıp gidiyor. 2007'de üç ayı geride bıraktık. 2007, bu egemen sınıfların değişik kesimleri arasındaki iktidar dalaşında adeta kader yılı. Dananın kuyruğunun kopacağı yıl. Bu yıl egemenler açısından iki büyük seçim yılı. Önce Cumhurbaşkanlığı, ardından genel seçimler var.

CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMİ YA DA "LAİK CUMHURİYET" TEHLİKEDE… Mİ?

Cumhurbaşkanlığı için seçim sürecinin başlamasına 10 gün kaldı. Anayasa'nın 102. maddesine göre;*"Cumhurbaşkanının görev süresinin dolmasından otuz gün önce ... Cumhurbaşkanlığı seçimine başlanır ve seçime başlama tarihinden itibaren otuz gün içinde sonuçlandırılır.*"

Yani Türkçesi, Anayasa'nın amir hükmüne göre Cumhurbaşkanlığı seçim süreci 16 Nisan 2007'de başlayacak ve 16 Mayıs 2007'ye dek tamamlanacak.

Sürecin nasılı konusunda ise aynı Anayasa maddesinde söylenenler şöyle:

"Bu sürenin ilk on günü içinde adayların Meclis Başkanlık Divanı'na bildirilmesi ve

kalan 20 gün içinde tamamlanması gerekir."

Yani 16 Nisan – 26 Nisan arasındaki 10 gün içinde adaylar Meclis Başkanlığı'na bildirilecek. Sonrası için Anayasa şöyle diyor:

"En az üçer gün arayla yapılacak oylamaların ilk ikisinde üye tam sayısının üçte iki çoğunluk oyu sağlanamazsa üçüncü oylamaya geçilir, üçüncü oylamada üye tam sayısının salt çoğunluğunu sağlayan aday Cumhurbaşkanı seçilmiş olur. Bu oylamada üye tam sayısının salt çoğunluğu sağlanamadığı taktirde üçüncü oylamada en çok oy almış bulunan iki aday arasında dördüncü oylama yapılır, bu oylamada da üye tamsayısının salt çoğunluğu ile Cumhurbaşkanı seçilemediği taktirde derhal TBMM seçimleri yenilenir."

Yani 27 Nisan'da yapılacak seçimlerin birinci turunda ve ondan en az 3 gün sonra yapılacak ikinci turda yarışan adaylardan parlamento üye tam sayısının (550) üçte iki çoğunluğunun (367) oyunu alan cumhurbaşkanı seçilmiş olacak. Verili şartlarda bugün parlamentoda temsil edilen partilerin ortak bir aday üzerinde birleşmedikleri ve birleşemeyecekleri gözönüne alındığında ve parlamentoda birinci parti konumundaki AKP'nin de andaki parlamenter sayısının (354) üçte iki çoğunluğu sağlayamadığı ve fakat üye tam sayısının salt çoğunluğunun (226) çok üstünde olduğu bilindiğinde, seçimler kurallara uygun yapıldığı taktirde en geç üçüncü turda yeni bir cumhurbaşkanı seçileceği ve bu cumhurbaşkanının bu meclisteki AKP çoğunluğu tarafından ve AKP içinden seçileceği kesindir. AKP hatta soruna meclis aritmetiği açısından yaklaşıldığında "*Kırk yaşını doldurmuş ve yüksek öğrenim yapmış TBMM üyeleri veya bu niteliklere ve milletvekili seçilme yeterliliğine sahip Türk vatandaşları*" (Anayasa, Madde 101) arasından istediği bir kişiyi cumhurbaşkanlığına seçebilir.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın (RTE) bir çok kez yinelediği gibi "hükümet olan ve fakat iktidar olmayan" AKP'nin iktidar yürüyüşünde cumhurbaşkanlığı makamının da ele geçirilmesi belirleyici önemdedir.

CUMHURBAŞKANLIĞI MAKAMI İKTİDAR AÇISINDAN NEDEN ÖNEMLİ?

Çünkü geçerli 1982 Anayasası siyasi olarak sorumsuz tuttuğu (Anayasa madde 105'e göre, "Cumhurbaşkanının resen imzaladığı kararlar ve emirler aleyhine Anayasa Mahkemesi dahil, yargı mercilerine başvurulamaz.") cumhurbaşkanına, yarı başkanlık sistemi diyebileceğimiz genişlikte yetkiler vermiştir. 1982 Anayasasının Cumhurbaşkanının Görevlerini belirleyen 104 Maddesi aynen şöyledir:

"*MADDE 104. – Cumhurbaşkanı Devletin başıdır. Bu sıfatla Türkiye Cumhuriyetini ve Türk Milletinin birliğini temsil eder; Anayasanın uygulanmasını, Devlet organlarının düzenli ve uyumlu çalışmasını gözetir.*

Bu amaçlarla Anayasanın ilgili maddelerinde gösterilen şartlara uyarak yapacağı görev ve kullanacağı yetkiler şunlardır:

a) Yasama ile ilgili olanlar:

Gerekli gördüğü takdirde, yasama yılının ilk günü Türkiye Büyük Millet Meclisinde açılış konuşmasını yapmak,

Türkiye Büyük Millet Meclisini gerektiğinde toplantıya çağırmak,

Kanunları yayımlamak,

Kanunları tekrar görüşülmek üzere Türkiye Büyük Millet Meclisine geri göndermek,

Anayasa değişikliklerine ilişkin kanunları gerekli gördüğü takdirde halkoyuna sunmak,

Kanunların, kanun hükmündeki kararnamelerin, Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğünün, tümünün veya belirli hükümlerinin *Anayasaya şekil veya esas bakımından aykırı oldukları gerekçesi ile Anayasa Mahkemesinde iptal davası açmak,*

Türkiye Büyük Millet Meclisi seçimlerinin yenilenmesine karar vermek,

b) Yürütme alanına ilişkin olanlar:

Başbakanı atamak ve istifasını kabul etmek,

Başbakanın teklifi üzerine bakanları atamak ve görevlerine son vermek,

Gerekli gördüğü hallerde Bakanlar Kuruluna başkanlık etmek veya Bakanlar Kurulunu başkanlığı altında toplantıya çağırmak,

Yabancı devletlere Türk Devletinin temsilcilerini göndermek, Türkiye Cumhuriyetine gönderilecek yabancı devlet temsilcilerini kabul etmek,

Milletlerarası andlaşmaları onaylamak ve yayımlamak,

Türkiye Büyük Millet Meclisi adına Türk Silahlı Kuvvetlerinin Başkomutanlığını temsil etmek,

Türk Silahlı Kuvvetlerinin kullanılmasına karar vermek,

Genelkurmay Başkanını atamak,

Millî Güvenlik Kurulunu toplantıya çağırmak,

Millî Güvenlik Kuruluna Başkanlık etmek,

Başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulu kararıyla sıkıyönetim veya olağanüstü hal ilân etmek ve kanun hükmünde kararname çıkarmak,

Kararnameleri imzalamak,

Sürekli hastalık, sakatlık ve kocama sebebi ile belirli kişilerin cezalarını hafifletmek veya kaldırmak,

Devlet Denetleme Kurulunun üyelerini ve Başkanını atamak,

Devlet Denetleme Kuruluna inceleme, araştırma ve denetleme yaptırtmak,

Yükseköğretim Kurulu üyelerini seçmek,

Üniversite rektörlerini seçmek,

c) Yargı ile ilgili olanlar:

Anayasa Mahkemesi üyelerini, Danıştay üyelerinin dörtte birini, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcıvekilini, Askerî Yargıtay üyelerini, Askerî Yüksek İdare Mahkemesi üyelerini, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu üyelerini seçmek.

Cumhurbaşkanı, ayrıca Anayasada ve kanunlarda verilen seçme ve atama görevleri ile diğer görevleri yerine getirir ve yetkileri kullanır."

Bold yazarak öne çıkardığımız yerler aslında ülkemizde cumhurbaşkanının ne kadar geniş yetkilere sahip olduğunu, hem de bu yetkilerin kullanılması bağlamında sorumsuz sayılarak hukuki koruma altına alınmış olduğunu, bu makamı elinde bulunduran birinin siyasete doğrudan müdahale edip, önemli ölçüde yönlendirebilecek bir konumda olduğunu gösteriyor. Cumhurbaşkanına doğrudan bağlı onun tarafından atanan "Devlet Denetleme Kurulu" üzerinden cumhurbaşkanı aslında Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) ve Yargı dışındaki tüm yürütmenin de üzerindeki bir denetçi konumundadır. Cumhurbaşkanın yaptıkları nedeniyle siyaseten sorumlu tutulamaz, işlemleri yargıya götürülemez ve fakat eğer o isterse tüm kamu kurum ve kuruluşlarını Devlet Denetleme Kurulu (DDK) üzerinden denetleyebilir. Anayasanın 108 maddesinde DDK hakkında söylenenler şöyledir:

"*İdarenin hukuka uygunluğunun, düzenli ve verimli şekilde yürütülmesinin ve geliştirilmesinin sağlanması amacıyla, Cumhurbaşkanlığına bağlı olarak kurulan Devlet Denetleme Kurulu, Cumhurbaşkanının isteği üzerine, tüm kamu kurum ve kuruluşlarında ve sermayesinin yarısından fazlasına bu kurum ve kuruluşların katıldığı her türlü kuruluşta, kamu kurumu niteliğinde olan meslek kuruluşlarında, her düzeydeki işçi ve işveren meslek kuruluşlarında, kamuya yararlı derneklerle vakıflarda, her türlü inceleme, araştırma ve denetlemeleri yapar.*

Silahlı Kuvvetler ve yargı organları, Devlet Denetleme Kurulunun görev alanı dışındadır.

Devlet Denetleme Kurulunun üyeleri ve üyeleri içinden Başkanı, kanunda belirlenen nitelikteki kişiler arasından, Cumhurbaşkanınca atanır.

Devlet Denetleme Kurulunun işleyişi, üyelerinin görev süresi ve diğer özlük işleri, kanunla düzenlenir."

SEZER'İN UYGULAMLARI… AKP HÜKÜMETİNE KARŞI EN ETKİN MUHALEFET ODAĞI OLARAK ÇANKAYA …

16 Mayıs 2000'de o günkü DSP-MHP-ANAP hükümeti tarafından son anda uzlaşma formülü olarak öne sürülüp bu partilerin meclisteki üyelerince cumhurbaşkanlığına

seçilen, cumhurbaşkanı olmadan Türkiye'de cumhurbaşkanının yetkilerinin çok olduğu konusunda hukukçu nutukları atan Ahmet Necdet Sezer cumhurbaşkanı seçildikten sonra cumhurbaşkanına tanınan yetkileri tepe tepe kullandı. Bu yetki kullanma işi, onun gizli şeriatçı, takkıyeci, antilaik, bu anlamda cumhuriyet düşmanı olarak değerlendirdiği AKP 2002'de 3 Kasım seçimlerinde tek başına hükümet kuracak, nerdeyse Anayasa'yı değiştirecek bir çoğunlukla seçim kazanıp hükümeti kurduktan sonra, Çankaya'nın AKP hükümetine karşı "laik cumhuriyetin" en önemli direniş odaklarından biri haline gelmesi biçimine büründü.

Bunun sayısal olarak ifadesi şöyledir:

A.N. Sezer 15.03.2003 (Yani RTE'nin Başbakanlığında 59. Hükümetin kurulduğu gün) ile 15.03.2007 tarihleri arasındaki 4 yıllık dönemde, AKP hükümeti tarafından onay için kendisine gönderilen 777 **yasa**dan 718'ine onay verirken 53 yasayı veto etmiştir. (Bkz. TC Cumhurbaşkanlığı, internet sitesi) Bu % 7'ye yakın, yani her 13 yasadan birinin Cumhurbaşkanından geri dönmesi, hükümetle ve meclis çoğunluğu ile cumhurbaşkanının karşı karşıya gelmesi, çatışması demektir.

Atamalar konusunda, devletin tepesindeki üst bürokratlar konusunda çatışma ise çok daha nettir.

Üst düzey atamalarda iki yöntem kullanılıyor. Genel müdür, genel müdür yardımcılığı gibi üst düzey görevlerde ilgili bakan, başbakan ve cumhurbaşkanının onayı alınıyor. Buna **üçlü kararname ya da müşterek kararname** de deniyor. Diğer bir atama yöntemi ise **Bakanlar Kurulu kararı**. Bazı üst düzey makamların nasıl atanacağı özel kanunla düzenleniyor. Örneğin Merkez Bankası Başkanlığı, Sermaye Piyasası Kurulu Başkanlığı ya da Üyeliği, TRT gibi üst düzey makamların atanmasında tüm Bakanlar Kurulu'nun imzasının alınması gerekiyor. Yani kararnamede tüm bakanların imzasının olması şartı aranıyor. Bir bakan imza atmazsa karar Köşk'e gönderilemiyor.

AKP hükümeti döneminde Atamalara ilişkin 126 Bakanlar Kurulu Kararından 19'u (yani %15.08 i) Cumhurbaşkanından geri dönmüştür.

Müşterek Kararnamelerde ise 3709 kararnamenin 459'u (Yani % 12.38 i) Sezer'in vetosunu yemiştir.

Sonuç: Kamuda halen 670'i aşkın kritik makam vekaletle yönetilmektedir. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in veto etmesi sebebiyle vekaletle yürütülen görevler arasında Gelir İdaresi Başkanlığı, TRT Genel Müdürlüğü, BOTAŞ Genel Müdürlüğü, Sermaye Piyasası Kurulu Başkanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü, Bütçe ve Mali Kontrol Genel Müdürlüğü, Türkiye Elektrik İletim AŞ (TEİAŞ) gibi kritik makamlar bulunuyor.

Görüldüğü gibi A.N.Sezer Cumhurbaşkanlığı makamının ona verdiği yetkileri, AKP hükümetinin devlet bürokrasisinde kendine uygun atamaları yapmasını elinden

geldiğince engellemek için kullanmıştır. Çankaya, Sezer'in başkanlığında AKP hükümetinin devlet iktidarını ele geçirme yolunda ilerlemesinin önünü kesen önemli bir mevki olmuştur.

AKP'nin iktidar yolundaki yürüyüşünü sürdürebilmesi için, yasama ve yürütme görevlerinde kendisine engel olmayan, bir noter gibi davranan bir Cumhurbaşkanına ihtiyacı vardır. Meclisteki çoğunluğuna dayanarak AKP Cumhurbaşkanlığı makamını ele geçirebilecek durumda ve konumdadır. Bu işi gerçekleştirmesi için artık çok az zaman kalmıştır. AKP için bu bağlamda önemli olan kalan bir aylık sürenin de "kazasız belasız" atlatılması, seçim sürecinin Anayasa'da öngörülen prosedürle yaşanmasıdır.

Bu hâlâ devlet iktidarının önemli bölümünü elinde bulunduran, kendilerine "laik cumhuriyetin bekçileri" görevini yükleyen iktidar sahipleri açısından, en başta Türk Silahlı Kuvvetleri ve onun sivil uzantıları açısından kabul edilebilir bir durum değildir. Çünkü Cumhurbaşkanlığını ele geçiren bir AKP hükümeti, devlet bürokrasisini kendine göre yeniden düzenleme konusunda çok önemli bir mevkiyi ele geçirmiş, bugüne kadarki iktidar sahiplerini iktidardan uzaklaştırma işinde büyük bir avantaj elde etmiş olacaktır. Sözkonusu olan 84 yıllık iktidarın yeniden yapılandırılmasıdır. O iktidara yeniden bir düzen verilmesidir. Eski iktidar sahiplerinin önemli ölçüde tasfiyesidir.

İKTİDAR DALAŞININ TARAFLARI…

Türkiye'de özellikle 1980'li yılların ortalarından bu yana egemen sınıfların kendi içinde giderek berraklaşan bir iktidar çatışması yaşanıyor.

KEMALİST, DEVLET KAPİTALİSTİ BÜYÜK BÜROKRAT BURJUVAZİ …

Bu çatışmanın bir yanında yerleşik Kemalist bürokrasisi ile devlet iktidarını elinde tutan kesim var. Bunlar bizim **bürokrat devlet burjuvazisi** diye adlandırdığımız kesim. Bir çeşit kolektif burjuva olan, devlet mülkü üzerinde özel mülkiyet hakkına sahip olmayan ve fakat bu mülkün nasıl kullanılacağı konusunda karar verici durumda olan bu kesim için sınıfsal konumlarını korumada devlet iktidarında su başlarını tutmak mutlak gerekliliktir. Özel sermaye kesimleri ile de ilişkiler içinde olan bu kesimin esas gücü devlet iktidarını elinde bulundurmaktan gelmekte, devlette su başlarını tutan bu kesim kendi için yarattığı imtiyazlarla özel sermayeli büyük burjuvazinin seviyesinde bir hayat yaşamaktadır. Bu kesime **ordunun üst kademeleri, yargının üst kademeleri, devlet işletmelerinin yöneticileri, devletin değişik kurumlarının üst bürokrasisi valiler, müsteşarlar** vb. dahildir. Bunlar en başta devletin temel silahlı kurumu olan ordu üzerinden Türkiye'deki gelişmeleri bugüne kadar belirlemişlerdir. Bundan sonra da belirlemek istemektedirler. İktidar mücadelesinde bunlar orta ve küçük burjuvaziyi

ve emekçi yığınları peşlerine takabilmek için üç temel silaha sarılmaktadırlar:

Birincisi: "Laiklik elden gidiyor, şeriat geliyor" öcüsü. Bu bağlamda önce bunların savunduğu laikliğin, gerçek anlamda dini kişinin özel işi olarak gören, din ile devlet işlerini kesin hatlarla birbirinden ayıran, hiçbir dine ve mezhebe imtiyaz vb. tanımayan, devletin dine her türlü desteğini reddeden bir laiklik olmadığı bilinmelidir. Tersine bunların "laik"liği, devletin din işlerini doğrudan üzerlendiği, **devletin kendi din yorumu**nu kitleler içinde yaygınlaştırmak için büyük bir din örgütü kurduğu, bu örgüt üzerinden devlet dini olan Müslümanlığın Sünni mezhebinin imtiyaz sahibi olduğu bir "laiklik"tir. Gerçek anlamda laik bir ülkede Başbakanlığa bağlı "Diyanet İşleri Başkanlığı" olmaz. 200 bin çalışanlı devlet din örgütü olmaz. Camilerde verilecek vaazın içeriğini devlet belirlemez. Cami hocaları, imamlar vb. devlet memuru olmaz! O halde "Laiklik elden gidiyor, şeriat geliyor" bu açıdan kocaman bir yalandır. Diğer yandan evet kitleler içinde bizzat bu "laik" devletin de marifetiyle son on yıllarda dinci gericilik yaygınlık kazanmıştır. İmam Hatip okulları sayısının 12 Eylül cuntacıları döneminde ondan önceki dönemlerle kıyaslanmayacak ölçüde arttığı olgudur. "Komünizm" tehlikesine karşı dinci örgütlenmelerin bizzat kemalist devlet tarafından desteklendiği olgudur. Devrimci alternatifin yeterince görülmediği ortamda kitleler bu dünyadaki cehennem hayatlarından kurtuluş arayışı içinde dine geçmişe oranla daha fazla yönelmişlerdir. Emperyalizmin ezilen uluslara ve haklara karşı saldırılarında anti-İslam kampanyalara girişmesi, Filistin'de, Afganistan'da, Irak'ta olduğu gibi radikal İslamcı akımların emperyalist işgallere karşı direnişlerde yer alması ve hatta bu direnişlerin başını çekmesi de öncelikle nüfusu Müslüman yoğunluklu ülkelerde dine ilgiyi ve yönelişi arttırmıştır. Siyasete bu İslami söylemlerin daha fazla kullanılması, yığınların dini duygularını daha iyi sömüren partilerin daha fazla tercih edilmesi biçiminde yansımıştır. Bu olgular fakat Türkiye'nin şimdi "şeriat" devletine, Anayasası Kuran olacak bir devlete doğru geliştiği, bu anlamda bir şeriat tehdidi altında olduğu anlamına gelmiyor. Kemalist bürokrat iktidar sahiplerinin "gizli gündemi"nin şeriat olduğunu söyleyerek engellemeye çalıştıkları hükümet partisi AKP'nin şimdiki programı şeriat programı değil. Bu partinin andaki dinciliği gerçekte batıdaki "tutucu" partilerin dinciliğinden özde ayrı bir dincilik değil, Türkiye'de ANAP'ın-DYP'nin, MHP'nin, BBP'nin vb.nin dinciliğinden özde ayrı değil. CHP-İP gibileri bağlamında de ayrılık, AKP'nin İslam yorumu ile, kemalist İslam yorumunun ayrı olması, kemalistlerin gerçek dininin de Kemalizm olmasından kaynaklanan bir ayrılıktır. Din sömürüsü konusunda Türkiye'deki egemen sınıf partilerinin hiçbirinin bir diğerine söyleyecek fazla sözü yoktur aslında.

İkinci temel silah "ülkenin bağımsızlığı elden gidiyor, ülke parça parça emperyalistlere satılıyor" yönlü söylemler ve lafta bağımsızlıkçı, güya antiemperyalist tavırlardır. Gerçekte ülke özü itibarıyla dün ne kadar "bağımsız" idiyse, bugün de o

kadar "bağımsız"dır. Ülke gerçekte emperyalist sistem içinde yer alan, emperyalizme mali, ekonomik, siyasi, ideolojik binlerce bağla bağlı bir ülkedir. Bu ülke burjuvazisinin kendi özgül çıkarları olduğu ve bu çıkarların şu veya bu emperyalist büyük gücün çıkarları ile çatıştığında, sözkonusu emperyalist büyük güce karşı da –tabii başka büyüklerin desteğini alarak– tavır geliştirmesinin mümkün olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Bu ülkenin özel sermayeli büyük burjuvazisinin küçümsenmeyecek boyutlarda sermaye sahibi olduğu, belli dallarda uluslararası alanda da "oyuncu"ların içinde yer aldığı, tüm Türk büyük burjuvazisinin yayılmacı, emperyalist amaçlara da sahip olduğu gerçeğini dıştalamıyor. "Ülkenin parça parça, parsel parsel yabancılara satılması"na gelince, bunun için yabancılara toprak mülkiyetinin tanınması veya tanınmaması belirleyici değildir. Emperyalist bir dünyada yaşıyoruz. Bu dünyada belirleyici olan tek şey "güç" tür. Güçlü olan, ekonomik, askeri, siyasi olarak diğerlerinden güçlü olan ülkeler, en başta emperyalist büyük güçler, kendinden güçsüz olan ülkeleri de, onlarda toprak mülkiyetine sahip olsunlar olmasınlar, belirlerler. Örneğin Türkiye'nin ekonomik politikası görünürde TC hükümetleri, gerçekte ise esasta IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist kurumlarca belirlenir. Bu anlamda Türkiye çoktan "parsel parsel" satılmıştır. Yeni olan şimdi yabancı uyruklulara da belli kısıntılarla toprak mülkiyeti hakkının tanınmasıdır, ki bu kapitalizmin bugünkü gelişme aşamasında gayet normal olan bir şeydir. Ve toprak, arsa mülkiyeti açısından TC uyrukluların yabancı ülkelerdeki mülkiyeti, yabancı uyrukluların Türkiye'deki mülkiyetinden fazladır. Gerçek durumun bu olduğu şartlarda, özellikle Çukurova bölgesi için ırkçı-Türkçü, antisemit ögelerle de yürütülen "ülkemiz parsel parsel satılıyor" kampanyası aptalca bir demagojidir. Fakat kitleleri kandırıp kışkırtmada kemalistler bunu kullanmaktadır.

Bu "bağımsızlıkçı" yaygara üçüncü olarak Sevr Paranoyası ile, ülkenin emperyalistler tarafından bölüneceği paranoyası ile, Türkçü-ırkçı "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" propagandaları ile, Güney Kürdistan'a karşı savaş hazırlıkları ile, Kuzey Kürdistan'da savaşın yoğunlaştırılması ile tamamlanıyor. Hükümetin "*Türkiye Devleti, ülkesi ve milleti ile bölünmez bir bütündür.*" (Anayasa madde 3) ilkesine aykırı davrandığı, "ülkeyi bölünmeye götürdüğü", AB'ye girmek için onların her dediğini yaptığı, bunun gerisinde emperyalistlerin Sevr planının yattığı vb. söylemlerle, bu gidişi durdurmak gerektiği anlatılmakta, "teslimiyetçi" hükümete karşı, "ulusalcı" "yurtsever" güçler adına güya antiemperyalist tavırlar takınılmaktadır.

Kemalist bürokrat devlet burjuvazisi açısından şimdiki "antiemperyalist" "bağımsızlıkçı" lafların geri planında yatan, bunların gerçekten antiemperyalist olmaları vb. değildir. 1980'de askeri darbe ertesinde ABD emperyalizmi tarafından övülen "bizim oğlan"ların halefleri bugün görünüşte örneğin ABD emperyalizmine kafa tutar görünüyorsa, geçmişte AB'ye üye olmak gerektiğini savunanlar, bugün

AB'nin Sevr projesini hayata geçirmek istediğini söylüyorsa vb. bunun gerisinde yatan gerçek neden yine ülke içindeki iktidar dalaşıdır. Bu dalaşta gerek ABD emperyalizmi, gerekse AB emperyalistleri tercihlerini açıkça "sivil hükümet"ten yana, orduya, askeri darbeye vb. karşı yapmışlardır. Bütün emperyalist dünyada savunulan ve bugün egemen olan "devletin küçültülmesi", "özelleştirme" vb. siyasetlerin Türkiye'de savunulması ve uygulanması bugüne kadarki devlet iktidarı sahiplerinin iktidarlarını kaybetmesi demektir. İşte "bağımsızlık elden gidiyor" yaygarasının geri planında yatan budur. Elden giden büyük bürokrat burjuvazinin devlet içindeki egemenliği, iktidarıdır.

Büyük bürokrat burjuvazinin bu iktidar mücadelesinde, emperyalist büyük sermaye karşısında fazla direnme gücü olmayan orta (milli!) burjuvazi, küçük burjuvazinin önemli bir kesimi ve emperyalist globalleşme karşısında eriyip giden köylülük "milli içe kapanma" ile sorunların çözülebileceği gerici hayallerinin peşinde gidebilecek sınıf ve katmanlardır.

Siyasi olarak bu kesimin sözcülüğünü bugün parlamentoda en başta Baykal CHP'si yapmaktadır. Fakat ANAP, MHP, Genç Parti, BBP gibi partiler yanında, "sol"dan en azgın bir biçimde İP ve onu utangaçça izleyen legal, resmi T"K"P de bu kesimin siyasi sözcülüğünü yapıyorlar. DYP andaki siyaseti ile bu kesimle, liberal kesim arasında ipleri koparmayan, denge tutturmaya çalışan bir konumda durmaktadır. AKP'nin doldurduğu boşlukta kendine AKP den biraz daha milliyetçi söylemlerle yer aramaktadır.

ÖZEL SERMAYELİ, İŞBİRLİKÇİ BÜYÜK BURJUVAZİ …

Çatışmanın diğer yanında sınıfsal olarak en başta **özel sermayeli işbirlikçi büyük burjuvazi** var. Bürokrat devlet burjuvazisi ile geçmişte gayet iyi ilişkiler içinde olan ve devletin imkânları da gelişmeleri için kendilerine sunulan bu kesim (Devlet eliyle burjuvazi yaratma!), 1980'li yılların ortalarından itibaren artık açıkça devlet bürokrat burjuvazisinin kendi gelişmelerinin önünde engel haline gelmeye başladığını savunmaya, bürokrasinin küçültülmesi ve egemen olmaktan çıkarılması gerektiğini savunmaya başladı. TÜSİAD, TİSK gibi özel sermayeli patron örgütlerinde örgütlenen bu kesim,

"**Liberalleşme**" – büyük sermayenin gelişmesinin önündeki tüm bürokratik engellerin kaldırılması,

"**Demokratikleşme**" – ordunun ve diğer devlet bürokrasisinin ülkede siyaseti belirlemesi işine son verilmesi, ordunun "yönetici, yönlendirici, egemen" konumundan çıkarılması, sivil siyasetin denetimi altına girmesi

"**Hukukun üstünlüğü**" – yapılan yasaların kağıt üzerinde kalmaması, sermayenin önünü görebilmesi için, yargı bağımsızlığını keyfilik olarak uygulayan yargının

yeniden yapılandırılması

"**Dünyaya açılma/AB'ye üyelik**"- Emperyalist devlet ve tekellerle işbirliği içinde büyüyen özel büyük "Türk" sermayesinin dünya pazarlarında da söz sahibi olabilmesi için, AB'ye üyelik

"**Özelleştirme-Taşeronlaştırma-Sendikasızlaştırma**" – Sermayenin daha da büyüyebilmesi için, devletin elindeki işletmelerin özelleştirilmesi, işçiler arasındaki rekabetin arttırılması için işte kuralsızlaştırma, esnek çalışma, taşeronlaştırma, işçilerin mücadelelerini zayıflatmak ve engellemek için örgütlenmelerinin engellenmesi, sendikasızlaştırma

siyasetlerini açıkça fomüle edip savunmaya başladılar. Bunlar aynı zamanda bütün dünyada liberalizm adına savunulan ve 1980'li yıllardan itibaren egemen olan, Rus sosyalemperyalizmi kampı çöktükten sonra egemenliği daha da kesinleşen görüşlerdi. Bu görüşlerin arkasında yani bir bütün olarak emperyalist dünyanın efendilerinin rüzgârı vardı. Özel sermayeli büyük Türk burjuvazisi 80'li yılların ortalarında arkasına bu rüzgârı da alarak, kendini Türkiye'de değişiklikler formüle ve talep edecek kadar güçlenmiş hissetmeye başladı.

Bu kesimin devletin de desteğiyle elinde biriktirdiği zenginlik, yani bu burjuvazinin "büyüklüğü" hiç de küçümsenecek bir boyutta değildir. Devlet iktidarında, eski iktidar sahiplerine "artık siz köşenize çekilin" demenin gerisindeki gücün ne olduğu Forbes'in "Dünyanın En zenginleri" araştırmasında ortaya konmaktadır.

Hürriyet gazetesi haberi "Japonya'yı bile geçtik, 'zengini çok ülkeler ligi'nde 6. olduk" başlığıyla verdi ve "İş, ticaret, finans dünyasının bir numaralı dergisi Forbes, 2007 yılının dünya milyarderleri listesini açıkladı. Listede 2005'te 8, geçen yıl ise 21 dolar milyarderi bulunan Türkiye, bu yıl 25 milyardere ulaşarak dünyada en fazla milyardere sahip ülkeler sıralamasında altıncı sıraya yükseldi." şeklinde yazdı. Bu listede Türkiye'nin önündeki 5 ülke ve onlardaki milyarder sayısı şöyle:

ABD 415, Almanya 35, Rusya 53, Hindistan 36, İngiltere 29.

Sözkonusu 25 dolar milyarderinin toplam kişisel serveti 38,8 milyar dolardır. 2005 yılı için TÜİK'in milli gelir (Yani Türkiye'de 2005'te yaratılan tüm değerlerin para olarak karşılığı) 368 milyar YTL olarak verildiği bilindiğinde, bu en zengin 25 kişinin gerçek gücünün ne olduğu daha iyi anlaşılır. Bu dolar milyarderlerinin "resmi" verilere göre dolar milyarderi olduğu, Türkiye ekonomisinde kayıt dışı ekonominin büyük ağırlığı olduğu bilindiğinde, aslında en az resmi dolar milyarderi kadar, resmi olmayan "kayıt" dışı ekonominin dolar milyarderleri olduğundan da yola çıkılmalıdır.

İşte dünyanın bir çok yerinde ortaklıkları, yatırımları olan, emperyalist sermaye ile iç içe olan, bu özel sermayeli büyük burjuvazidir, siyasi iktidarda devlet bürokrat burjuvazisinin egemenliğini kırmak isteyen.

Onlar bu mücadelelerinde kendi dışlarındaki sınıf ve katmanları peşlerine takabilmek

için sahtekârca liberalizm, demokrasi, fikir özgürlüğü, insan hakları, azınlık hakları vb. savunucuları imiş gibi ortaya çıkıyorlar. Bu mücadelede orta burjuvazinin şimdiye dek kemalistlerce ideolojik nedenlerle engellenen kesimleri (İslami sermaye), orta ve küçük sermayenin büyümek isteyen ve büyüme yolu olarak büyük sermayenin uzantısı olarak iş yapmayı gören kesimleri, tarımda büyük tarım tekellerinin uzantısı olarak çalışan büyük tarım burjuvazisi de bu kesimin yanında yer alacak çıkarlara sahip.

"Liberal" burjuvazinin (ki bu Türkiye'nin bugünkü şartlarında yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız gibi esasta özel sermayeli büyük burjuvazidir) ekonomik programı toplumda kapitalizmin gelişmesinin, ülkenin emperyalist dünya sistemine daha derinlemesine entegre olmasının programıdır.

Siyasi olarak bu program emperyalizm çağında "bütün çizgi boyunca gericileşmiş" (Lenin) olan burjuva demokrasisinin programıdır. Hal böyle olduğu için de, ülkede kemalist faşizmin geriletilmesinden yana olan tüm güçler bu programda kendilerine ait bir şeyler bulmaktadır. Örneğin milli meselede bu program, "birlik devleti"ne dokunmadan, Kürtlere belli ulusal haklar tanınmasından, Güney Kürdistan'da de fakto kurulmuş Kürt devleti ile iyi geçinmekten yanadır. Ermeni sorununda Ermeniler üzerinde soykırımı kabul etmese bile, örneğin Ermenistan'la olan sınırın açılmasından, Ermenistan ile de iyi ilişkiler kurulmasından yanadır vs. Din bağlamında liberal burjuvazinin siyaseti, laikliğe daha yakın bir programdır. Hal böyle olduğu için de örneğin bu kesim, birkaç kez "kendi öz partisini kurma" deneyiminden (Cem Boyner'in Partisi, daha sonra Liberal Demokrat Parti vs.) sonra, bu partilerin halk nezdinde hiçbir kabullenilme durumunun olmadığını gördükten sonra var olan partiler içinde AKP'yi kendi programı doğrultusunda etkileme ve kullanma konusunda önemli bir sakınca görmemiştir.

İKTİDAR DALAŞINDA GELİNEN YER…

Egemen sınıfların değişik kesimleri arasındaki iktidar dalaşında bugün gelinen yerde durum TC'deki 84 yıllık iktidar sahibi olan kesimin kesin egemenliğini giderek yitirme aşamasına gelmiş olduğu bir durumdur.

İktidarı hâlâ elinde bulunduran kesimin elinde anda ordu, yargının küçümsenmeyecek bir bölümü, cumhurbaşkanlığı, emniyetin bir bölümü ve üst bürokrasinin önemli bir bölümü vardır. Üniversitelerin yönetimi de YÖK üzerinden bu kesimin elindedir. Bu kesim medyada da küçümsenmeyecek bir desteği sahiptir. Fakat bu destek eskisi gibi sınırsız bir destek, medyanın neredeyse tümünün bu kesim tarafından denetlenmesi biçiminde bir destek değildir artık. Bunların tümü "atanan"lar konumundadırlar ve bu atamalarda cumhurbaşkanlığı makamı çok önemli bir rol oynamaktadır.

İktidarı ele geçirme mücadelesi veren kesim ise parlamento çoğunluğunu, hükümeti,

yargının bir bölümünü, emniyetin bir bölümünü, belediyelerin büyük çoğunluğunu, "Milli Eğitim"in önemli bölümünü elinde bulundurmaktadır, özel sermayeli büyük burjuvazinin önemli sınıf örgütlerinin desteği yanında, büyük tarikatların da desteğine sahiptir. Medyada bu kesimin desteği büyüktür. Bu kesimin siyasi temsilcileri ve sözcüleri halk yığınlarının desteğine diğerlerinkine oranla daha fazla sahiptir. Çelişme bu yanıyla "atanmışlar" ile, "seçilmişler" arasındaki bir çelişme olarak da göstermektedir kendini. Kağıt üzerinde öngörülen "seçilmişler"in "atanmışlar"a üstünlüğü, uygulamada atanmışların üstünlüğü olarak yaşanmaktadır. Bu konuda Cumhurbaşkanlığı makamının hangi kesimin elinde olacağı sorusu, egemen sınıfların kendi içlerindeki iktidar dalaşı açısından gelinen yerde belirleyici bir soru haline gelmiştir.

VE TAKTİKLER…

Yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi, AKP açısından –dolayısıyla özel sermayeli işbirlikçi büyük burjuvazi açısından– oldukça avantajlı bir konum sözkonusudur. İşlerin kurallara uygun bir biçimde, ortam gerilmeden, fazla kavga gürültü olmadan yürümesi, seçimlerin kurallara uygun bir biçimde zamanında yapılması bu kesim açısından uygundur.

İktidarı elinde tutan kesim açısından ise, cumhurbaşkanlığı mevkinin yitirilmemesi için yapılması gereken herşeyin yapılması gereklidir. Sürecin normal işlemesi halinde AKP'nin cumhurbaşkanlığına istediği kişiyi seçmesini engellenme imkânı yoktur. O halde sürecin normal işleyişine bırakılmaması, aktif müdahale gereklidir. Ortamın gerilmesi iktidarını elinde tutabilmek için bu kesimin işine gelmektedir.

ORTAM NASIL GERİLİYOR?…

Cumhurbaşkanlığı seçimine daha iki yıla yakın zaman varken bu makamı elinde bulunduran kesimin sözcüleri bu parlamentonun cumhurbaşkanını seçemeyeceği, cumhurbaşkanlığı seçimi öncesinde mutlaka parlamento seçimleri yapılması gerektiği tezini işlemeye başladılar. Bu daha sonra 2006 yılı içinde bir kampanyaya dönüştürüldü. Böylece erken seçim zorlanmaya çalışıldı. Kampanyayı yürütenlerin –ki kampanyanın başını çeken CHP idi, fakat AKP dışındaki tüm egemen sınıf partileri de şu veya bu ölçüde katıldılar bu kampanyaya– gerekçeleri bu parlamentonun toplumun iradesini yansıtmadığı tezi idi. Birdenbire akıllarına % 10'luk ülke barajının antidemokratik olduğu, geçen seçimlerde % 40'tan fazla oyun parlamentoda temsil edilmediği, AKP'nin tüm seçmenler bazında oy desteğinin aslında dörtte bir civarında olduğu, bunun demokratik meşruiyet açısından sorun olduğu vb. geldi. % 10 barajını koyanların kendileri olduğu, bunu geçmişte demokratik bulup tepe tepe kullandıkları, "ana muhalefet" partisinin tüm seçmenler bazındaki oy desteğinin beğenmedikleri

AKP'nin oy desteğinin çok gerisinde olduğu vb. ni suskunlukla geçiştirerek gürültülü bir erken seçim kampanyası yürüttüler.

Açık, yasal alanda yürütülen erken seçim kampanyasına paralel ve hatta bu kampanyanın da bir çıkış noktası olarak ortamı germeye yarayan illegal eylemler yürütüldü.

Ordu ve emniyet güçleri 2005 Newroz'unda ve Newroz ertesi kitlelere karşı büyük bir saldırı kampanyası yürüttüler. 2005 sonbaharında 14 PKK gerillasının kimyasal silahlarla öldürülmesi üzerine yapılan protesto gösterilerinde faşist ordu kitleye ateş açtı. Ardından Kuzey Kürdistan illerinde PKK'ya mal edilen bombalama eylemleri geldi. Güya terörizme karşı mücadele adına bölgedeki faşist ordu güçleri halka karşı terör eylemlerini arttırdılar. Ardından 9 Kasım 2005'te Şemdinli'de Umut Kitabevi'ne karşı girişilen bombalı suikast eylemi geldi. Yine "teröristler"e mal edilmek üzere gerçekleştirilen bu kontrgerilla eylemi, PKK itirafçısı, JİTEM elemanı bombacının halk tarafından suçüstü yakanlaması ile amacına ulaşamadı. Tersine, bu eylemin faillerinin araştırılması sürecinde hazırlanan savcılık iddianamesinde eylemin bizzat devlet güçleri tarafından gerçekleştirildiği, JİTEM'e bağlı bir birim tarafından gerçekleştirilen bir kontrgerilla eylemi olduğu, son dönemde gerçekleştirilen bir dizi başka bombalama eyleminin de aynı kaynaklı olduğu, örgütün en tepesinde o dönemin Kara Kuvvetleri Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın olduğu devlet arşivlerine girdi. Tabii sonunda Genelkurmay Başkanlığı'ndan Kara Kuvvetleri Başkanı Yaşar Büyükanıt hakkında soruşturma izmi talep eden Şemdinli Cumhuriyet Başsavcısı işinden atıldı, Şemdinli olayı suçüstü yakalanan iki katilin cezalandırılması ile kapatıldı fakat yine de bu olay Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da gerçek teröristlerin kimler olduğunu görmek isteyen herkese açık bir şekilde gösterdi.

KONTRGERİLLA EYLEMLERİ VE ERKEN SEÇİM KAMPANYASI…

2006 iktidardaki bürokrat burjuva kanadın, AKP hükümetinin gerçekte hükümet edemeyeceğini ispatlayıp erken seçime zorlayacağı yıl olarak belirlendi. Ortaya Demirel sürüldü. Onun ağzından, AKP hükümetinin aslında hükümet edemediği, ülkede belli güç odaklarına karşı hiçbir şey yapmanın mümkün olmadığı, eğer erken seçim yapılmış olsa idi 12 Mart ve 12 Eylül'ün yaşanmış olmayacağı görüşleri dile getirildi. Aba altından eğer erken seçim yapılmazsa, darbe sopası sallanmaya başlandı. Bu arada medyadaki devlet savunuculuğunun kalelerinden biri olan Cumhuriyet gazetesine karşı çok ses getiren, fakat fazla maddi zarar vermeyen bir bombalı eylem düzenlendi. Bu eylem cumhuriyet düşmanı, antilaik, dinci gericilere, dolayısıyla hükümete mal edildi. Yığınlar "azan dinci gericiliğe karşı", "laik cumhuriyet düşmanlarına karşı" mücadeleye çağrılmaya başlandı. Ordu büyükleri "laik cumhuriyete karşı saldırılar konusunda hassasiyetlerini" dile getirdiler. Ardından silahlı Danıştay baskını geldi.

Silahıyla elini kolunu sallayarak Danıştay binasına giren bir katil "Allah'ın askeri" olduğunu ilan ederek ve "türban kararının cezalandırılması" için eylem yaptığını bağıra çağıra ilan ederek toplantı halinde olan Danıştay üyelerine kurşun yağdırdı. Bir ölü, dört yaralıya mal olan bu saldırı ertesinde tetikçi yakalandı. Görünürde yine "laik cumhuriyete" yönelen dinci bir saldırı sözkonusu idi. Saldırıda ölen Danıştay üyesinin cenazesi tam bir Kemalist laikçi histeri gösterisi olarak gerçekleştirildi. Ordunun, emniyetin üst kademesi, üniversite yönetimi, yargının Kemalist kesimi ve binlerce Türkçü faşist "Atatürk cumhuriyeti"ne bağlılıklarını haykırdılar. Cenazeye gelme cüreti gösteren kimi hükümet üyeleri "Mollalar İran"a sloganları ile karşılandı.. Danıştay eyleminin soruşturma sürecinde fakat ortaya bir başka resim çıktı: Allah'ın askeri olduğunu ilan eden tetikçinin tüm ilişkileri eski ordu mensupları, Kemalist ırkçı kuruluşlar vb. idi. Tetikçinin dahil olduğu çete "Türkiye'nin olası bir işgaline karşı örgütlenen vatansever"lerden oluşan bir çete idi! Ve bu çete bireysel hareket eden devlet ile katiyen ilişkisi olmayan kimi "meczup"lardan oluşuyor idi. Bunların bir çoğunun eski ordu mensupları olması tamamen tesadüftü vb. Yani sonuçta hükümete mal edilen eylemin gerçekte hükümete karşı bir eylem olduğu çıktı ortaya. Bu da bu kez "Danıştay üyelerinin bile can güvenliğini sağlayamayan iktidarsız hükümet" tezi işlenerek erken seçim için gerekçe yapılmaya çalışıldı.

Fakat bütün bunlar işbirlikçi büyük burjuva örgütlerinin sahip çıktığı, bu arada ABD ve AB'nin de desteğini alan AKP'nin kendi takviminde bir değişiklik yapmasını beraberinde getirmedi. AKP hükümeti Ağustos 2007'de, daha Yüksek Askeri Şura kararını beklemeden çete şefi olduğu belgeli olan Yaşar Büyükanıt'ı Genelkurmay Başkanlığı'na atayan kararnameyi imzalayarak ordu ile doğrudan çatışmak istemediğini gösterdi. Genelkurmay Başkanlığı atamasında yaşanması beklenen gerginlik de bu manevra ile boşa çıktı.

Fakat tabii bunlar iktidar dalaşının sonu olmadı. AKP'nin Kasım ayında yaptığı Genel Kurul'da AKP'nin cumhurbaşkanlığı seçimi ile ilgili tavrının altı bir kez daha çizildi: Erken seçim yapılmayacaktı, Cumhurbaşkanlığı seçimi zamanında ve Anayasa'da belirlenmiş kurallara göre gerçekleştirilecekti, Cumhurbaşkanı bu Meclis tarafından ve bu Meclis içinden seçilecekti! Bunun normal dile tercümesi, "siz istediğiniz kadar gürültü edin, AKP zamanı geldiğinde istediği kişiyi cumhurbaşkanlığına seçecektir" şeklinde idi. Üstüne üstlük, Genel Kurul'da kesin bir biçimde AKP içinde ikinci adamın Abdullah Gül olduğu da belirlenerek, Recep Tayyip Erdoğan'ın Çankaya'ya çıkması durumunda parti yönetiminin ne olacağı sorusuna da önceden cevap verilerek, "laik"çilere "eğer isterse RTE de Çankaya'ya çıkabilir, bunu engeleyemezsiniz" mesajı da verildi. 10 Kasım'da yapılan Anıtkabir yürüyüşü ve AKP'nin Genel Kurul'u ile aynı güne rastlayan Bülent Ecevit'in cenaze töreni AKP'nin bu kararlılığı karşısında kemalist kesimin "Çankaya laiktir laik kalacak" kararlılığının –Türkçe çevirisi ile

"AKP'nin tek başına Çankaya'ya yerleştirmeye çalıştığı biri orada oturamaz" demek oluyor bu– gösterilerine sahne oldu.

ANA/YASAL "CİNLİK" LER…

Erken Seçim zorlamasının boşa çıktığının görüldüğü noktada AKP'nin tek başına cumhurbaşkanı seçemeyeceği, mutlaka uzlaşmak zorunda olduğu, yalnızca AKP oylarıyla seçilecek bir cumhurbaşkanının "Atatürk'ün mekânı!" olan Çankaya'ya çıkamayacağı, çıksa bile orda oturtulmayacağı görüşleri işlenmeye başlandı.

Bu arada AKP'nin önünü yasal olarak kesmenin mümkün olup olmadığı tartışması yeniden gündeme getirildi. Bu gelişmeyi yasal olarak engelleme için "Anayasal cinlik"ler üretilmeye başlandı. Yargıtay Eski Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu bu konuda ilk Anayasal cinliğin mucidi olarak 2006 sonunda buluşunu açıkladı: Anayasa cumhurbaşkanlığı seçimlerinde birinci turda üçte iki çoğunluk istiyordu, o halde bu üçte iki çoğunluk Genel Kurul salonunda bulunmadığı durumda cumhurbaşkanlığı seçimlerine geçilemezdi! Meclis'in cumhurbaşkanlığı seçimleri gündemi ile toplanabilmesi için de üçte iki çoğunluk gerekliydi! Yani 367+1 (Meclis Başkanı oy kullanamayacağı için +1) yalnızca cumhurbaşkanı seçmek için birinci turda gerekli sayı değil, aynı zamanda cumhurbaşkanlığı seçimi için Meclis toplantı yeterliliği sayısı idi. Bu cinfikirli Anayasa yorumu tabii Anayasa'da toplantı yeter sayısı için (Üye tam sayısının en az üçte biri /yani 184, Anayasa madde 96) ayrıca bir hüküm bulunduğu gerçeğini yok sayıyordu, 1982 Anayasasını yazan Danışma Meclisi Adalet Komisyonu Sözcüsünün Meclis tutanaklarında yer alan "Biz Anayasa'ya hiçbir özel toplantı yeter sayısı koymadık" açıklamasını yok sayıyordu, üçüncü turda öngörülen seçilme yeterlilik sayısının üye tam sayısının salt çoğunluğu (yani bugünkü şartlarda 276) olduğu gerçeğini yok sayıyordu vs. fakat olsundu. Maksada ulaşılmış nihayet AKP'nin cumhurbaşkanını tek başına seçme iddiası planı ve iddiasının önüne "Anayasal engel" çıkarılmıştı. Bu cinfikirli Anayasa yorumuna CHP derhal dört elle sarıldı. CHP sözcüleri "367 şartının Anayasa'nın amir hükmü" olduğunu belirterek, bu sayıya ulaşılmaması halinde ilk turun ardından "10 dakika içinde Anayasa'da belirtilen koşulların yerine getirilmediği gerekçesiyle Anayasa mahkemesine gidileceği" açıklamalarını yaptılar. Bu "Anayasal engel" gerekçesi seçim günü yaklaştıkça daha gürültülü bir şekilde dile getirilmeye başlandı. 5 Nisan'da YÖK Başkanı Erdoğan Teziç'in başkanlığında Üniversite Rektörleri "Rektörler Komitesi" adı altında bir toplantı yaptı. Bu Komite cumhurbaşkanlığı seçimi ile ilgili olarak bir bildiri yayınladı. Bildiride cumhurbaşkanlığı seçiminde "gelecekte cumhurbaşkanlığı ile ilgili meşruiyet tartışmalarını da gündemden kaldıracak … uzlaşma" çağrısı yapıldı. Bildirinin kamuya açıldığı toplantıda YÖK Başkanı Erdoğan Teziç bir soruya cevaben şöyle dedi:

"Muhakkak Meclis'te cumhurbaşkanlığı seçimi için başkan oturumu açtığında kendisi hariç 367 üyenin içerde olması zorunludur. Üçte iki çoğunlukla örtüşür, genelde daha fazla olur bu sayı ancak buradan bir sonuç alınmazsa son aşamaya gelindiğinde yanı salt çoğunlukla adayların belirlendiği döneme gelindiği zamanda gene toplantı nisabının üçte iki olma zorunluluğu vardır. Üçte ikinin altında bir sayıyla Meclis toplanır, oylama yaparsa bu Anayasaya aykırı olur."

Böylece üniversiteler de devletin en yüksek rütbeli yöneticisi ağzından üçte iki çoğunluğun Cumhurbaşkanlığı seçiminde toplantı yeter sayısı olduğu yorumuna sahip çıkıyor, CHP'nin "10 dakikada Anayasa Mahkemesine gitme" tehdidine destek veriyordu.

Burada 367 hesabının tutması için sorun tabii yalnızca CHP'nin birinci turda seçime gelmemesi ile çözülmüyor. Andaki Meclis aritmetiği şöyle:

Adalet ve Kalkınma Partisi	354
Cumhuriyet Halk Partisi	153
Anavatan Partisi	19
Bağımsız Milletvekili	10
Doğru Yol Partisi	4
Halkın Yükselişi Partisi	1
Sosyaldemokrat Halk Paritisi	1
Genç Parti	1

7 üyelik de anda boş.

Anavatan Partisi ve DYP'nin cinfikirli Anayasa yorumunu "zorlama" olarak değerlendirdikleri bilindiğinde CHP'nin birinci turda 367 kişinin katılmadığı bir toplantı gerçekleştirilmesi, ardından CHP'nin Anayasa Mahkemesi'ne gideceği tehdidinin hayat bulmasının oldukça güç olduğu görünüyor. Fakat bu CHP'nin cinfikirli Anayasa yorumu temelinde siyaset yapmasını engellemiyor.

Bunun dışında bir de ne olursa olsun RTE'nin cumhurbaşkanlığına izin verilmeyeceği üzerine siyaset inşa ediliyor. RTE'nin kendi hesapları ile isteğiyle bu seçimlerde cumhurbaşkanlığına kendini seçtirmemesini CHP'nin ve tüm "zinde güçler"in zaferi olarak gösterebilmesine imkan sağlayacak bu tavır da, seçim günü yaklaştıkça giderek daha saldırgan bir biçimde ve daha yüksek sesle savunuluyor. Bu bağlamda da tabii yine RTE'nin neden cumhurbaşkanı olamayacağı, olursa orda rahat oturamayacağı için yasal gerekçeler aranıyor. Bu konuda cinfikirli yasal gerekçe TBMM eski Başkanı, Demirel'in Yeni Partisi'nin emanetçi eski başkanı Hüsamettin Cindoruk tarafından keşfedildi: Cindoruk katıldığı bir TV programında, RTE'nin kesinleşmiş 10 aylık bir mahkumiyet kararı olduğunu, konunun Anayasa Mahkemesi'ne götürülmesinin mümkün olduğunu söyleyerek, bunun onun cumhurbaşkanlığını tartışmalı hale getireceğini savundu. Daha önce Yüksek Seçim Kurulu'nun almış olduğu "Sözkonusu

mahkumiyet kararının Erdoğan'ın milletvekili olmasına engel teşkil etmediği" yönündeki kararı konusunda da Cindoruk, bu kararın "Kamu hukukunu bağlayıcı niteliği bulunmadığı"nı belirterek, Anayasa Mahkemesi'nin sorunu incelemesinin yerinde olacağını savunuyor. Evet, RTE TBMM'ye milletvekili olarak girebiliyor, başbakan olabiliyor, ama sorun cumhurbaşkanlığı seçimi olunca, milletvekilliği seçilme yeterliliğinin Anayasa Mahkemesince incelenmesinin doğru olacağı "hukuk adamları" tarafından savunulabiliyor. Bu temelde siyaset yapılabiliyor!

Fakat hukuksal cinlikler bununla da bitmiyor. CHP'nin bütün hukukçuları şimdi harıl harıl, RTE'nin Çankaya'ya çıkması halinde onu aşağı indirmenin hukuksal yolları üzerine kafa patlatıyorlar. Son cinlik şu: CHP hukukçuları 1982 Anayasasında cumhurbaşkanlığı dönemi öncesinin dokunulmazlık kapsamı içinde olmadığını keşfetmişler. Bu hukukçulara göre "mevcut anayasada, cumhurbaşkanı sorumsuzluğu, kişinin cumhurbaşkanlığı seçildiği tarihten itibaren ileriye dönük olarak başlıyor"muş. Bu yüzden CHP, Erdoğan Çankaya köşküne çıksa dahi, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı dönemine ilişkin başta kalpazanlık olmak üzere hakkındaki suçlamalar nedeniyle Akbil davası sanıkları arasında yeralmasını "Meclis'in gündemine getirme kararlığında" imiş! CHP şimdiye kadar yapamadığını, RTE cumhurbaşkanlığına seçildikten sonra yapacağı ile tehdit savuruyor. Meclis'teki gücü ortada, halk içindeki desteği ortada, buna rağmen esip, savuruyor. "Yağmasan da gürle!" CHP'nin andaki "muhalefet stratejisi"ni en iyi anlatan deyimdir herhalde. Siyaset böyle yapılıyor.

Hepsi ne için? RTE'nin ola ki kendisinin cumhurbaşkanı olmadığı şartlarda, "Gördünüz mü, Çankaya'yı Erdoğan'a teslim etmedik!" diye avunabilmek için!

YENİDEN KONTRGERİLLA …

AKP cumhurbaşkanlığı seçimi konusunda bir yandan siyasi alanda askerin devamı olarak hareket eden sivil güçler tarafından uzlaşmaya çağrılıp, zorlanıyor. Bunun yanında ordu bir taraftan Kuzey Kürdistan'da halka karşı savaşı yoğunlaştırıyor, Güney Kürdistan'a saldırının ideolojik hazırlıkları yanında, hummalı bir yığınak faaliyet içinde bulunuyor. Savaş ortamı yaratılıyor. Olağanüstü hal, sıkıyönetim, savaş hali gibi olağanüstü ortamlar yaratılarak, inisiyatif sivil güçlerin elinden alınmaya çalışılıyor. Bu arada kontrgerilla eylemleri de sürdürülüyor. Bu eylemlerin son dönemde kuşkusuz en önemlisi Hrant Dink'in hunharca katledilmesi idi. Türkiyeli bir Ermeni olarak bütün saldırı, tehdit, baskılara rağmen Türkiye'yi terketmeyen, doğrularını açıkça savunup yaygınlaştıran, faşist Türk devletinin ırkçılığını teşhirde ve Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden emekçilerinin birliğini savunmada çok önemli bir konuma sahip olan Hrant Dink 19 Ocak'ta Ogün Samast adlı bir tetikçi katil tarafından vurularak öldürüldü. Kısa sürede yakalanan tetikçinin arkasındaki güçler her zaman olduğu gibi yine gizlendiler. Fakat egemen sınıflar arasındaki iktidar

dalaşında tarafların birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmeleri nedeniyle yine de cinayetin gerisinde hem Emniyet, hem de Jandarmayla bağ içinde çalışan kişilerin olduğu, cinayetin bir çok devlet birimi tarafından önceden bilindiği vb. çıktı ortaya. Emniyet'ten ve Jandarmadan kimileri Ogün Samast'la Türk bayrağı önünde hatıra resimleri çektirdiler. Cinayetin bir seri cinayet ve bombalama vb. eylemlerin bir parçası olarak planlandığı çıktı ortaya. Görünen odur ki hesap Hrant Dink cinayetinin "faili meçhul"ler arasına karışıp gideceği, toplumda korku yaratıp, sindirmeye hizmet edeceği, bu arada hükümetin de âcizliğini gösteren bir araç olarak kullanılacağı üzerine kurulmuştu. Fakat bu hesaplar Hrant Dink cinayetine karşı kendiliğinden gelişen toplumsal tepkinin duvarından geri döndü. Cinayetin hemen ardından cinayeti duyan insanlar akın akın Hrant'ın vurulduğu Osmanbey'e gelmeye başladılar. Cinayetin işlenmesinin üzerinden 4 saat geçmeden 10 bine yakın bir kitle Taksim'den Osmanbey'e yürüyerek, cinayeti kınadı. "Hepimiz Hrant'ız-Hepimiz Ermeniyiz" sloganı bu ortamda doğdu. Liberal burjuvazi de elindeki medya ile protesto eylemlerini sahiplendi. Hrant Dink'in cenaze töreni her sınıf ve katmandan sivil toplumun faşist devlete, onun katil çetelerine "artık yeter" dediği, yüzbinlerin "Hepimiz Ermeniyiz!" sloganı altında yürüdüğü bir gösteri oldu. Katillerin, cinayetin sorumluları ve planlayıcılarının hesabında öngörülmeyen bu gelişme ortamın daha fazla gerilmesi için planlanan yeni cinayetlerin, bombalamaların vb. bir süre için de olsa önünü kesti. Kısa süre sonra başlatılan ırkçı-Türkçü kampanya ile inisiyatif yeniden ele geçirilmeye çalışıldı. Fakat bu kuşkusuz Türkiye tarihinde bir ilk olan yüzbinlerin egemen devlet siyasetine hayır dediği görkemli "Hepimiz Ermeniyiz!" sloganlı yürüyüşün tarihi önemini, bunun bir dönüm noktası olma özelliğini ortadan kaldırmaz. Sonuçta Hrant Dink cinayeti, devletçi faşist güçler açısından geri tepen bir provokasyon eylemi olmuştur.

NEWROZ …

Tabii devlet iktidarını elinde tutanlar için Hrant Dink cinayetinin geri tepmesi onların iktidarlarını korumak için yürüttükleri mücadelenin sonu anlamına gelmedi. Bu kez planlar yaklaşan Newroz üzerine kurulmaya başlandı. Önce bütünüyle Genelkurmay'ın denetiminde olan İmralı'dan bir türlü çıkarılan saçlar üzerinde yaptırılan araştırmalar sonucu Abdullah Öcalan'ın İmralı'da zehirlendiği Öcalan'ın avukatları tarafından Roma'da yapılan bir basın toplantısı ile açıklandı. Sonra bu temelde PKK kaynaklarından "Başkan'ın sağlığı Kürt halkının sağlığıdır. Ona bir şey olursa Türkiye'nin altını üstüne getiririz" yollu açıklamalar, Abdullah Öcalan'ın "Cumhurbaşkanlığı seçimlerine kadar süreç devam etsin, savaş şiddet olmasın. Devlet adım atsın. Kürt sorununu ele alsın çözüme dönük adımlar atsın. Atmazsa aradan çekilirim" açıklaması, (Aktaran, Delil Karakoçan, Öcalan çekilirse ne olur?, Yeni

Özgür Politika, 4 Nisan 2007) HPG'den 1 Mayıs'tan başlayarak "tek taraflı ateşkes"e son verileceği açıklamaları geldi.

Bu arada devlet güçleri bir yandan Kuzey Kürdistan'da yığınak ve saldırılarını artırırken, diğer yandan Newroz'a yönelik tehditler savurmaya başladılar. Hükümetin Newroz'un barış içinde geçmesine yönelik çağrıları, kimi paşaların gürültülü asarız keseriz tehditleri tarafından örtüldü. DTP'ye yönelik saldırılar da artırıldı. Bir dizi DTP yöneticisi hakkında yeni davalar açıldı. Yeni tutuklamalar gerçekleştirildi. Bu ortamda DTP bir hafta boyunca yapmayı planladığı Newroz eylemliliklerini bir güne indirdiğini açıkladı. Ve Newroz devlet iktidarını elinde tutanların beklentilerinin tersine esasta kitlelerin barışçı ve fakat kararlı gösterileri ile, provokasyonların başarılı olamayacağı bir ortamda geçti.

Newroz'un ertesinde Bahoz Erdal HPG adına şu açıklamayı yaptı:

"Ateşkesin (sözünü ettiği ateşkes PKK'nin ilan edip uyduğunu açıkladığı tek taraflı ateşkestir, faşist Türk devleti açısından hiçbir zaman PKK savaş tarafı olarak muhatap alınıp ateşkes ilan edilmemiştir. / BN) Mayıs ayına kadar sürmesini Önderliğimiz istedi. Biz Önderliğimizin çağrısı ile ateşkes ilan ettik ve operasyonlara rağmen ateşkese uyduk. Ama önderliğimizin zehirlenmesi karşısında ateşkesin anlamını yitirdiğini belirtmek gerekiyor. … Önderliğimiz bunun son ateşkes olduğunu ve değerlendirilmemesi durumunda gelişecek olanın bir felaket olduğunu belirtti. … Önderliğimize karşı geliştirilen son saldırı bu sürece ve Türkiye'nin geleceğine dinamit koymak anlamına geliyor. Bir insanlık onuru taşıyan hiç kimse bu durumu kabullenemez. Hele hele önder APO'nun fedaisi olma gerçeğini taşıyan HPG ve militanları olarak bu durumu kabul etmemiz asla beklenemez. Tüm gücümüz infial halindedir ve öfke seli kesilmiştir. Kendini düşmanın önder APO'yu zehirleyenlerin beyinlerinde patlatmak için bir işaret beklemektedir. Açık söylemek gerekirse, bizi bu konuda tutan tek şey Önderliğimizin yaklaşımıdır. Ama zamanın giderek tükendiği ve ateşkesin de son saldırıyla fiilen bitirildiği bir gerçektir." (HPG internet sitesi, "Önderliğimize yönelik geliştirilen tutum topyekün savaş gerçeğini giderek kaçınılmaz kılmaktadır.")

İmralı endeksli bir siyasetin sonuçta Türk devletinin, en başta TC Genelkurmayı'nın dışarı çıkmasına izin verdiği açıklamalara bağlı bir siyaset olduğu gerçeğini kavramayan bu açıklama şimdi TC faşist ordusu açısından iktidar mücadelesinde savaşı daha da körüklemenin gerekçesi olarak da kullanılacaktır. Kuşkusuz bu açıklama olmasa da, TC faşist ordusunun bugünkü ortamda savaşı kışkırtıp kızıştıracağı, hatta ortam oluşursa "sıcak takip" vb. adına Güney Kürdistan'a da taşıyacağı açıktır. Yine de İmralı endeksli bu gibi açıklamalar Türk Genel Kurmayı'nın savaş siyasetini gerekçelendirmek için ona kolaylık sağlamaktadır.

Şimdi Kuzey Kürdistan'da savaş daha yoğun bir biçimde yaşanmaktadır. Kuzey

Kürdistan'da ölen asker ve subayların "şehit cenazesi" merasimleri ırkçı Türkçülüğü, Kürt düşmanlığını, Savaş kışkırtıcılığını yaymanın araçları olarak kullanıldığı gibi, aynı zamanda faşist ordunun propagandası ve PKK ile savaşta uzlaşmacı olarak gösterilen hükümete ve Kürt sorununun savaşla çözülemeyeceğini söyleyen tüm "vatan hainleri"ne(!!!) karşı protesto gösterileri olarak gerçekleştirilmektedir.

İKTİDAR DALAŞINDA ORTAYA DÖKÜLEN KİRLİ ÇAMAŞIRLAR …

Egemen sınıfların değişik kesimleri arasındaki iktidar dalaşında gelinen yer cumhurbaşkanlığı gibi çok önemli bir kurumun tarihinde ilk kez gerçek anlamda el değiştirmesi anlamına gelecek bir noktada olduğu için mücadele oldukça sert yürüyor ve her türlü araç kullanılıyor. Medya bu bağlamda her iki tarafın karşılıklı olarak kirli çamaşırlarını ortaya döktüğü araç oluyor. İşçiler emekçiler açısından bu karşılıklı teşhirler işçilerin ve emekçilerin gerçek gündemlerini saptırmanın bir aracı oluyor.

2007'de ilk dört ayda Hrant Dink cinayeti ertesinde ortaya Emniyet ile Jandarma arasında, emniyetin kendi içinde iktidar mücadelesi net olarak ortaya çıktı. Karşılıklı komplo suçlamaları gündeme getirildi. Hükümet yanlısı medya Hrant Dink cinayetinin düzenleyici aktörleri olarak "ulusalcı" devlet bağıntılı çeteleri gösterip bu cinayeti hükümeti de yıpratmaya yönelik bir komplonun parçası olarak değerlendirirken, devlet yanlısı "ulusal"cı medya, aynı cinayeti orduyu ve devleti yıpratmaya çalışan dinci güçlerin orduya/devlete karşı komplosunun parçası olarak göstermeye çalıştı. Komplo teorisinde en uçkun takım olan İP, cinayeti "ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi" nin bir parçası olarak "Türkiye'yi, Türkiye'deki ulusalcı güçleri zayıflatmaya yönelik ABD'nin bir komplosu" olarak değerlendirdi. Bu arada gerek Emniyetten kimi unsurların, gerekse Jandarma istihbarat birimlerinden kimi unsurların bu cinayetin doğrudan içinde oldukları çıktı ortaya.

Ardından ordunun medya mensupları hakkında tuttuğu ve medyayı "TSK yanlısı/ TSK'ya karşı" biçiminde kategorilere ayıran bir liste çıktı ortaya. İkinci andıç vakası olarak adlandırılan bu olaya ordu ve devlet yanlısı medya bu belgenin şimdi ortaya çıkartılmasının medyanın bir bölümü ile ordunun arasını açmak için yapılan bir komplo olduğu yorumunu getirdi. Başlangıçta düzmece olduğu söylenen bu belgenin düzmece olmadığı, fakat yalnızca bir çalışma gurubunun belgesi olduğu, henüz resmi belge olmadığı açıklaması yapıldı daha sonra. Ve Genelkurmay harıl harıl bu belgeyi dışarı sızdıran "köstebek" arama peşine düştü.

Ardından ortaya eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Özden Örnek'in günlükleri çıktı. Nokta dergisinin 29 Mart tarihli sayısında içinden ilginç bölümler yayınlanan toplam 2000 sayfalık bu günlükler hakkında Amiral Özden Örnek, bunların gerçek olmadığını söyledi. Bütün orducu/devletçi basın için sorun böylece kapanmış oldu. Bunlara göre, nihayet Türk ordusunun şerefli bir subayı bu günlüklerin varlığını

reddetmişti. Öyle ise bu günlükler yoktu. Bu günlükler orduyu /devleti töhmet altında bırakmak için uydurulmuş, Fettulahçıların, dolayısıyla laliklik düşmanlarının, dolayısıyla hükümetin bir komplosu idi! Fakat diğer yandan aynı şerefli Türk ordusu subayının Star'da Şamil Tayyar'la yaptığı ve 14 Mart'ta Star'da yayınlanan söyleşide verdiği şu bilgi vardı: "Her çalıştığım yerde, Kasımpaşa'da, Donanma'da, Ankara'da, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nda görev yaparken günlük faaliyetlerimi günü ve saatini belirterek not ettim. Ayrıca özel faaliyetlerimi de not ederim. Bu notlar sadece bana ait olan bilgisayarda görülürdü, şifreliydi. Görev sürem dolup ayrılırken, henüz üniformamı çıkarmadan bir-iki gün önce bu not faaliyetlerimin tamamını bilgisayardan sildim. Yani öyle "delete" tuşuna basarak değil. Canımın yanacağını bildiğim için, bulunmasın, okunmasın diye üstünü yazdırarak sildim." Yani şerefli Türk ordusu subayı bu günlüklerin olmadığını söylerken açıkça yalan söylüyordu. Ortada "canı yanacağını bildiği için" bizzat kendi tarafından bilgisayarda silinmiş günlükler vardı. Birilerinin bu paşa eskisine "can yakacak" bilgileri bilgisayar ortamına aktarmanın akıllıca bir davranış olmadığını anlatması gerek herhalde. Öyle ya da böyle şimdi bu silinmiş günlük ortalarda dolaşıyor. Ve bu silinmiş günlüklerde net olarak 2003 ve 2004'te Türkiye'nin iki askeri darbe girişimini "ortam hazır olmadığı için" atlattığı belgeleniyor Deniz Kuvvetleri eski Komutanı ağzından! Birincisi içinde dört kuvvet Komutanının da yer aldığı ve fakat dönemin Genelkurmay Başkanının onayını almayan "Sarıkız" kod adlı darbe girişimi, ikincisi ise Sarıkız'ın gerçekleşmemesi ertesinde kuvvet komutanları arasında en şahin kemalist görünen Jandarma Genel Komutanı Şener Eruygur Paşa'nın tek başına geliştirmeye çalıştığı "Ayışığı" kod adlı darbe girişimi! Şimdi hangi köstebek veya hacker sayesinde ele geçirilip, medyaya ulaştırıldığı henüz bilinmeyen "silinmiş günlük"lerde bu darbeler bağlamında kuvvet komutanlarının kendi aralarında, Özden Örnek ve diğer darbeci paşaların işadamları ve medya mensupları ile yaptığı görüşmeler, bunların içeriği günü ile, saati ile, yeriyle belgeleniyor!

Ordu bu hükümeti 2003 ve 2004'te iki kez darbe ile devirmeyi planlıyor ve fakat darbe konusunda üst kademede birlik sağlanamadığı için bu darbeler gerçekleştirilmiyor. Gerçekleştirilmemesinin gerekçeleri de günlükte sayılıyor: 1. ABD darbeyi desteklemiyor, 2. Basın(medya) darbeyi desteklemiyor, 3. Halk 12 Eylül'deki gibi "Gel beni kurtar!" demiyor! Özden Örnek günlüğünde Kara Kuvvetleri Komutanı'nın yurt çapında bütün kor ve orgenerallerle konuştuktan sonra kendisine şu bilgiyi verdiğini anlatıyor: "Hepsi de memleketin iyiye gitmediğini, bu iktidarın laikliğe karşı bir öz taşıdığını düşünüyor ama hiçbiri bu gidişin bir darbeyle kesilmesini istemiyor."

Şimdi ortada açıkça Anayasal bir suçun, seçilmiş bir hükümete karşı darbe hazırlamanın (bu darbe gerçekleşmemiş bile olsa) belgeleri dolanmaktadır. Geçmiş dönemin en yüksek komutanlarından bir bölümü bu darbenin açık planlayıcıları

içindedir. Hükümet başkanı savcıları göreve çağırmakta, darbeciler de yavuz hırsız misali kendileri savcılığı göreve çağırdıklarını ilan etmektedir. Onlara göre ordu yıpratılmak istenmektedir. Nitekim ilk soruşturma darbeci general eskilerinin çağrısı üzerine, günlüğü yayınlayan Nokta dergisine karşı "halkı ordudan soğutmak, TSK'ye hakaret etmek" vb. suçlamalarıyla başlatılmıştır. Öyle ya da böyle bu kirli çamaşırların böyle kamuoyu önünde yıkanması, egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşının boyutlarını göstermek açısından öğretici ve ilginçtir.

DARBECİLER "ASKER EMEKLİSİ" SİVİLLER OLARAK İŞ BAŞINDA…

Askeri darbenin şartlarının oluşmadığı durumda yapılacaklar konusunda paşaların kendi aralarında neler konuştuğu da belgeleniyor günlükte. Günlükte örneğin Ankara Ticaret Odası'nda Hilafet'in kaldırılmasının yıldönümü dolayısıyla düzenlenen, Kuvvet Komutanlarının da eşleriyle birlikte katıldıkları toplantı hakkında şu not düşülüyor: "Bu paneli el altından biz teşvik ettik. Coşkulu ve tatmin edici bir toplantı oldu. Salona girdiğimizde bizi alkışladılar, Cumhuriyetin koruyucuları diye sloganlar attılar." Sarıkız'ın nasıl planlandığı Deniz Kuvvetleri Eski Komutanı'nın günlüğünde şöyle anlatılıyor: "Kendimize göre bir eylem planı yapmaya karar verdik. Önce basını ele geçirmeye çalışacaktık. Bu nedenle ben M.Ö'yü davet edecektim. (Kastedilen Mustafa Özkan'dır / BN) Sonra rektörlerle temas edip öğrencileri sokağa dökecektik. Sendikalarla da aynı şekilde hareket edecektik. Sokaklara afiş astıracaktık. Derneklerle temas edip onları hükümet aleyhine teşvik edecektik. Bu olayları yurt sathında yayacaktık."

Şimdi burada sözkonusu edilen dönemin (2003-2004) darbeci paşalarının önemli bir bölümü "asker emeklisi" sivil. Fakat onlar darbeciliklerinden vazgeçmiş değiller. Paşalık yaptıkları dönemde darbe için temas kurup kullanmayı planladıkları "sivil toplum kuruluşları"nın bir bölümünün aktif sivil üyeleri olarak faaliyetlerini sürdürüyorlar.

Harp Akademileri Eski Komutan Emekli Orgeneral Necati Özgen, kanal kanal dolaşıp Güney Kürdistan'a saldırmak gerektiğini ve bunun nedenlerini bir "uzman" olarak anlatıp duruyor. Aynı işi emekli Orgeneral Hurşit Tolun da yapıyor.

Sarıkız Operasyonu'nda en şahin darbeci olan, Sarıkız ertesinde Ayışığı operasyonunu tek başına yürütmeye kalkan Jandarma Eski Genel Komutanı Şener Eruygur, emekli olduktan sonra, 25 Haziran 2006'da yapılan Atatürkçü Düşünce Derneği'nin (ADD) Genel Kurulunda Genel Yönetim Kurulu üyesi oldu. 30 Ocak 2007'de yapılan Olağanüstü Genel Kurul'da ise Eruygur'un listesi 25 kişilik Genel Yönetim Kurulu üyeliklerinin 24'ünü alıyor. Dünün darbeci generali şimdi ADD başkanı. Yanında Anayasa Mahkemesi eski başkanı Yekta Güngör Özden gibi, Erol Manisalı gibi azgın Kemalist faşistler "danışman" olarak yer alıyor. Dört yıl önceki bir mitingte "Ordu göreve!" pankartı açan Türk 'Solu' tosuncuklarıyla Eruygur arasında

âdeta askerlikten kalan üst-alt ilişkileri sürüyor. Türk Solu denen ırkçı-Türkçü-"en Kemalist" olmakla övünen grupçuğun ise TİT (Türk İntikam Tugayı) adlı örgütün kurucusu Tufan Günaltay'la sıkı ilişkiler içinde olduğu Hrant Dink cinayeti ertesindeki soruşturmalar sırasında belgelendi.

Şimdi bu ADD 14 Nisan'da bütün "Atatürkçü"leri, cumhurbaşkanlığı seçimi öncesinde "nasıl bir cumhurbaşkanı istediklerini gösterme" ye, "laik TC'yi" savunma mitingine çağırıyor.

ADD internet sitesinin girişindeki çağrıda, bir siyasi cinayetin kurbanı olan Doç.Dr. Necip Hablemitoğlu'nun sözleriyle şu çağrı yer alıyor: "Hayatta en fazla ihtiyacımız olan şeye, birliğe davet ediyoruz sizleri. Türk gibi hissetmeye, Türk gibi yaşamaya, Türk gibi çalışmaya … Birbirimizin hakkını aramaya, birbirimiz için ölmeye. Yalnız senin ya da benim için değil, adını taşıyanlar için, anan, baban, atan için…" 14 Nisan'da Ankara'ya çağrı yapılıyor.

Yani dünün darbecileri şimdi darbe yapacak mevkilerde olmadıkları için, şimdi olası bir darbenin sivil ayakları olarak, ortamı yaratmanın "sivil" toplum örgütleri olarak görevlerini sürdürüyorlar.

10 Nisan'da, yani bu yazının kaleme alındığı gün Ahmet Necdet Sezer'in başkanlık edeceği son MGK toplantısı yapılıyor. Bu toplantıda "asker kanadı" MGK adına Güney Kürdistan konusunda saldırıyı öngören mümkün olduğunca sert bir açıklama yapılmasını sağlamaya çalışacaktır. Bu sonraki gelişmeler açısından asker kanadın elini güçlendirecek bir kozdur. Bunun dışında bu toplantıda kapalı kapılar ardında devlet iktidarını elinde bulunduran kanat, hem cumhurbaşkanının ağzından, hem de MGK asker kanadı üyelerinin ağzından, en başta tescilli çete şefi Genelkurmay Başkanı Orgeneral Büyükanıt'ın ağzından AKP'ye son cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi son uyarılarını yapacak, onun tek başına cumhurbaşkanı seçmemesi gerektiğini, uzlaşma araması gerektiğini vb. açıklayacaktır. Hükümet adına konuşanlar da kendilerinin her şeyi Anayasal kurallar çerçevesinde yapacaklarını, toplumu germek diye bir niyetleri vb. olmadığını açıklayacaklardır. Ardından CHP'nin gürültülü açıklamaları, 14 Nisan'da da Ankara yürüyüşü gelecektir. Fakat bir darbe şartlarının var olmadığı ortamda bütün bunlar cumhurbaşkanlığı seçiminde AKP'nin iradesinin belirleyici olduğu gerçeğini değiştirmeyecektir. Bu iradeyi hangi yönde, nasıl kullanacağını kısa zaman içinde yaşayacağız.

1 MAYIS…

Şimdi bu sürecin AKP açısından "kazasız belasız" atlatılmasının önünde aşılması gereken eşik olarak 1 Mayıs kalmıştır. 1 Mayıs yukarıda da belgelediğimiz gibi PKK'nın tek taraflı ateşkesi resmen de bitireceğini ilan etmiş olduğu tarihtir. Diğer yandan Taksim'de 34 emekçinin devlet güçleri tarafından katledildiği kanlı 1 Mayıs

1977'nin 30. yıldönümünde, DİSK ve bir dizi sol grup bu yılki 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkma, 1 Mayıs'ı, 1 Mayıs Meydanı'ında kutlama yönünde irade belirtmişlerdir.

Cumhurbaşkanlığı seçim sürecinde birinci tur seçim 1 Mayıs öncesinde yapılmış olacak, bu birinci turda 367 +1 var mı yok mu tartışması bütün hızıyla sürüyor olacak, diğer yandan belki CHP çoktan Anayasa mahkemesinin yolunu tutmuş olacak, ortam gayet gergin olacaktır.

Şimdiden İstanbul'da güya takip sonucu "3 kilo plastik patlayıcı" ele geçirildi vb. haberleri çıkmaya başlamıştır. Böyle bir ortam her türlü provokasyona açık bir ortamdır. Az bir olasılık da olsa, 1 Mayıs öncesi ve 1 Mayıs'ta gerçekleştirilecek çok kanlı provokasyonlar cumhurbaşkanlığı seçim sürecine müdahalede son fırsat olarak kullanılabilir. Bunun bilincinde olunmalı, bunun bilincinde davranılmalıdır. Taksim'de tabii ki ısrarcı olunmalıdır. Fakat olası provokasyonlar konusunda da uyanık olunmalıdır.

VE SONRASI… GENEL SEÇİMLER ….

Bu yıl içinde egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşı açısından ikinci büyük hesaplaşma alanı en geç Kasım ayında yapılacak olan genel seçimlerdir. İktidar mücadelesinde AKP'nin hedefi devleti bütünüyle ele geçirmek, eski kemalist devlet kadrolarından açıkça AKP düşmanı olanları bütünüyle tasfiye etmek, devleti kendi kadrolarıyla yeniden şekillendirmektir. Bu hedef açısından cumhurbaşkanlığı makamının fethedilmesi yalnızca bir ara duraktır. Bu eğer genel seçimlerde AKP yeniden tek başına hükümet kuracak çoğunluğu alamazsa fazla bir işe yaramaz. AKP hesaplarını bu yüzden yalnızca cumhurbaşkanlığını ele geçirmek üzerine değil, aynı zamanda genel seçimlerden tek başına hükümet kuracak çoğunluğu alarak çıkmak üzerine kuruyor. Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığına seçilip seçilmeyeceği, AKP tarafından esasta onun Cumhurbaşkanlığı'na seçilmesinin AKP ye getireceği artı ile, onun başında olmadığı AKP'nin seçimdeki eksisi hesaplanarak belirlenecektir. Bütün diğer faktörler bu hesapta daha sonraki sıralarda gelmektedir. AKP bugünkü meclis çoğunluğu ile genel seçimi, cumhurbaşkanlığı seçimi ile Kasım 2007 arası istediği bir tarihte yapabilecek durumdadır. Cumhurbaşkanlığı ele geçirildikten sonra kasım ayına kadar olan süreyi sonuna kadar kullanması normal olandır. Belki cumhurbaşkanlığı seçiminin getireceği artı kullanılmak istenirse ve cumhurbaşkanlığı seçimi ile genel seçim arasındaki süreçte genel seçimi kökten etkileyebilecek kimi olumsuz gelişmeler öngörülür, bunlar önlenmek istenirse seçim tarihi öne alınabilir. Bu bağlamda Mayıs başından itibaren Kuzey Kürdistan'da savaşın çok daha yoğunlaşacağı, PKK'nin savaşı intihar saldırıları, bombalamalar vb. ile metropollere taşımaya çalışacağı, Güney Kürdistan'da referandum tarihi yaklaştıkça Türk ordusunun Güney Kürdistan'a

saldırı hazırlıkları, tehditleri ve doğrudan –sıcak takip adı altında– saldırı olasılığının artacağı bugünden görülmektedir. Kuzey Kürdistan'da savaşın yoğunlaşması, savaşın belli ölçülerde metropollere de taşınması, şehit cenaze törenlerinin, Kürt karşıtı gösterilerin de artması, ırkçılığın daha yüksek boyutlarda dillendirilmesini beraberinde getirecektir. ADD gibi ordu eskisi- bürokrat eskisi devlet savunucularının örgütlerinin eylemleri, bu arada kontrgerilla eylemleri de özellikle RTE'nin mhurbaşkanı olması halinde artacaktır. Bütün bunlar, ırkçı-Türkçülüğün yükseltilmesi, bu arada savaş ortamının yaratılması seçimlerde AKP'den çok daha fazla ırkçı-Türkçü söylemlere sarılan partilerin işine gelebilir. Hatta doğrudan bir savaş durumunda (örneğin faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'a girmesi durumunda) seçimler bugün kamuoyu yoklamalarında görülenden çok daha değişik sonuçlar verebilir. Bütün bu gelişmeler hesaplanırsa AKP seçimleri yaz aylarına, en geç eylüle de alabilir. Andaki kamuoyu yoklamaları AKP'nin % 30- 35 arasında oyla hâlâ açık ara birinci olduğunu gösteriyor. AKP dışında yüzde 10 barajını garanti aşacak tek parti olarak CHP görülüyor. DYP ve MHP de barajı aşabilir bir sınırda görünüyorlar. Bunlar dışında baraj aşan parti yok. Bu seçimlerin de Türkiye genelinde % 10 barajı ile yapılacağı bilindiğinde şimdiki durumda AKP'nin en büyük gurubu oluşturduğu en az iki, en fazla dört partili bir meclis görünüyor. İki partili mecliste AKP'nin tek başına hükümet kuracak çoğunluğu elde edeceği kesindir. Hatta % 35 civarında bir oyla dört partili mecliste de tek başına hükümet çıkarabilecek çoğunluğu elde etmesi de mümkündür. Bu bağlamda ANAP, GP ve meclise girme olasılıkları olmayan diğer partilerin ne ölçüde ve kimle seçim ittifakına gireceği, girmezse ne kadar oy sağlayacağı da meclis aritmetiğini önemli ölçüde etkileyecektir. Bunun dışında tabii Kuzey Kürdistan illerinde birinci parti durumunda olan, Türkiye metropollerinde de küçümsenmeyecek bir oy potansiyeline sahip, fakat tek başına veya diğer küçük sosyalist iddialı partilerle ittifak halinde de % 10 barajını aşma şansı olmayan DTP'nin seçimlere nasıl katılacağı da meclis aritmetiğinde önemli rol oynayacaktır. DTP'nin "kurumsal kimliğiyle" yani parti olarak seçimlere katılması, Kuzey Kürdistan illerinde DTP'den sonra en güçlü parti konumunda olan AKP'nin işine gelecek, AKP, % 10 barajı olmadığı şartlarda DTP'nin kazanacağı milletvekillerini kendi hanesine yazacaktır. DTP'nin bağımsız adaylarla seçimlere katılması halinde ise meclise açık Kürt kimlikli 30-40 arası milletvekili girmesi mümkün olabilecektir. DTP son genel kurulunda İmralı'dan da gelen işaretle, seçimlere bağımsız adaylarla da katılınabileceğini, buna şartlara göre karar verileceğini belirtmiştir.

Durum kabaca böyledir. Yani cumhurbaşkanlığı seçimi ertesinde de egemenler arasındaki iktidar dalaşı bütün şiddetiyle sürecek, cumhurbaşkanlığı seçimleri ile genel seçimler arasındaki süreçte AKP seçimlerde tek başına hükümet olacak çoğunluğu kazanabilmek için, devlet iktidarını elinde tutan kemalist güçler ise

AKP dışında bir iktidar kurmak, olmazsa en azından AKP'nin tek başına hükümet kurmasını engelleyecek bir sonuç almak için herşeyi yapacaklardır. Ve bir yan emekçileri "demokrasi" mücadelesi adına, dini bütünlük adına, istikrar adına, bürokrasiye karşılık adına vb. kendi kuyruğuna takmaya çalışırken; diğer yan da "laik Atatürk cumhuriyetini şeriat tehlikesine karşı korumak adına" "vatanın parsel parsel satılmasını önlemek" "bağımsızlık" vb. adına kendi kuyruğuna takmaya çalışacaktır. Bunlar arasında bir tercih yapmak işçiler ve emekçiler açısından veba ile kolera arasında tercih yapmak gibidir. İşçilere, emekçilere düşmanlık konusunda özde bunların birbirinden farkı yoktur. Onlar arasında tercih gerçekte bugüne kadar Kuzey Kürdistan/Türkiye'de egemen olan Kemalist faşist diktatörlükle, bu diktatörlüğün yerine en iyi halde emekçi yığınların mücadelesi üzerine, ezilen ulusların özgürlük mücadelesi üzerine faşist tedbirlerle yürüyen gerici burjuva demokrasisi arasında tercihtir. Bu gerici burjuva demokrasisinin Türkiye'de anda hükümetini oluşturan AKP'nin üstüne üstlük dinci bir parti olması da bunun cabasıdır. İşçiler-emekçiler açısından bu yüzden ne cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, ne de genel seçimlerde tercih edilecek bir alternatif yoktur. Diğer yandan bugün işçi sınıfı ve emekçi yığınların örgütlülük seviyesi bu seçimlere kendi partileri ile açık devrimci, demokratik, sosyalist bir program, açık komünizm propagandası ile katılıp gerçek anlamda bir alternatif sunmaya izin vermeyecek kadar geri. Bolşevik Partilerimiz henüz işçi sınıfı içinde sağlam kaleler oluşturma işinde yeterince ilerlemiş durumda değil. Bu durumda bizim açımızdan seçimler yalnızca işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde siyasete ilginin arttığı bir ortam olarak komünizmin, partimizin propagandasını bütün araçları ve imkânları kullanarak daha fazla yaygınlaştırma fırsatları yarattığı için ve ölçüde önemlidir. Eğer seçimler kökten bir şeyler değiştirecek olsa, burjuvazinin iktidarı seçimlerle tehlikeye girecek olsa, seçimlerin yapılmayacağının, burjuvazinin egemenlik şartlarında seçimlerin en demokratiğinin bile seçim ertesinde burjuvazinin hangi partisinin önderliğinde işçilerin emekçilerin ezilip sömürülmesi konusunda demokratik meşruiyet kazanma aracı olduğu hiç unutulmamalıdır.

ALTERNATİF YOK MU? ÇARESİZ MİYİZ?

Yukarıda sayfalarca egemenler arasında yürüyen iktidar dalaşından söz ettik. Ne yazık ki, bugün işçi sınıfı ve emekçi yığınlar kendi iktidar mücadelelerini yürütme durumunda değil. Gerçekte işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için ancak güçlü olunduğunda, kapitalist sömürü sistemine karşı mücadelede egemenler arasındaki çelişmelerden yararlanma açısından önemi olan bu mücadeleye ya seyirci kalıyor ya da daha kötüsü kendi mücadelesi olmayan bu mücadelede, mücadelenin taraflarından birinin demagojilerine kanarak onun kuyruğuna takılıyor. Bunun temel nedeni

işçi sınıfı ve emekçi yığınların sınıf bilinci ve örgütlenmesinin geriliği. Henüz Bolşevik Partilerimiz, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de komünizmi işçi hareketi ile gerçek anlamda birleştirebilmiş durumda değil. Bu yönde canla başla çalışıyoruz. Örgütümüzü işçi sınıfı içinde, fabrika temeline oturtmaya çalışıyoruz. Fakat işçi sınıfının öncü kesimlerini esas olarak kazandık diyebileceğimiz seviyeden oldukça gerideyiz. İşçi sınıfının bolşevik örgütlenmesi henüz zayıf. İşçi sınıfının yalnızca Bolşevik Parti örgütlenmesi değil, aynı zamanda örgütlenmenin en ilk biçimi olan sendikal örgütlenmesi de gayet geri seviyede. İşçilerin küçük bir azınlığı sendikalarda örgütlü. Sendikalar ise geneli itibarı ile faşist-sarı-reformist sendika ağalarının denetimi altında. "Sosyal diyalogcu" patronları düşman görmeyen ve göstermeyen sendika anlayışı sendikalarda egemen. Diğer emekçi sınıf ve katmanların örgütlenme seviyeleri işçi sınıfının örgütlenmesinden de geri. Hal böyle olunca ülkelerimizde iktidar mücadelesi esasta egemen sınıfların kendi aralarındaki bir mücadele olarak yürüyor ve işçi ve emekçiler de bu mücadelede egemenlerin kuyruğunda hareket ediyorlar. İşçilerin biraz ileri bilinçli kesiminde bile egemenler arasındaki mücadelede "ehven-i şer", yani kötünün iyisi yönünde tercih yapmak yaygın. Çünkü işçiler, emekçiler kendilerini alternatif olarak görmüyorlar henüz.

Peki ama bu kader mi? Alternatif yok mu? Çaresiz miyiz?

Hayır, hayır, hayır!

Hayır egemen sınıfların kuyruğuna takılmak zorunda değiliz! Var olan kötüler arasında daha az kötü olanı seçmek zorunda değiliz! Kader değil bu.

ALTERNATİF SOSYALİZMDİR… ALTERNATİF BOLŞEVİZMDİR …

Hayır, alternatifler yalnızca egemenlerin sunduğu alternatifler değildir. Onun dışında alternatifler vardır. İşçi sınıfı ve emekçiler alternatifin kendisidir. Alternatif biziz! Yeter ki gücümüzün farkına varalım. Yeter ki, biz durursak hayatın duracağını kavrayalım. Yeter ki bu dünyadaki değerlerin, zenginlerin zenginliklerinin yaratıcısının biz olduğumuzu kavrayalım. Bunun kavrayan ve örgütlenen işçi sınıfı ve emekçilerin neleri yapabileceğini bundan 90 yıl önce Rusya'daki Bolşevik Devrim gösterdi. Rusya'da bundan 90 yıl önce, Bolşevik Parti önderliğinde örgütlenen işçiler Ekim Devrimi ile iktidarı ele geçirdiler. Lenin ve Stalin önderliğinde dünyanın altıda birinde emperyalist dünyanın desteğindeki Rus burjuvazisinin devrimi ezme çabaları boşa çıkarıldı. Batıdaki devrimlerin başarı kazanamadığı şartlarda, proletaryanın iktidarı ele geçirdiği tek ülke olarak kalan Sovyetler Birliği'nde sosyalizm inşasına girişildi.

İktidarı ele geçiren proletaryanın ilk işi ülkeyi emperyalist savaştan çıkarmak oldu. Proletaryanın devletinin ilk çıkardığı kararname, Rusya'nın savaştan çıktığını

açıklayan, bütün dünya halklarını barışa çağıran kararname idi.

İktidarı ele geçirir geçirmez proletarya bütün feodal toprak mülkiyetine ve kilise mallarına tazminatsız el koydu. Tüm toprak mülkiyeti proleter devletin eline geçti. Toprağı kullanma, onu işleme hakkı onu işleyen, üzerinde çalışan köylülere verildi.

Proletarya iktidarı ele geçirir geçirmez, Rus Çarlığının ezdiği ulusların ayrılma, ayrı devlet kurma hakkını tanıdı. Tüm milliyetler arasında tam hak eşitliğini sağlayacak yasal düzenlemeleri yaptı.

Proletarya iktidarı kadın-erkek arasındaki eşitsizliğin tümü yasal dayanaklarını bir vuruşta yıktı, kadınların kurtuluşu alanında burjuvazinin yüzyıllarca yapmadığını, birkaç ay içinde gerçekleştirdi, kadın erkek eşitliğinin yolunu açtı.

İkinci Dünya Savaşı'na kadar, yirmi yıl bile sürmeyen, yoğun sınıf mücadelesi şartlarında yaşanan "barışçı inşa dönemi"nde sosyalist bir sistemin neler yapabileceği görüldü.

Sosyalist Sovyetler Birliği "çalışma"yı hak olarak Anayasasına yazan ve bunu pratikte gerçekleştiren, işsiz tanımayan ilk ülke oldu.

Çarlık döneminde emperyalist güçler içinde en geri konumda olan Rusya, sosyalizm döneminde Sovyetler Birliği olarak yirmi yıl gibi kısa bir süre içinde en modern teknikle donanmış bir sanayi ülkesine, dünyanın en büyük ekonomik güçlerinden birine dönüştü. Emperyalist dünya devrevi krizlerle çalkalanır, emperyalist ülkelerde emekçi yığınların yaşama şartları her geçen gün kötüleşirken, sosyalist Sovyetler Birliği'nde planlı sosyalist ekonomi sayesinde krizsiz sürekli kalkına yaşandı ve emekçilerin maddi hayat şartları sürekli iyileşti. Sovyetler Birliği İkinci Dünya Savaşı'nın öngününde 5 günlük iş haftası, 7 saatlik iş gününü gerçekleştirmiş, iş gününü 6 saate düşürmeyi tartışır duruma gelmişti. 1952'de 4 saatlik işgünü hedefi konuşulur hale gelmişti.

Bütün bu başarıların temeli, burjuvazinin iktidarının devrilmesi, iktidarın proletaryanın eline geçmesi, sürekli sınıf mücadelesi şartlarında burjuvazinin sınıf olarak adım adım tasfiye edilmesi, işçilerin emekçilerin yarattığı zenginliğin bir avuç asalağın lüksü için değil, tüm emekçilerin sürekli artan maddi ve manevi gereksinimlerinin karşılanması için kullanılması idi.

Sosyalizmin büyük insanlığın kurtuluşu için tek doğru yol olduğunu, kapitalizmin gerçek alternatifi olduğunu Ekim devriminin ürünü olan sosyalist Sovyetler Birliği deneyimi açıkça gösterdi.

Ve sosyalist Sovyetler Birliği, Stalin'in önderliğinde İkinci Dünya Savaşı'nda bütün insanlığın Nazi Alman imparatorluğu belasından kurtulmasında da başrolü oynadı!

Bütün dünyada burjuvazinin Stalin'den nefret etmesinin, ona azgınca saldırmasının nedeni de budur: Stalin adı sosyalizmin inşasının, sosyalizmin kapitalizme üstünlüğünün, sosyalizmin mümkün olduğunun ispatının adıdır.

Sovyetler Birliği'nde 1950'li yılların ortalarından itibaren modern revizyonistlerin iktidarı tümüyle ele geçirmeleri ertesinde sosyalizmin adım adım tasfiyesi, sosyalist Sovyetler Birliği'nin, sosyalemperyalist, sosyalfaşist bir devlete dönüşmesi ve 1990 başlarında çökmesi, ne sosyalizmin-komünizmin çöküşüdür, ne de sosyalizmin-komünizmin imkânsızlığını gösteren bir şeydir. Bu çöküşün gösterdiği tek şey vardır: Sosyalizmin-komünizmin zafer kazanması için Marksizm-Leninizm'de, bolşevizmde ısrar edilmelidir. Marksizm-Leninizm'den, bolşevizmden her uzaklaşma, sosyalizm-komünizm davasının zaferi için tehlike demektir.

ÇARESİZ DEĞİLİZ...

Egemen sınıfların gündemleri belli. Ve onlar bu gündemlerini işçilere, emekçilere dayatıyorlar.

Aslında işçiler emekçiler açısından Türkiye'de kimin bundan sonraki cumhurbaşkanı olacağından, genel seçimlerde sonuçların ne olacağından çok daha önemli sorunlar var. Bizim gerçek sorunlarımız bunlar:İşsizlik diz boyu, milyonlarcamız işsiziz, kapitalist düzen milyonlarcamızı işsizler ordusu olarak yedekte tutarak, işi olanların en düşük üceretlerle ve ücret köleliği sistemine karşı sesini çıkarmadan çalışmasını sağlamak için baskı ve tehdit unsuru olarak kullanıyor. İşsizler açlıkla karşıya karşıya kalırken, neredeyse hiç denecek ücretler karşılığı her işi yapmaya hazır hale getirilirken, işi olanlar da adeta sadaka ücretleri ile ve iş güvenliği olmayan şartlarda çalıştırılıyor. Türkiye ölümle sonuçlanan iş kazalarında dünya listelerinin en ön sıralarında yer alıyor.

Zenginliğin kaynağı işçilerin emeği sonucu yaratılan üründe cisimleşen değerin ödenmeyen, patronlar tarafından, üretim araçlarının mülkiyetini elinde bulunduranlar tarafından el konulan bölümü. Yani zenginliğin kaynağı emek. Fakat zenginliğin paylaşımında emekçiler en son sırada geliyor. Türkiye'nin "en zengin" 100 kişisinin geliri, nüfusun en yoksul kesimini oluşturan 14 milyon kişinin gelirinden fazladır!

Sağlık hizmetleri ve bütün sosyal hizmetler gerçekte zenginler için var.

Ülkelerimizde kimi emekçiler hastane ücretlerini ödeyemedikleri için hastanelerde rehin tutuluyor!

Özgürlük, eşitlik, demokrasi gibi işçi ve emekçileri doğrudan ilgilendiren siyasi talepler konusunda durumun ne olduğunu her gün her saat hepimiz kendi somutumuzda yaşıyoruz. Bunlar içi boşaltılmış kavramlar olarak var. Ve fakat tam da özgürlük, eşitlik, gerçek demokrasi işçilerin, emekçilerin ekmek gibi, su gibi ihtiyacı olan şeyler.

Kapitalizm, emperyalizm yalnızca ülkelerimizde değil bütün dünyada egemen. En fazla kâr dürtüsü üzerine kurulu olan sistem gelinen yerde artık doğal dengeleri altüst etme, iklimi değiştirme, yaşam temellerini mahvetme aşamasına gelmiş durumda.

İşte bu ve benzeri sorunlar gerçek sorunlar. Biz gündemimizi bu sorunların köklü

çözümünü yaratmak üzerine kurmalı, bu çözüm doğrultusunda çalışmayı hayatımızın merkezine koymalıyız.

Bu sorunların tümünün köklü çözümü vardır. Mümkündür. Bu sorunların tümünün köklü çözümü bu sorunların tümünün kaynağı olan kapitalist/emperyalist sistemdir. Üretim araçlarının mülkiyetini elinde bulunduran küçücük bir azınlığın büyük çoğunluğu sömürmesi üzerine kurulu bu sistemin yıkılabilir olduğunu, yerine sömürünün olmadığı bir sistemin kurulabilir olduğunu, SOSYALİZM –KOMÜNİZM'in kapitalizmin biricik ve tek gerçek alternatifi olduğunu Ekim Devriminin ürünü olan sosyalist Sovyetler Birliği deneyimi göstermiştir. Gelinen yerde kapitalizmin talancı yıkıcılığı 20. yüzyılın başlarında, emperyalist savaşın barbarlığı karşısında atılan "Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!" şiarı artık yalnız savaş bağlamında değil, insanlığın anı ve geleceğinin gerçek alternatifleri olma anlamında günceldir.

Ya işçi sınıfı ve emekçi yığınlar devrimlerle kapitalist emperyalist dünyayı yıkıp, onun külleri üzerinde sömürüsüz yeni bir dünyayı, sosyalist-komünist dünyayı kuracaklar ya da insanlık barbarlık içinde yok olup gidecek. Günümüzün gerçek alternatifleri bunlardır.

İnsanlığın geleceği sosyalizmdedir-komünizmdedir ya da insanlığın geleceği yoktur!

Geleceği kazanmak için ne yapılması gerektiği konusunda yolu da bundan 90 yıl önce gerçekleşen Ekim devrimi göstermiştir. Ekim devriminin dersleri bugün de bütün insanlığa yol göstermektedir, ışık tutmaktadır.

Ekim devrimin en önemli derslerinden biri, kuşkusuz işçi sınıfının bolşevik bir partisi olmaksızın zafer kazanamayacağını göstermiş olmasıdır.

Proletarya ancak bolşevik partisinde örgütlendiği zaman, egemen sınıfların kuyruğu olmaktan çıkar, kendi için sınıf olarak hareket etmeye başlar. Ancak bolşevik partisinde örgütlenmiş işçi sınıfı, diğer emekçi sınıf ve katmanların sınıf hareketlerini sosyalizm mücadelesinin parçası haline getirebilir. Bu yüzden bugün bütün sınıf bilinçli işçilerin acil ve asli görevi Bolşevik Parti'de örgütlenmek, Bolşevik Parti'nin örgütlenmesini en başta fabrikalarda ilmik ilmik örmektir. Ekim devriminin zafer kazanmasının en önemli nedenlerinden biri tam da Lenin'in "Fabrikalar kalelerimiz olmalıdır" şiarının Rusya somutunda gerçekleştirilmiş olduğu gerçeğidir. Bütün sınıf bilinçli işçiler bunun bilincinde Bolşevik Parti –Kuzey Kürdistan ve Bolşevik Parti–Türkiye'nin inşa çalışmalarına omuz vermeli, bunu en önemli görevleri olarak kavramalıdır.

Kolay zafer yoktur! Fakat zafer er geç örgütlü proletaryanın olacaktır!

Bolşevizm yenecektir!

Ölüm orucunun sonlandırılması üzerine…

6 yılı aşkın süredir öncelikle DHKP/C tutsakları tarafından yürütülen, son dönemde ikisi "dışarı"da, (Avukat Behiç Aşçı, Şişli "Direniş Evi"nde; Gürcan Görüroğlu, Adana "Direniş Evi"nde) biri "içerde" (Sevgi Saymaz, Uşak Kapalı Cezaevinde) olmak üzere üç devrimcinin eylemi biçiminde yürüyen ölüm orucu eylemi, 22 Ocak 2007'de sonlandırıldı. Eylemin sonlandırılması ile ilgili yaptığımız ilk açıklamada şunları söyledik:

"**Ölüm Orucu'nun sonlandırılmasını selamlıyoruz!**

Tecride karşı mücadele sürecek...

Behiç Aşçı F tipi cezaevlerinde yaşanan tecrit ve izolasyon uygulamalarına son verilmesi amacıyla 5 Nisan 2006 Dünya Avukatlar Günü'nde başlattığı ölüm orucuna, 22 Ocak 2007'de 293. gününde son verdi.

Onunla birlikte 262 gündür Adana'da ölüm orucunda bulunan Gürcan Görüroğlu ile Uşak Kapalı Cezaevinde 268 gündür ölüm orucunda bulunan Sevgi Saymaz da eylemlerini –şimdilik– sonlandırdılar.

Her üç devrimci de tedavi altında bulunuyorlar.

Böylelikle 6 yılı aşkın süredir süren ve 122 devrimciyi kayıp verdiğimiz, 500 ün üzerinde devrimcinin kalıcı sakatlıklarla çıktığı ölüm orucu eylemi ölüm orucunu sürdürenlerce şimdilik bitirilmiş oldu.

Eylemin bitiriliş gerekçesi, Adalet Bakanlığı'nın "F tipi cezaevlerindeki belirli koşulların değiştirilmesini öngören genelgesi". Genelge uyarınca örneğin her hükümlünün sosyal alanlarda haftada 5 saat olan birlikte zaman geçirme süresi 10 saate çıkarılıyor.

Gelinen yerde eylemin sonlandırılmış olmasını, biz Bolşevikler devrimci iradenin ölümün eşiğinde olan üç devrimciyi ve sırada olan belki onlarca devrimciyi, ölümün elinden çekip alan cesur ve doğru bir kararı olarak değerlendiriyor, selamlıyoruz.

Bizim davaları uğruna ölüme hazır olan devrimci insanları devrim mücadelesinde düşmana inat bir gün fazla yaşatmak diye bir sorunumuz vardır. Bir gün fazla yaşamak, bu sisteme karşı bir gün fazla savaşmak demektir. Bu yüzden alınan karar doğrudur.

Behiç Aşçı, Gürcan Görüroğlu, Sevgi Saymaz ve ölen, sakat bırakılan tüm devrimci ölüm orucu savaşçılarının devrimci kararlılığı, mücadeleleri önünde saygıyla eğiliyoruz. Onların ölümünün ve sakat kalmasının esas sorumlusu ve suçlusu olan faşist devleti nefretle kınıyoruz. Sonuç olarak bugünkü hükümeti küçücük de olsa reform adımı atacağını bildirmeye iten bu devrimci kararlılık olmuştur.

Bu devlet için devrimcilerin ölüm orucunda ölmeleri, emekçi yığınlar bu eyleme sahip çıkmadığı sürece, onları baskı altına alan bir olgu değil, istenen bir şeydir. Ve onlar buna uygun davranmışlardır da.

Ölüm orucunun sonlandırılması tecride karşı mücadelenin sonlandırılması değildir. Tecride karşı mücadele sürecektir!

Biz ölüm orucunun bugün bitirilmiş olmasını selamlarken, bunun devrimciler açısından gecikmiş bir karar olduğu konusundaki görüşlerimizi koruyoruz.

Bütün devrimcileri bu vesileyle bir kez daha ölüm orucu eylemi ile ilgili çıkarılmış Bolşevik Partizan sayısını incelemeye, tartışmaya çağırıyoruz...

25 Ocak 2007 ”

ÖLÜM ORUCU EYLEMİ TARTIŞILMAK, DEĞERLENDİRİLMEK ZORUNDADIR…

6 yılı aşkın süren ölüm orucu eyleminin bitirilmiş olması tecrite karşı mücadelenin sonlandırılması anlamına gelmediği gibi, bu eylemin devrimciler açısından, devrime hizmeti açısından değerlendirilmesi gerekliliği ve evet zorunluluğunu da ortadan kaldırmıyor. Tersine şimdi bir çok şeyi “eylem kırıcılığı” vb. demagojik öcüleri olmaksızın tartışmak daha bir mümkün ve eğer gelecek için geçmişten dersler çıkarılmak isteniyorsa mutlaka gerekli de. Sonuç olarak ortada 122 devrimcinin öldüğü, 500’ün üzerinde devrimcinin sakat kalıp bakıma muhtaç hale geldiği bir eylem sözkonusu. Şimdi bitirilen bu eylemde eyleme hangi amaç ve iddialarla başladık, hangi süreçlerden geçtik, gelinen yerde hangi kazanımları elde ederek eylemi sonlandırdık, eylemde devrimci enerji doğru kullanıldı mı, kazanımlarla kayıplar yan yana konduğunda gerçekte kazanan kim oldu sorularına somut

cevaplar aranmak, verilmek zorundadır.

Hiç bir demagoji, hiç bir boş ajitasyon bu görevin yerine getirilmesini engellememelidir, engelleyemez…

Biz, 2004 yılı Mart ayında yayınlanan "Ölümüne Bir Mücadele ve Çıkarılması Gereken Kimi Dersler" başlıklı Bolşevik Partizan özel sayısında şimdi sonlandırılan Ölüm Orucu eylemi ile ilgili, eylemin o döneme kadarki gelişme safhaları, yapılan yanlışlar ve bizce yapılması gerekenlerle ilgili görüşlerimizi toplu halde devrimci kamuoyunun denetimine sunduk. Burada bu yüzden yalnızca son gelişme, eylemin sonlandırılması süreci, bu süreçte yinelenen, şimdi eylemci örgütün açıklamalarında da savunulan kimi yanlışlar üzerinde duracağız.

Eylem nasıl, hangi gerekçelerle sonlandırıldı?

Eylemin sonlandırıldığı, Türk Tabipler Birliği adına Gencay Gürsoy tarafından "Şişli Direniş Evi" önünde şöyle duyuruldu:

"*293 gündür süren Ölüm Orucu'nun mutlu sonla noktalandığı haberini sizlere iletmek üzere örgüt temsilcileri (kastettiği DİSK, KESK, TMMOB, İHD gibi sivil toplum örgütleridir BN) ve arkadaşlarla birlikte karşınızdayız. Biliyorsunuz... tutukluların sosyalleşme sorunlarını bir dereceye kadar çözebilmek için ...makul bir süre makul bir sayıda insanla bir arada olma olanaklarının tanınmasını ve bunun tretmana tabi olmamasını talep etmiştik, en önemli talebimiz buydu. Bunun dışında başka taleplerimiz de vardı... Bugün gerek Ceza ve Tevkif evleriyle gerek bakanın kendisiyle yaptığımız görüşmelerde bu önerilerin kabul gördüğü ifade edildi. Ve basın toplantısı sırasında da orda bulunanlar hatırlayacaktır ilgili genelge elimize ulaştı. Bu genelgeyi basına dağıttık. Daha sonra bakanın telefonla bildirdiği şuydu: Şimdilik saati 5 saatten 10 saate çıkarıyoruz, ortak mekanlarda bulunma olanağını daha sonra 20 saate çıkarma olanağı da var. Daha başka açılımlar da olabilir. Dolayısıyla bu sevinçli haberi yukarıda Behiç Aşçı ve arkadaşlarına, avukatlarına ilettik. Onlardan da olumlu haberi, ölüm oruçlarının durdurulacağı haberini şimdi sizlere iletmiş oluyoruz... Acılı bir olayın ardından bu sevinçli haberi vermekten bütün örgütler ve aydın arkadaşlar olarak çok mutluluk duyuyoruz.*" (Aktaran, Yürüyüş dergisi, http// www.yuruyus.com/www/news)

Burada eylemin bitiriliş gerekçesi olarak ileri sürülen ve "en önemli talep" olarak adlandırılan "makul bir süre makul sayıda insanla bir arada olma olanaklarının tanınması ve bunun tretmana tabi olmaması" talebinin adalet bakanlığı tarafından kabul edilmesi gösteriliyor. Gencay Gürsoy'un da, eylemi sonlandıran eylemcilerin de adalet bakanlığının genelgesini (ek olarak Adalet Bakanının telefondaki açıklamalarını) bu biçimde yorumluyorlar.

Yürüyüş dergisi 28. Ocak tarihli sayısında şunları yazıyor:

"*Tek Ses olup el ele verdik ve "Tecriti kaldırın Ölümleri Durdurun" talebinde birleşerek tecrit duvarını ayakta tutan tuğlalardan birini söktük...*

Tecritin kaldırılması için bir adım atıldı. Ölüm Orucu sona erdirildi.

— Adalet bakanlığı bir genelge yayınlayarak tutsakların "tretmana" bağlı olmaksızın bir araya gelmesini kabul etti."

Halklar Ve Özgürlükler Cephesi adına yapılan 30 Ocak tarihli Açıklama'da Adalet Bakanlığı'nın genelgesi konusunda şu değerlendirme yapılmaktadır:

"*Adalet Bakanlığı tarafından yayınlanan yeni genelge bir çok teknik ayrıntıyı içermekle birlikte, direnişimizin gelişimi açısından belirleyici olan noktalar şunlardır:*

-Sözkonusu genelgeyle tutsakların "tretman" koşulu olmadan bir araya gelmesi mümkün hale getirilmiştir. Tecritin kırılmasında belirleyici adım budur.

- İkinci olarak, bu genelgeyle tutsakların haftada 10 saat bir araya getirilmesi öngörüldüğü gibi, bizzat Adalet Bakanı bu sürenin 20 saate çıkarılacağını taahhüt etmiştir."

5 Mart Günü Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz ortaklaşa bir yazılı açıklama yaptılar. Bu yazılı açıklamada da şöyle deniyordu:

"*2000 yılından 2007 yılına dek süren F tipi hapishanelerdeki tecrite karşı ölüm orucu direnişine bilindiği üzere 22 Ocak 2007 tarihinde ara verildi.*"

(Ölüm Orucu Eylemcileri, sonlandırma yerine, ara verme kavramını kullanıyorlar. Bunu gerektiğinde yeniden başlarız anlamında söylüyorlar. Fakat başladıkları, kaldıkları yerden başlanan bir eylem değil, yeni bir eylemdir. Ölüm orucu "ara verilecek" bir eylem değildir. Ya ölümle ya da açlık grevi bitirilerek sonlandırılır. Somutta olan 2000 Eyül'ünde iki örgüt tarafından (DHKP/C ve TKP(ML) — Sonradan MKP oldu) diğer devrimci örgütler zamanlamasına ve biçimine karşı çıktığı halde başlatılan, TKİP'in de hemen kuyrukçuluk yapıp katıldığı Süresiz Açlık Grevi (SAG) olarak başlatılıp, Kasım 2000 de bu üç örgüt tarafından Ölüm Orucu'na dönüştürüldüğü açıklanan, süreç içinde bir dizi örgütün katılıp ayrıldığı, sonuçta DHKP- C'nin tek başına sürdürdüğü eylemin sonlandırılmasıdır. / BN)

"Biz bu büyük direnişin son Ölüm Orucu Direnişçileri olarak Adalet Bakanlığı tarafından 22 Ocak 2007 tarihinde yayınlanan 45/1 sayılı genelgeyi tecritin kırılmasında somut bir adım olarak değerlendirmiş ve direnişimizin ilerleyen günlerinde Ölüm Orucu Direnişimize ara vermiştik. Bu genelgede direnişimize ara vermemize etken olan şu hükümler sözkonusu olmuştu:

45/1 sayılı genelgede tutsakların "tretman" koşulu olmadan bir araya gelmesi mümkün hale getirilmiştir. Bu adım tecritin kırılmasında belirleyici olmaktadır.

Yine sözkonusu genelgede tutsakların haftada 10 saat bir araya getirilmesi öngörüldüğü gibi bizzat Adalet Bakanı'nın kendisi bu sürenin 20 saate çıkarılacağını da taahhüt etmiştir."

Görüldüğü gibi her üç açıklamada da net olan bir şey vardır: Açıklamayı yapanların sonuçta ölüm orucu eylemini sonlandırmanın gerekçesi olarak getirdikleri temel kazanım "tretman"a bağlı olmaksızın "tutsakların bir araya gelme imkânının" öngörülmüş olmasıdır. Burada burjuva aydını Gencay Gürsoy'a haksızlık etmeyelim, o devrimci Yürüyüş dergisinden de, devrimci ölüm orucu eylemcilerinden de daha gerçekçi konuşup, kazanım hakkında genel olarak "tutsaklar"ın değil, "makul sayıda tutsağın" yan yana gelme imkânından söz ediyor. Diğerleri genel olarak "tutsaklar'ın bir araya gelme imkânı"ndan söz ederek, gerçeği olduğundan iyi gösteriyorlar. Fakat "makul sayıda tutsağın; makul bir zaman için yan yana gelme imkânı"nına –'tretman'a– bağlı olmadığı hepsinin ortak görüşü.

Şimdi biraz işçilerin-emekçilerin anlayabileceği dile çevirelim şu "tretman" denen şeyi ve sözkonusu genelgeye somut bakarak, gerçeğin ne olduğuna bakalım. "Tretman", İngilizceden türetilmiş yeni moda tüngilizce bir sözcük. Treatment'in tam Türkçe karşılığı tedavi/bakım, cezaevi koşullarında bu "topluma yeniden kazandırma için yapılanlar" oluyor. Egemenler açısından devrimciler "topluma yeniden kazanılması için tedavi edilmesi gereken unsurlar" olarak görülüyor. Bu tedaviye olumlu cevap verenlere, devlet bir dizi kolaylık sağladı, sağlıyor. Bu tedaviyi reddedenlere ise, devlet bütün haşinliğini gösteriyor. Somut olarak tartışılan bağıntıda "tretman koşulu olmaksızın" kimi tutsakların yan yana gelme imkânının kabulü demek, hiç ayrımsız tüm siyasi tutukluların yan yana gelme imkânının tanınması demek. Ölüm orucunu sonlandıranların iddiası bu. Genelgede bu hak tanınmış. Gerçekten öyle mi?

"TRETMAN'A BAĞLI OLMAKSIZIN" MI?

Şimdi genelgeye bakalım:

Sözkonusu genelgenin, "Ortak Etkinlikler" başlıklı üçüncü bölümünde aynen şunlar söyleniyor. Bölümü olduğu gibi alıyoruz, çünkü ancak bu şekilde her devrimci kendi kafasıyla düşünerek yapılan değerlendirmenin doğru olup olmadığını denetleyebilir:

Adalet Bakanlığı'nın 45/1 No'lu Genelgesinin ilgili bölümü:

"*ÜÇÜNCÜ BÖLÜM*

Ortak Etkinlikler

ORTAK ETKİNLİKLER

(1) Hükümlü ve tutuklular **işledikleri suçlara, kurumdaki davranışlarına***, ilgi ve yeteneklerine* **göre gruplandırılarak, güvenlik bakımından tehlike yaratmadığı ölçüde, kendileri için hazırlanmış iyileştirme programları çerçevesinde** *eğitim, spor, meslek kazandırma ve çalışma ile diğer sosyal ve kültürel faaliyetlere katılırlar.*

Bu faaliyetler yüksek güvenlikli kurumlar ile diğer kurumların yüksek güvenlikli bölümlerinde **on kişiyi aşmayacak gruplar** *hâlinde yürütülür.* **Programların süresi ve katılacak hükümlü tutuklu sayısı her programın özelliği, güvenlik koşulları ve kurumun olanakları dikkate alınarak idare ve gözlem kurulunca belirlenir. İyileştirme programlarının amaca aykırı sonuçlar verdiği tespit edilen hükümlü ve tutuklular yönünden bu uygulamaya son verilebilir veya gerekli değişiklikler yapılabilir.**

(2) 13/12/2004 tarih ve 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 102/1 maddesi ile Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesinin Üye Devletlere Avrupa Cezaevi Kuralları Hakkındaki R (87) 3 sayılı Tavsiye Kararına Ek 70.1 maddesi ve Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesinin Üye Devletlere Avrupa Cezaevi Kuralları Hakkında Rec (2006) 2 sayılı Tavsiye Kararına Ek 7'nci maddesinde ifade edildiği üzere hükümlü ve tutukluların topluma uyum sağlama çabalarının desteklenmesi için özellikle aileleri, kişiler ve sosyal kuruluşlarla olan ilişkilerinin korunması ve geliştirilmesi ile eğitim ve iyileştirme faaliyetlerinde kuruma yardımcı olmak üzere mümkün olduğunca toplumsal kuruluşlardan ve sosyal hizmet servislerinden yardım alınır.

(3) **Ortak etkinliklere katılacak hükümlü ve tutukluların gruplandırılması, programların amaca aykırı sonuçlar verdiği tespit edilen hükümlü ve tutuklular yönünden uygulamaya son verilmesi veya gerekli değişikliklerin yapılması hususlarında idare ve gözlem kurulunca karar alınır.**

(4) Kurumda kapalı ve açık spor alanı, çok amaçlı salon, kreş, kütüphane, çalışma atölyelerinden biri veya bir kaçı bulunmadığı takdirde eğitim, spor, sosyal ve kültürel faaliyetler ile çalışma, mevcut olan alanlarda yaptırılır. Bu alanlardan hiç birinin bulunmaması durumunda, kurumun olanakları ölçüsünde uygun yerlerde bu çalışmalar için yer hazırlanır. Bu süre zarfında kendi oda ve koğuşları kullandırılabilir.

(5) **Psiko sosyal yardım servisi ve eğitim servisi birlikte her hükümlü ve tutuklunun ilgi ve yeteneklerini de dikkate alarak hangi programlara katılmasının uygun olacağına ilişkin bir rapor hazırlar ve yedi gün içinde kurum müdürüne verir. Kurum müdürü, raporu idare ve gözlem kuruluna sunarak, kişinin hangi programlara katılması gerektiğini karar altına aldırır** *ve karar zorunlu bir neden olmadıkça, idare tarafından 3 gün içinde uygulamaya konulur.*

(6) Ceza infaz kurumunda arama, denetleme, ziyaret ve benzeri özel durumlarda günlük uygulama programı ertelenebilir. Deprem, yangın gibi olağanüstü durumlar ile **açlık grevi, ölüm orucu, firar, ayaklanma gibi acil durumlarda idare ve gözlem kurulu programı kısa veya uzun süreli olarak durdurabilir.**

(7) Hükümlü veya tutuklu, faaliyet veya uygulama programının değiştirilmesini isteyebilir. **İstek, idare ve gözlem kurulunca değerlendirilerek karara bağlanır.**

(8) **Programları hazırlayan servisler, gerekli gördüğü hâllerde, programın**

değiştirilmesi veya süreli olarak durdurulması hakkında bir değerlendirme raporu düzenleyerek derhâl kurum müdürüne sunar. Kurum müdürü en geç 7 gün içinde raporu idare ve gözlem kuruluna intikal ettirerek, programın sürdürülmesi, değiştirilmesi veya süreli olarak durdurulması hakkında bir karar verilmesini ister. *Programın değiştirilmesi veya süreli olarak durdurulması hakkında bir karar verilmesi hâlinde, yeni bir uygulama programı hazırlanır. İlgililer bu karara karşı infaz hâkimliğine başvurabilir.*

(9) **Programlara katılım hususunda alınan kararlar, hükümlü hakkında alınacak iyi hâl kararlarında değerlendirmeye alınır**.

(10) **Programlara katılım konusunda sürekli isteksiz davrananlar veya mazeretsiz olarak üç defadan fazla faaliyetlere katılmayanlar hakkında, idare ve gözlem kurulunca programların iptali yönünde karar verilebilir**.

(11) **Yüksek güvenlikli ceza infaz kurumlarında bulunan ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına hükümlülerin sadece kendisiyle aynı ünitede kalan hükümlülerle birlikte, sınırlı olarak bu programlara katılmasına izin verilebilir.**

*(12***) Tehlikeli hâlde olduğu saptanan hükümlü ve tutuklular, bu programlara on kişiyi aşacak gruplar hâlinde katılamaz.**

(13) **Güvenlik bakımından tehlike yaratmadığı ölçüde, idare ve gözlem kurulu tarafından belirlenen istekli hükümlü ve tutuklular, 10 kişiyi aşmayacak gruplar hâlinde ve idarenin gözetiminde, açık görüş alanlarında veya diğer ortak yerlerdeki sosyal faaliyetler çerçevesinde haftada toplam 10 saati aşmamak üzere sohbet amacıyla bir araya getirilebilir.** *Bu faaliyet hafta içerisinde açık görüş, avukat ve ziyaretçi görüşlerini aksatmayacak şekilde yaptırılır.*

(14) Hücreye koyma cezası alan hükümlü ve tutuklular, bu cezaları infaz edildikten sonra, diğer disiplin cezalarını alanlar ise cezalarının infaz koşulu aranmaksızın bu faaliyetlere katılır. Aynı hükümlü veya tutuklu birden çok programa katılabilir."

Adalet bakanlığının genelgesinin ilgili bölümünde **bold yazarak** dikkat çektiğimiz yerler aslında açık dil konuşmaktadır. **"Tretman" koşuluna bağlı olmaksızın tutsakların yan yana gelme imkânı" bu genelgede hiçbir biçimde öngörülmemektedir.**

Önce genelgede "tutsak" ların değil, en fazla 10 kişilik tutsak gruplarının bir araya gelme imkânı vardır.

İkincisi bu bir araya gelme imkânı haftada 10 saati aşmayacak bir imkân olarak öngörülmektedir. Bu konuda Adalet Bakanlığının öngördüğü iyileştirme haftada 5 saatlik bir araya gelme imkânının 10 saate çıkarılması biçiminde bir iyileştirmedir.

Üçüncüsü bu bir araya gelme idarenin gözetiminde bir araya gelmedir.

Dördüncüsü 10 kişilik gruplandırmalar idare tarafından yapılacak, burada hükümlülerin "kurumdaki davranışları" da temel alınacaktır.

Beşincisi zaten bu bir araya getirmeler "İyileştirme programı"nın (tretman!) parçasıdır. Altıncısı "iyileştirme programına aykırı sonuçlar verdiği tespit edilen hükümlü ve tutuklular açısından bu uygulamaya son verilebilir." vs.

Bu genelgeyi kamuoyuna "tutsakların "tretman" koşulu olmadan bir araya gelmesi mümkün hale getirilmiştir. Bu adım tecritin kaldırılmasında belirleyici olmaktadır." biçiminde sunulması en hafif deyimle kendi kendinin ve kitlelerin kandırılmasıdır. Genelgenin getirdiği tek somut "iyileştirme" daha önce var olan haftada beş saatlik bir araya getirilmenin, haftada 10 saate çıkartılmış –daha doğrusu çıkartılması yönünde bir genelgenin çıkartılmış ve Ceza evlerine gönderilmiş – olmasıdır. Somut kazanım bu kadardır. Bunun abartılmasının kimseye, en başta da devrimcilere hiçbir faydası yoktur. Bunun dışında bir de tabii Adalet Bakanı'nın haftalık yan yana getirilme süresinin 20 saate çıkarılma imkânı da olabileceğini söylemesi vardır, ki buna HÖC–Yürüyüş–ölüm oruççuları "taahhüt" adı veriyorlar. Biz burjuva politikacı "taahhüt"lerinin gerçekliğinin ne olduğunu biliyoruz. Fakat varsayalım ki bu gerçek bir taahhüt olsun ve gerçekten de haftalık "bir araya getirilme" süresi 20 saate çıksın. Bu tecritin kırılması yolunda atılmış olan –gerçekten de ölüm orucu gibi bir eylemi sonlandırmanın– arkadaşların deyimiyle eyleme ara vermenin gerekçesi yapılacak kadar belirleyici bir adım mıdır? Aslında bu soruya cevabı, kendileri için belirleyici olanın "Tutsakların tretman koşulu olmaksızın bir araya getirilmesi imkânı" olduğunu söyleyerek, ölüm orucu eylemcileri kendileri veriyor. Sonuç aslında yoruma açık olmayan bir berraklıktadır: Tecritin kırılması konusunda –genelgede öngörülen, devletin verdiği– tavizler belirleyici önemde tavizler değildir. Bu ne kadar gerçekse, bu tavizlerin bile eğer Behiç Aşçı ölüm sınırında olmasa ve burjuva liberal aydın kesim, bu arada kimi sivil toplum kuruluşları onun ölümünü engellemek için devreye girmese, alınamayacağı de o kadar gerçektir. Yanlış anlamaları önlemek için söyleyelim: Burada söylediklerimiz, ölüm orucunu neden sonlandırdınız, aslında devam etmeniz doğru olurdu, bu kazanımlarla ölüm orucu bitirilmemeliydi vb. anlamına gelmiyor. Tersine biz eylemin daha başından subjektif değerlendirmeler, örgüt rekabetçiliği, kendi gerçekliğini toplumsal gerçekliğin yerine geçiren tekkecilik, dinden ödünç alınmış yanlış bir "fedai kültürü" anlayışı vb. temelinde yanlış ve zamansız başlanılmış bir eylem olduğunu düşünüyoruz. 19 Aralık katliamı öncesinde eylemin tek bir kayıp bile vermeden bugüne göre çok daha önemli kazanımlarla bitirilme imkânının heba edildiğini, 19 Aralık katliamı sonrasında en geç ocak 2001 sonunda, siyasi bir zafer kazanıldıktan, devrimcilerin yenilebileceği ve fakat düşüncelerinden vazgeçmeyeceği dosta düşmana kitlesel olarak gösterildikten sonra ölüm orucu eyleminin bitirilmesi gerektiğini, sonrasının aslında inisiyatifi egemenlere vermek anlamına geldiğini düşünüyoruz. Bu konuda geniş açıklamalarımız 2004 Mart'ından bu yana tüm devrimci kamuoyunun denetimine sunulmuştur. Ölüm orucunu savunanlardan bugüne dek bu

görüşlerimize karşı boş ajitasyon ve küfür dışı bir tavır gelmemiştir.

Nereden nereye?

Evet biz ölüm orucu eyleminin sonlandırılmış olmasını olumlu buluyor, selamlıyoruz. Bu egemen sınıfların elinden ölüm orucuna yatmış devrimcilerin ölümünü beklemekten başka bir iş yapmama imkânını elinden alan, ölüme hazır devrimcilerin enerjisinin sonuçsuz bir eylemde heba edilmesine son veren bir edimdir. Ölüm orucunu sürdürmekten çok daha devrimci bir edimdir. Bu kararın alınması, aslında devrimciliği neredeyse ölüm orucu eylemini sürdürmekle eşitleyen bir anlayış ve örgüt için çok zordu. Ve fakat sonunda örgüt bu adımı atmıştır. Bu herşeye rağmen olumludur. Bizim selamladığımız budur.

Fakat bu olumluluk, sözkonusu örgütün yine kimi "sol" laflar altında gerçeklerin üzerini örtmeye çalışması olumsuzluğu ile gölgeleniyor.

HÖC'ün eylemin bitirilmesi ile ilgili açıklaması bu konuda önemli bir belgedir. Şimdi bu belge üzerinden örgütün gerçeklerine ve bunların gerçek hayattaki karşılıklarına bir bakalım. Aşağıya sözkonusu belgeyi de herkes bütünlüğü içinde görebilsin diye tümüyle alıyoruz. Metnin içine girerek yaptığımız kendi yorumlarımızı herkes kolaylıkla ayırabilsin diye **bold** olarak yazıyoruz.

HÖC 'ün 26. Ocak 2007 de yaptığı açıklama şöyle:

"*Tecritin Kırılmasında Adım Atıldı DİRENİŞ KAZANDI*

Halkımız!

7 yıldır sürdürdüğümüz, 122 şehit verdiğimiz, içinde sayısız destanlar yarattığımız, emperyalizmin ve oligarşinin teslim alma politikalarını püskürterek siyasi bir zafer kazandığımız Büyük Direniş'i, somut bir kazanımla sona erdirdik. 20 Ekim 2000'de başlayan ölüm orucu direnişimiz, 22 Ocak 2007, Saat 19.00 itibarıyla ölüm orucu direnişçilerinin iradi kararıyla sona erdirilmiştir."

Bu "ölüm orucu direnişçilerinin iradi kararı" lafı üzerinde ciddiyetle durulmalıdır. DHKP-C örgüt olarak sürdürdüğü bu eylemde örgüt olarak sorumluluğunu üzerinden atmak için eylemin ölüm ourççularının iradi kararı olduğunu ileri sürmektedir. Tabii ki her ölüm orucu eylemcisi eyleme iradi kararları ile gönüllü olarak katılmışlardır. Bu anlamda ölüm orucu direnişçilerinin bir iradi kararı sözkonusudur. Fakat bunun yanında bundan da önemlisi bu iradi karar her şeyden önce bir devrimci örgütün iradi kararıdır. Gönüllü olarak bu eyleme katılan devrimci insanlar bu eylemi kişisel bir eylem değil, bir örgütün eyleminin bir parçası olarak yapan insanlardır. Örgütlü devrimcilerdir. Örgütleri eğer onlara arkadaşlar bu eylem biçimi artık yararlı değil, eylemi bırakıyoruz dese onların yapacağı şeyi örgütün kararına uymak

olacaktır. Hal böyle olduğu için, eylemin "ölüm orucu direnişçilerinin iradi kararıyla" sonlandırılmış olduğu tespiti gerçeğin üzerinin örtülmesidir. Kaldı ki somut olarak ölüm sınırında olan direnişçilerin iradi karar alacak durumlarının da olmadığı, Yürüyüş dergisinde yayınlanan yazılarda anlatılıyor. Örneğin Gürcan Görüroğlu'nun Ölüm Orucunun sonlandırılmasını nasıl yaşadığı "Biz Zaten Baş Eğmeyerek zaferimizi kazanmıştık" başlıklı bir yazıda şöyle anlatılıyor:

"— O anı, yani ölüm orucunu bitirme kararı verildiği anı nasıl yaşadınız, o anki duygularınızı, ortamın şekillenişini anlatabilir misiniz bize? En yakınınızda kimler vardı o an ve tepkileri ne oldu?

(Gülerek başlıyor) Çok hassas bir döneme girmiştik. Ben yataktan çıkamıyordum artık. Ağrılarım artmıştı. O gün sabahtan yatmıştım. Konuşamıyordum, yürüyemiyordum, içimde müthiş bir sıkıntı vardı. Sağlık anlamında gerçekten kötüydüm. Birçok ziyaretçi vardı evde. Ama sağlığımdan dolayı onlarla görüşemiyordum. Refakatçilerim Sevtap ve Akil beni uyandırdı. O gün DİHA'dan aramışlardı. Bakanlığın genelgesiyle ilgili. Ama biz genelgenin içeriğini tam bilemediğimiz için bir şey diyememiştik.

O ses bana müthiş güç veriyordu

Sonra Akil bana, "abla sana bir şey söyleyeceğim" dedi, durdu... Taksit taksit konuşuyordu. Beni iyice strese soktu. Yani artık ölümün çok yaklaştığını biliyorduk. Ve Behiç Abi'nin kötüleştiğini de biliyorduk. Behiç Abi'ye bir şey oldu diye düşündüm. Çünkü hepimizin aklı Behiç Abi'deydi. Ondan kötü haber alma ihtimali bizi korkutuyordu. Kabullenemiyorduk onun şehitliğini. Zaten ben "Behiç Abi şehit düşerse ne olur? Direnişi ben daha ileriye taşıyabilir miyim? Direniş nasıl şekillenir bu ivme azalır mı? Ben nasıl etkilenirim? Psikolojik durumum ne olur? gibi birçok düşünce vardı aklımda. Çünkü direnişim boyunca benim en çok güç aldığım şeylerden bir tanesi de telefonda duyduğum Behiç Abi'nin sesiydi. O ses bana müthiş güç veriyordu, destek oluyordu. Hani illaki mutlaka o sesi duymam lazımdı sanki. Hasta olsam bile beni ayağa kaldırıyordu. Ve bir haftadır Behiç Abi'nin sesini duyamıyordum. Şehitlik düşüncesi sık sık geliyordu aklıma. Sürekli birbirimizi arıyorduk ama bir haftadır ben o sesi duyamıyordum bunun yarattığı bir sıkıntı vardı ben de.

Akil de böyle anlatmaya çalışınca dayanamadım, "Behiç Abi'ye bir şey mi oldu bunu mu demeye çalışıyorsun" dedim. Korktuğum şeyi duymak istemediğim için kızdım ve kendimi tutamadım ağlamaya başladım. Akil karşımda gözleri nemli, onu öyle görünce Behiç Abi'nin şehit düştüğü duygusunu yaşadım. "Behiç Abi şehit mi düştü" diye bağırdım Akil'e. O da bana "yok abla" dedi, "Bakanlık bir genelge yayınladı biz de olumlu bakıyoruz" dedi. Ve ağlamaya başladım, o duygu sardı beni yani.

Zaferi de çok yakın beklemiyordum açıkçası yani şehitlik olacağı daha çok aklıma

geliyordu. Ki biz zaten başeğmeyerek zaferimizi kazanmıştık. Zafer bizim duygusunu hissediyorduk. 7 yıl boyunca elbetteki çok şey kazandık. Kendimizi aştık. Bu genelgeyi de olumlu buldum ama yetersiz. İstediğimiz gibi değil elbette.

Genelgeyi söyledi Akil ama benim aklımda o anda zafer de somutlanmıyor. Evin içi çok kalabalık ama sadece ben ve refakatçilerim biliyordu durumu. Açıklama yapılmadan söylemek istemedik. Devleti tanıyoruz neler yapabileceğini çok iyi biliyoruz. Bu yüzden her şeye hazırlıklıydık. Akşam oturduk televizyondan haberleri izliyoruz.

Sonra Akil avukatlarımızla, Şişli Direniş Evi'yle telefonlaştı ve gelip "abla ölüm orucuna ara verildi. Behiç Abi, sen ve Sevgi Abla ara veriyorsunuz" dedi. Ben anlamıyordum dediğini, yani algılayamıyorum. Aklımda Behiç Abi'nin durumu var. O beni etkiliyor. Tabi ben birçok şeyi hatırlamıyorum. Bir elin omuzuma dokunmasıyla kendime geldim. Akil'in "abla dediğimi anladın mı" diyen sesini duydum. Ben de "evet evet" diyorum ama algılamıyorum. İşte o anda ölüm orucuna ara verildiğini algıladım ve "nee" dedim. "

Görüldüğü gibi Gülcan Görüroğlu'nun kendi somut anlatımında onun" iradi kararı" –ki Gülcan Görüroğlu Yürüyüş'ün aynı sayısında "Direnişçilerin Sağlık Durumları" hakkında verilen bilgiye göre iyi durumda olanlardan biridir. Verilen bilgi "Gülcan Görüroğlu'na Adanada yapılan ilk tıbbi müdahalede,sağlık durumunun büyük ölçüde normal olduığu belirtildi" şeklindedir.–direniş evindeki Akil'in "avukatlarımızla, Şişli Direniş Evi'yle telefonlaşması ertesinde gelip "Abla ölüm orucuna ara verildi. Behiç Abi, sen ve Sevgi Abla ara veriyorsunuz" demesi şeklinde bir iradi karardır. Kuşkusuz Gürcan Görüroğlu'nun bu karara bir itirazı yoktur. Fakat bırakalım bu kararı almayı bir yana, bunu algılamada bile zorlanan bir durumdadır. Gerçek durum budur. Ölüm sınırında olan bir insandan bunun dışında bir şey beklemek de zaten abestir.

"122 şehidin bayrağını devralarak ölüm orucunu sürdürmekte olan Avukat Behiç Aşçı, iki çocuk annesi Gülcan Görüroğlu ve Uşak Hapishanesi'ndeki Özgür Tutsak Sevgi Saymaz, görevlerini yerine getirmiş olarak eyleme son vermiş ve tedavi altına alınmışlardır."

Burada Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz "yerine getirmiş oldukları görev"in ne olduğu sorgulanmak zorundadır. Olgu olarak ölüm orucu tecrit konusunda devlet belirleyici bir taviz vermeksizin sonlandırılmıştır. Ölüm orucu eylemini sonlandırmada başrolü oynayan 45/1 no'lu genelgedeki tek gerçek kazanım haftalık görüşme saatlerinin 5 saatten 10 saate çıkarılacağının açıklanmış olmasıdır. Olgu budur. "122 şehidin bayrağını devralarak ölüm orucunu sürdüren direnişçiler"in görevi bu muydu? Neler söylenmişti bu görev bağlamında daha önceleri?

"Dünya ve ülkemiz tarihi benzeri bir direnişe tanık olmamıştı daha önce. Tutsaklar

ve dışarıda tutsak yakınları, 20 Ekim 2000'de açlık grevine başladıklarında hiç kuşkusuz kimse 7 yıl sürecek böyle bir süreci tahmin edemezdi. Fakat içerisi ve dışarısıyla bir şeyden emindik: Bize düşüncelerimizden, ideallerimizden vazgeçmeyi, tecritle boyun eğmeyi dayatan politikalara asla ve asla teslim olmayacaktık. Olmadık!

Ölecek ama düşüncelerimizden, ideallerimizden, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmi savunmaktan vazgeçmeyecektik. Öldük, vazgeçmedik!"

Burada aslında ölüm orucu eylemcileri ve eylemi doğru bulanlar dışında herkes dolaylı olarak düşüncelerinden, ideallerinden, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinden vazgeçmiş olanlar olarak gösteriliyor. Bu düşünce aslında açıkça ifade edildi de. DHKP-C, eylemde TKEP-L'in gel git katılımı dışında yalnız kaldığında sözkonusu eylemlerini "bugün ve yarın üzerinde belirleyici etkide bulunacak TEK DİRENİŞ ODAĞI" olarak nitelendirdi.

"Türkiye tarihinin en büyük hapishaneler katliamıyla kırmak, tecrit hücrelerinin karanlığında boğmak istediler direnişimizi. "Ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz!" diyen bir devlet çıktı karşımıza. Ölecek, teslim olmayacağımızı gösterecektik. Gösterdik!

Direnişçiler kurşunlar, bombalar altında ve sonraki süreçte de tecrit edildikleri hücrelerde feda ettiler kendilerini.

Bu öyle büyük bir fedakârlık ve kahramanlıktı ki, direniş içindeki her şehitlik, kendi başına bir destana dönüştü.

Bu öyle büyük bir kararlılık ve inançtı ki, 7 yıldır iktidara gelen hükümetlerin kullandıkları hiçbir yöntem, direnişi kırmaya yetmedi."

Direnişin boyutları, sürecin 6 yılı aşkın süreye yayılması, tekilliği vb. direnişçilerin devrimci fedakârlığı, inançlılığı vb. konusunda söylenenler doğrudur. Gerçekten de destanlar yazılmıştır. Yazılmıştır da, ne için ve ne pahasına sorularından kaçmayı beraberinde getirmemelidir bu. Şimdi eylem "Ölecek ama düşüncelerimizden, ideallerimizden bağımsızlık ve demokrasiyi savunmayacaktan vazgeçmeyecektik. Öldük, vazgeçmedik!"i göstermek için yapılmış bir eylemmiş gibi gösterilirse gerçekler çarpıtılmış olur. Gerçekler inatçıdır. Eylem çıkış noktasında, Eylül 2000 de başlatıldığında "F tipi cezaevleri"ne geçişi engellemek iddiasıyla; "F tipi ölümdür, girmeyeceğiz" şiarıyla başlatıldı. F tiplerinin "ölüm"le eşitlenmesi saçmalığı bir kenara bırakılırsa, iddia ve eylem şiarı bu tip cezaevlerine girmemekti. Sonuçta egemen sınıflar devrimci tutsakları zorla soktular F tiplerine. Bunu engelleyecek tek güç olan işçi sınıfı ve emekçi yığınlar yeterli sahip çıkmadılar çünkü devrimcilerin şiarına!

Sonra bir ara "üç kapı üç kilit" talebine bağlandı eylem. Bir ara eyleme katılan bir dizi diğer devrimci güç eylemden çekilince bu kez ."Üç kapı,üç kilit önerisi, en geri noktada bir uzlaşmaydı. *Tutsaklar bu öneriyi kabul etti. Oligarşi uzlaşmazlığını sürdürdü. Uzlaşmayanın kim olduğu artık nettir. Taleplerin "aşırılığını"*

ve "direnişin biçimi"ni eleştirip yan çizenlerin asıl dertlerinin bu olmadığı da ortaya çıkmıştır,artık "üç kapı üç kilit" önerisi bu süreçte geçerli değildir. HÜCRE DUVARLARI YIKILMALIDIR. DİRENİŞ BUNU HEDEFLEYEREK SÜRECEKTİR. YAŞATMANIN TEK ANLAMI,DUVARLAERI YIKMAKTIR" (Ekmek ve Adalet, 3 Haziran 2002, sayı 11, sf. 5) **denerek, bu iddiayla sürdürüldü eylem. 1 Mayıs 2006'da ölüm orucuna başlayan 13. Ölüm Orucu Ekibi "Tecrite karşı direnişimiz HÜCRELERDE ve DIŞARIDA sürüyor. ZAFERE KADAR SÜRECEK. TECRİTE SON VERİLECEK!" diyordu. Yani "TECRİDE SON VERİLMESİ" ölüm orucunun hedefi olarak konuyordu.**

Behiç Aşçı 5 Nisan Günü Şişli Direniş Evinde yaptığı açıklama ile ölüm orucuna başladı. Yaptığı açıklamada Behiç Aşçı; *"Devrimci bir avukat olduğum için ölüm orucundayım".. "Bir sarsıntı hedefleyeceğiz, iktidarı hedefleyeceğiz. Niye ölüm orucuna gönüllü oldum. Çok şey söylenebilir. Emperyalizm, dünya halklarına saldırılar, Türkiye'deki zulüm, terör, tecrit ve sansür. Ama benim açımdan en belirleyici olan nedenlerden bini, bu sorunu vicdani bir sorun olarak ele almamdandır. 121 insan şehit düşmüştür. Çok büyük kısmını tanıyorum. Cenazelerine katıldım. Bunun bir birikimi oldu. Bu kadar şeyin yaşandığı yerde bu süreçten kopuk olmak vicdansızlık olurdu…"* **diyordu. Yani önüne somut bir eylem hedefi koymuyordu. Fakat daha sonra yapılan bir söyleşide; "Peki bu eylemi devletin hangi adımı atması halinde sona erdireceksin. Bu konuda somut adım olarak gördüğün bir nokta var mı?" şeklindeki soruya;**

"Şöyle söyliyeyim. BU KONUDA SOMUT BİR ÇÖZÜM ÖNERİSİ SÖYLEMİYORUZ. Çünkü bu konuda daha önce Adalet Bakanı çok demagoji yaptı. Şunu istiyorlar, bunu istiyorlar, koğuş istiyorlar falan dedi. BİZ DİYORUZ Kİ ŞU ANDA İNSANLAR F TİPİNDE BİR VE ÜÇ KİŞİLİK ODALARDA KALIYORLAR. BİZİM İSTEDİĞİMİZ MİMARİ TECRİTİN ORTADAN KALDIRILMASI.

Bir infaz uygulaması olarak tek kişilik hücre uygulanmasından vazgeçilmelidir. Disiplin amaçlı olarak kalabilir.

ADALET BAKANLIĞI ÜÇTEN DAHA FAZLA İNSANIN BİR ARADA YAŞAYABİLECEĞİ BİR ÇÖZÜM ÖNERMELİDİR.

F tipi hapishaneler öyle bir yapılmış ki üçten fazla dedim ama dört kişinin bir odada yaşamasını öneremiyorsunuz. Yani F tipinin şu anki mimari yapısında dört kişinin bir arada yaşaması, beş kişinin bir arada yaşaması, ya da yedi kişinin bir arada yaşaması gibi bir çözüm önerisini hayata geçiremiyorsunuz.

Dokuz, ya da dokuzun katları olabilir. 18, 36, 72 gibi. ÜÇ KAPI ÜÇ KİLİT MODELİ DAHA ÖNCE TUTUKLULAR TARAFINDAN KABUL EDİLDİĞİ İÇİN OLABİLİR. Belki, Bakanlık başka bir formül geliştirebilir. Bakanlığın tercihidir.

Yani Her çözüme açıksınız ama somut olması gerekiyor.

Ve istediğimiz şu da değil bir daha bunu yapmaya başlayalım, ölüm orucu sürsün falan. BAKANLIĞIN BİZE ÇÖZÜM AÇIKLAMASI YETERLİ. Çünkü biliyoruz böyle bir çözümün hayata geçmesi için yasaların değişmesi falan da gerekiyor. Esas kanunun değişmesi gerekiyor. BUNU YAPACAKLARINI SÖYLEMELERİ BİZİM İÇİN YETERLİDİR. ÖLÜM ORUCUNU BİTİRMESİ ANLAMINA GELİR. " (Röportaj Ulaş Çam tarafından Kasım 2006 da yapılmış, www.sol.org sitesinde yayınlanmıştır.)

Yani Kasım 2006 ya gelindiğinde artık ölüm orucu direnişi, gerçekte "3 kişiden fazla insanın birlikte yaşayabileceği mimari değişiklik" yapılacağı konusunda Adalet Bakanlığının yapacağı bir açıklamayla sonlandırılacak bir eyleme dönüşmüştür. Daha önce baroların önerdiği, diğer devrimci örgütlerin sahiplendiği, DHKP-C'nin en geri noktada bir uzlaşma olarak değerlendirdiği üç kapı üç kilit modeli veya ona benzer bir model yönündeki bir çözüm açıklaması eylemin sonlandırılması için yeterli ön şart olarak görülmektedir. Başlangıçtaki büyük iddialar sessiz sedasız terk edilmiştir. "Yanlış değerlendirme yaptık" veya benzeri şeklinde bir açıklama da yoktur. Artık en geri düzeyde bir reform açıklaması için eyleme dönüşmüştür ölüm orucu eylemi, fakat yine de en devrimci eylem olduğu iddiaları sürmekte, diğer "sol" bu en devrimci eyleme yeter destek vermemekle suçlanmaya devam edilmektedir.

"Ölüm orucu direnişi ve ölüm orucu direnişçileri, görevini yerine getirmiştir!"

Yeniden soru: Ölüm Orucu direnişi ve direnişçilerinin kendi önlerine koydukları görev, Bakanlığın haftalık görüşme saatini 5 saatten 10 saate çıkarması yönündeki açıklamasını sağlamak mıydı? Bunun böyle olmadığı, en son gelinen yerde bile "3 kişiden fazla insanın bir arada yaşayabileceği mimari değişiklik açıklaması"nın görev olarak konduğu, Adalet Bakanlığının genelgesinde bu yönde bir açıklama olmadığı ortadadır. O halde bu değerlendirme ne anlama geliyor?

"Bilindiği gibi bu 7 yıllık direniş, tüm mücadele biçimlerinin kullanılmasıyla sürdürülmüştür. En basitinden, en küçüğünden en karmaşık eylem biçimlerine, dilekçelerden yolları kesmeye, basın açıklamalarından işgallere kadar tüm yöntemlere başvuruldu. Mücadele öylesine bir zenginlik ve çok yönlülük içinde sürdürüldü ki, "başka biçimlerde mücadele edilmelidir" diyenlerin önerebilecekleri, başvurulmamış, yapılmamış tek bir biçim bile kalmamıştı. 7 yıl, dişediş, göğüsgöğüse süren bir çatışmadır. Çatışma alanı hiçbir zaman terkedilmedi, direniş mevzisi hiç boş bırakılmadı. İşte böyle bir sürecin sonunda buraya gelindi. Başka türlü bu sonuçlar elde edilemezdi. Çünkü iktidar, tecrit statüsünü kabul ettirebilmek ve bunun önündeki en büyük engel olan direnişi kırabilmek için düzenin tüm güçlerini seferber etmiş, dahası, direnişin etrafında baskı ve terörün dışında sansürden koyu ve kalın bir duvar örmüştü.

Sabır, istikrar ve kararlılık gösterilmeden bu duvarlar yıkılamazdı."

Ortada yıkılan hangi duvar vardır? Tarih çarpıtıcılığı yapılmamalı, elde edilen kazanım abartılmamalıdır. Olgu şudur ki, 19 Aralık katliamından önce, ölüm orucu eylemi henüz tek devrimci kaybı vermeden, bugünkünün ötesinde bir "kazanım"la bitirilebilirdi. O günkü Adalet bakanı Ahmet Sami Türk 9 Aralık 2000'de şu açıklamayı yapmıştı:

"Çıkarılacak olan şartlı tahliye yasasının cezaevlerinde rahatlama yaratacak olması ve toplumda F tiplerine karşı geliştirilen tepkiler nedeniyle, F tiplerinin açılışı ve F tipi cezaevlerine sevk acil olmaktan çıkmıştır. Sivil toplum kuruluşları ve uzmanların katılımıyla mimari projenin yeniden gözden geçirilmesini düşünüyoruz."

Bu açıklama bugün Adalet Bakanlığının genelgesinden ileri, mimari projenin gözden geçirilmesi yönünde bir açıklama idi. O dönem zafer sarhoşluğuna kapılan, gelişmeleri doğru dürüst değerlendiremeyen, subjektif isteklerini objektif gerçeklik yerine koyanlar bu açıklamayı "devletin eli ayağına bulaştı" "oligarşi… tam bir açmaz içinde" (Yaşadığımız Vatan) "Kızıl bantlı direnişçilerin kararlılığı zaferin finalini muştuluyor" (Devrimci Demokrasi) vb. biçiminde değerlendirip, reddettiler.

Şimdi ise DHKP-C tarafından haftalık görüşme saatinin 5 sattten 10 saate çıkarılması açıklaması, "Duvarlar yıkıldı" diye değerlendiriliyor! Nereden Nereye?!

"Başvurulan mücadele biçimlerinin odağında hiç kuşkusuz ölüm orucu bulunmaktaydı. Sansürü ölümlerimizle parçalayabiliyorduk ancak, hatta bazen o bile yetmiyordu. Ardı ardına ölüm orucu ekipleri çıkarıldı. Bayrağı devralan ekiptekiler bir bir şehit düşerken, aynı anda yeni bir ölüm orucu ekibi hazırlanıyordu. Süreç böyle omuzlandı, saldırı böyle göğüslendi ve bugüne böyle geldik. Bugün, ölüm orucu, görevini yerine getirmiştir. Türkiye halklarının ve devrimcilerinin teslim alınamayacağını göstermiş, tecrit saldırısına karşı halkımıza siyasi bir zafer kazandırmış, son olarak hapishanelerdeki tecriti kıran somut bir kazanımı sağlamıştır. Bu noktaya gelinebildiği içindir ki, 7 yıllık büyük direniş destanının onuruyla, gururuyla dopdolu olarak ölüm orucu direnişine son verdik."

Eğer ölüm orucunun görevi devrimcilerin teslim alınamayacağını göstermek olarak kavranıyorsa, bu bu ölüm orucu eyleminden önce yüzlerce eylemle yüzlerce, binlerce kez gösterilmiştir. Bunun için yeni ölüm orucu eylemlerine ihtiyaç yoktu, yoktur. Kaldı ki egemenlere karşı bu yanlış başlanmış eylemin kazandığı en büyük siyasi zafer 19 Aralık katliamına karşı gösterilen direnişti. Devrimci tutsaklar egemen sınıfların yaydığı "Ölüm orucunu yaptıran örgüt baskısıdır. O baskı kalktığında ölüm orucu kırılır" yalanına, ölüm orucu

eylemini genişleterek cevap verdiler. F tipine zorla götürülen ve tek ve üç kişilik hücrelerde tecrit edilen devrimci tutsaklar kendilerine yakışanı yaptılar. Tek başlarına kaldıkları ortamda bile teslim alınamayacaklarını gösteriler. Bu kazanılan büyük bir ahlaki ve siyasi zaferdi. Devrimci irade egemenlerin yalanlarını tuzla buz etmişti. Bu zafer kazanıldıktan sonra görev "dışarıda"ki örgütlerindi. Onlar bu şartlarda kazanılan büyük moral üstünlüğüyle zindanda tecrit altında kahramanca direnen devrim davası için ölüme hazır olduklarını gösteren yoldaşlarını ölüme göndermek yerine, ölümün elinden çekip almak, F tiplerine karşı mücadeleyi öncelikle dışarıda kitlelelerin kazanılması temelinde zindanda ölüm orucu eylem biçimi dışındaki eylem biçimleriyle yürütmekti. Yapabilirlerdi. Yapmadılar. Tersine "en ölüm oruççusu kim" yarışına girdiler. Şimdi ölüm orucunun sonlandırılmasında 19 Aralık katliamı ertesinde olanın tersine kazanılan bir siyasi başarı sözkonusu değildir. "Hapishanelerdeki tecriti kıran somut bir kazanım"a gelince, tek somut kazanım "idare tarafından belirlenecek" "en fazla 10 kişilik grup"ların haftalık ortak görüş saatinin 5 saatten 10 saate çıkarılmış olmasıdır. Buna tecriti kırmak deniyorsa, ki deniyor, bu çok sol laflar altında nasıl bir teslimiyetçilik yattığından başka bir şey göstermez. Bu eylemin 122 ölüsü, 500 üzerinde sakat kalmış insanına hakarettir bunun tecritin kırılması olarak gösterilmesi. Onlar bunun için ölmediler, bunun için sakat kalmadılar.

"Ölüm orucu direnişçisi yoldaşlarımızın açıklamalarında da görüleceği gibi, bu aynı zamanda bir "ara verme" olarak da kabul edilmelidir. Çünkü, taahhütler yerine getirilmediğinde ölüm orucu gerekirse yine gündeme girer. Bundan da kimsenin şüphesi olmasın."

Ölüm orucunun 10 saat yerine 20 saat taahhüdünün gerçekleştirilmesi adına gündeme gireceği tehditi egemenler açısından hiçbir değeri olmayan bir tehdittir. Onların devrimci enerjinin böyle hoyratça kullanılmasından duydukları bir rahatsızlık yoktur. Buna rağmen en azından hükümetin Behiç Aşçı'nın eylemini sonlandırmak için çaba göstermiş olmasının nedeni, onların devrimcilerin ölümünden duyduğu rahatsızlık değil, burjuva aydınlarının, kimi meslek kuruluşlarının Avukat Behiç Aşçı'nın ölümünü engellemek için devreye girmiş olmasıdır. Kaldı ki, girilen yeni ölüm orucu eylemi, ara verilmiş bir eylemin devamı vb. değil –ölüm orucunda ara olmaz!- yeni bir eylemdir.

"Bu bir irade savaşıydı ve bu savaşı biz kazandık!

Devrimci tutsakların ve tutsak yakınlarının F Tipi hapishanelere ve tecrit işkencesine karşı başlattığı direnişi kırmak için, iktidar, Türkiye tarihinin en büyük askeri harekâtlarından birini gerçekleştirdi."

Yine akıl almaz bir abartı. Bunu yazanlar TC'nin Kuzey Kürdistan'da 15 yılı

aşkın süredir savaş yürüttüğünü bilmiyor olamazlar. TC'nin Kıbrıs'ın kuzeyini askeri olarak işgal ettiğini bilmiyor olamazlar. 12 Eylül harekâtını, sınır ötesi operasyonları vb. vs. bilmiyor olamazlar. O halde "Türkiye tarihinin en büyük askeri harekâtlarından biri" ne oluyor? Silahsız ve hapise tıkılmış insanlara karşı yürütülen hunhar, barbar saldırıya karşı devrimciler yiğitçe direndiler. Fakat bu direnişi kırmak için çok büyük bir askeri harekâta da gerek yoktu. Direniş silahsızdı. Direniş içinde hapishanelerdeki en büyük "sol" gücü oluşturan PKK yoktu. Dışarıdan destek yoktu vb. vs.)

"Bu harekât, hem tutsaklara, hem halkımıza karşı büyük bir gözdağı amaçlanarak düzenlenmişti. Oligarşi, iradesini bu büyük askeri gücün eşliğinde kabul ettirmek istiyordu. Halkımızın o günlerde tanık olduğu gibi, bu saldırı büyük bir cüret ve kahramanlıkla püskürtüldü. Fakat irade dayatması sürüyordu."

Saldırı geri püskürtüldü!!! Evet geri püskürtüldüğü için, "F tipleri ölümdür, girmeyeceğiz" diyen devrimci tutsaklardan saldırıda ölmeyenlerimiz birer birer F tiplerine "sevk" edildik. Gerçek budur. Ajitasyon kendini ve kitleleri kandırmak değildir. HÖC'cülerin bunu anlaması gerekir.

"Gerek DSP-MHP-ANAP hükümetinin, gerekse de AKP hükümetinin yıllarca "direnişi kaale almama", "direnişçileri muhatap almama" politikası, adeta bir "devlet politikası" idi ve devletin iradesini bize kabul ettirmeye yönelikti. Hiçbir irade, devrimci iradeden daha güçlü değildir. Ve hiçbir irade, bizim irademizin önüne geçemez. Biz 12 Eylül koşullarında da, infazların, kaybetmelerin ortasında da bunu gösterdik defalarca. 19 Aralık sabahından başlayarak bu saldırının önünde duramayacağımız, bu kadar bedeli kaldıramayacağımız, direnişi daha fazla sürdüremeyeceğimiz üzerine pek çok tahminler, spekülasyonlar yapıldı. İktidar, hesaplarını bunun üzerine yaptı. Fakat işte, herkesin görüp tanık olduğu gibi, tüm bu tahminleri, spekülasyonları ve hesapları bozarak bugüne kadar getirdik direnişi. İrade savaşında iradesi kırılan biz değil, tecrit politikasının sahipleri olmuş, taviz vermek zorunda kalmışlardır. Direniş, zulmün iradesini kırmıştır. İktidara geri adım attırılmıştır."

Evet devlet 10 kişiyi geçmeyen grupların haftalık görüşme saatinin 5 saatten 10 saate çıkarılacağını açıklayarak bir geri adım atmış, bir taviz(cik) vermiştir. Peki ama "direniş" önüne koyduğu hedeflerden ne kadar taviz vermiştir? Burada gerçekte yenilen kimdir? Gerçekte önüne koyduğu hedeflerin hiç birine erişmeden eylemi sonlandıran kimdir? Burada yine yanlış anlamaları önlemek için bir kez daha söyleyelim: DHKP- C'nin gerçekte halktan kopuk, devrimcilerden kopuk, işçilerden emekçilerden kopuk yalnızca kendi en yakın çevresiyle devletin düellosu biçiminde yürüyen bir eylem sakattı. Bu eylemin hedeflerinin anda işçi hareketinin hedefleri haline getirilmesi de mümkün değildi. Bu şartlarda bu eylem yanlıştı. Ne kadar erken bitirilse o kadar iyi idi. Bizim karşı çıktığımız bu

eylemin sonlandırılması değil, bu sonlandırılmanın zafer olarak tanıtılmasıdır.

"Devlete bu konuda kesinlikle geri adım attırılamayacağı, Genelkurmayın buna izin vermediği şeklindeki teoriler veya spekülasyonlar da direnişin gücü ve kararlılığı karşısında hükümsüzdür. Siyasi zafer bizimdir; demokratik kazanımların takipçisi olacağız! Direnişin başından beri söyleyegeldiğimiz gibi tecrit politikasının ideolojik bir amacı vardı. Tecrit, bir düşünceyi, bu düşünce doğrultusunda örgütlenmiş hareketleri yoketmenin aracı olarak gündeme getirilmişti. Tutsaklara boyun eğdirilmesi ve tutsaklara o güne kadar savundukları düşüncelerinin inkâr ettirilmesi, "çözülme"nin başlangıcı olacaktı. Emperyalizmin merkezlerinde hazırlanan "tecrit" operasyonu böyle şekillendirilmişti. Tüm halkımıza ve dünya halklarına, koşullar ne olursa olsun, kuşatma ne kadar yoğun olursa olsun, direnilebileceğini, ölümü göze almış insanların düşüncelerini hiçbir gücün yokedemeyeceğini gösterdik".

"Tecridi ölüm" ilan edenler de sizdiniz! Biz Bolşevikler bu propagandanın yanlışlığını en başından itibaren ortaya koyduk. Ne oldu? Devrimciler devrimciliklerini F tipi şartlarında da korudular. Ölmediler!

"7 yıllık büyük direnişimizle, tecrit politikasının karşısına pratik, etten, cesetlerimizden bir barikat ördüğümüz gibi, tüm burjuva, bireyci, gerici, yoz düşüncelere de büyük bir darbe indirdik. Direnişimiz, siyasi zaferi çoktan kazanmıştı. Belli bir noktadan sonra direnişin seyrini belirleyen, somut bir kazanım elde edilmesiydi. Gelinen nokta, tutsaklarımızın ve tutsak yakınlarımızın tüm taleplerinin karşılanması olmasa da, tecritin kırılmasında önemli bir adımdır. Adalet Bakanlığı tarafından yayınlanan yeni genelge, birçok teknik ayrıntıyı içermekle birlikte, direnişimizin gelişimi açısından belirleyici olan noktalar şunlardır:

- Sözkonusu genelgeyle, tutsakların "tretman" koşulu olmadan biraraya gelmesi mümkün hale getirilmiştir. Tecritin kırılmasında belirleyici olan adım budur.

- İkinci olarak, bu genelgeyle tutsakların haftada 10 saat bir araya getirilmesi öngörüldüğü gibi, bizzat Adalet Bakanı bu sürenin 20 saate çıkarılacağını taahhüt etmiştir. Türkiye halkı önünde bunları ilan ediyoruz ki, yarın hiç kimse, bunları inkâra kalkışmasın. Söylenen her söz, her taahhüt, demokratik kitle örgütleri temsilcilerinin tanıklığında gerçekleşmiştir."

Yukarda genelgenin ilgili bölümünü olduğu gibi yayınlayıp, yorumladık. Bu genelgeyi HÖC ün yorumladığı gibi yorumlamak kendini ve kitleleri kandırmaktan başka bir şey değildir.

"Halkımız! Demokratik Kitle Örgütleri!

Unutmamalıyız ki, hapishaneler tarihi, yalan söyleme tarihidir. Söz verip yapmama tarihidir. Hapishanelerde insanca yaşam koşulları ve demokratik haklar açısından sürekli bir mücadele hep olageldiği gibi, sürekli olarak da bir irade savaşının cereyan ettiği yerdir. Bu savaş bazen yükselir, bazen alçalır, ama hep sürer. Bu anlamda

hiçbir direniş ve hiçbir anlaşma, tüm sorunların kesin ve nihai çözümü anlamına gelmez. Bu konuda hayalci değiliz. Ülkemiz hapishaneler tarihini ve oligarşinin hapishaneler politikasını iyi biliyoruz. Ve işte bu anlamdadır ki, uygulamaları dikkatle izlemek gerekir diyoruz. Şimdi demokratik kazanımları geliştirme zamanıdır Tecrite karşı ölüm orucu direnişi bitmiştir ancak tecrite karşı mücadele bitmeyecektir. Hiç kimse gevşemesin. Daha yapacak çok şey var."

Aslında burada söylenenler ÖO' eyleminin " kararlığıyla, örgütlülüğüyle, ideolojik ve siyasi muhtevasıyla, bugün ve yarın üzerinde belirleyici etkide bulunacak biricik direniş odağı" *(Ekmek ve Adalet, 3 Haziran 2002, sayı 11, sayfa 5)* **olduğu anlayışının devamıdır. Ölüm orucu eylemi şimdi aslında bir tavizcikle sonlandırıldığı için bu anlayışa göre artık o son direniş odağı da elden çıkmıştır! Bunun böyle olmadığını göstermek için iki şey yapılmaktadır: Önce elde edilen küçücük kazanım büyütülmekte, "zafer kazanıldığı" iddia edilmekte ve taraftarlar arasındaki olası moral bozukluğu "zafer" öyküleri ile giderilmeye çalışılmaktadır. Ölüm orucu bitirildikten sonra ülkede ve yurtdışında yapılan havai fişekli, ateş yakmalı, halaylı "ZAFER kutlamaları"nın fonksiyonu budur. Bu "zafer kutlamaları" fakat aynı zamanda, tabanın gelinen yerde küçücük bir taviz karşılığında bile ölüm orucunun bitirilmesini davulla zurnayla halayla karşılayacak yere geldiğinin, getirildiğinin de göstergesidir. İkinci olarak, ölüm orucu eylemine "ara verildiği" söylenerek, aslında bu "direniş odağı"nın ateşinin sönmediği mesajı verilmektedir. Ve büyük laflarla "demokratik kazanımları geliştirmek zamanı olduğu" tespiti altında, yine ölüm orucu mücadelesinin hedefleri demokrasi mücadelesinin esas hedefleri imiş gibi gösterilmektedir. Burada örgüt gerçekliği ile ülke gerçekliğinin nasıl kavranıldığının da işaretleri vardır. "Şimdi demokratik kazanımları geliştirme zamanıdır… Daha yapacak çok şey var" vb. diyenler için bu yapılacak çok şeyin içeriği sonuçta yine "Adalet bakanlığının uygulamalarını dikkatle izleme… vb. ile doldurulmaktadır. Örgütün ufku, kendisi ile sınırlıdır. Ülkede emekçi yığınlar için demokrasi mücadelesinin çok daha başka, daha geniş ve derin bir kapsamı olduğunu gören bir tavır yoktur burada.**

Yapılması gereken F tipinde tecrite karşı mücadelenin işçi sınıfı ve emekçi yığınların demokrasi için, özgürlük için, sosyalizm için mücadelelerinin yalnızca küçük bir parçası olduğunun, şimdi tüm güçle bu mücadelelere yüklenme gerekliliğinin vurgulanması idi. Onun yerine yine ölüm orucu eylemini, onun hedeflerini merkeze koyan yanlış tavır sürdürülüyor.

Bunun ötesinde ölüm orucu eylemi bir çok yerde olduğu gibi burada sonuçta "bir irade savaşı" olarak nitelendirilmektedir. İçeriğinden kopuk bir "irade savaşı" aynı idelojiye sahip insanlar, gruplar vb. arasında da yürüyebilir. Aynı ideolojiye,

aynı sınıfa ait insanlar,gruplar bir konuda anlaşamayıp inatlaşabilirler. Bu da bu irade savaşına dönüşebilir. Devrimcilere gerekli olan, onların savunduğu böyle bir irade savaşı değildir. Bize gerekli olan savaş burjuvaziye karşı ideolojik-politik-pratik savaştır. Hapishanelerde de devrimcilerin sürdürdüğü bu savaştır gerçekte, bu olması gerekir.

"Adalet Bakanlığı'nın uygulamalarını dikkatle izleyeceğiz. Sürece katkıda bulunan ve önümüzdeki sürece dair sorumluluk üstlenen herkes, dikkatle izlemelidir. İzlemeli ve gerektiğinde her türlü mücadele biçimiyle sürece müdahale etmeliyiz. 1996 Ölüm Orucu sonrasında anlaşmanın tanıkları bu sorumluluklarını gerektiği gibi üstlenmediler. Bunun bedelini de yine tutsaklarımız ödedi. Bu kez öyle olmamalıdır. Bu görev, herkesten önce "görevi devraldık!" taahhüdünde bulunanlarındır. Hiç kuşkusuz, biz Haklar ve Özgürlükler Cephesi olarak tecrite karşı mücadelenin hep en önünde olmaya, bu konuda herkesin yanıbaşında olmaya devam edeceğiz.

Ölüm orucu direnişini sona erdirdiğimiz bu noktada, AKP Hükümetine ve Adalet Bakanlığı'na da bir uyarıda bulunmak isteriz.

İktidar, direniş bitti, istediğimi yaparım anlayışına kapılmamalıdır. 122 Şehit verdik. İktidar, 122 şehit ve yüzlerce sakatla elde ettiğimiz kazanımlar üzerinde manevralar yapmaya kalkmamalı, genelgeyle tanıdığı, sözlü olarak taahhütlerde bulunduğu hakları fiilen işlevsiz hale getirme hesapları yapmamalıdır. Bu tür manevralar ve hesaplar, yeni bir kavga, yeni bir direniş nedeni olacaktır.

Bu zafer en başta şehitlerimiz ve gazilerimiz olmak üzere, sürece omuz veren herkesindir!

Halkımız!

Siyasi olarak bu zaferi kazanmak, somut olarak bu demokratik kazanımları elde etmek için çok sabrettik, çok bedel ödedik. Hiç kuşkusuz, bu ülkeyi yönetenler, 122 insanımızın ölümünden sorumludurlar. Tarih, tecriti uygulamakta ısrar ederek, yapabilecekleri iyileştirmeleri yıllarca yapmamakta direnerek bu kadar insanımızın ölümüne yol açmalarından dolayı sorumlu tutacaktır onları. 2000 sonundan bugüne iktidar koltuğunda oturanların bu sorumluluklarını unutmayacağız. 122 insanımızın hesabını sormak, bu ülkedeki adalet mücadelesinin baş hedeflerinden biri olacaktır.".

Evet, bu ülkeyi yönetenler 122 insanımızın ölümünün esas sorumlularıdır. Bu açık. Bunun hesabı mutlaka sorulmalıdır, sorulacaktır. Fakat bu yetmez. Devrimci hareket bir bütün olarak, DHKP-C özel olarak bu bağlamda kendi sorumluluğunun ne olduğunu sorgulamalı, halka öncelikle bunun hesabını vermelidir. Devrimcilik bunu gerektirir. DHKP- C izlediği yanlış siyasi çizgi ve taktiklerle evet egemen sınıfların işini kolaylaştırmıştır.

"And olsun ki, bize bu büyük zaferi armağan eden, dünya halkları karşısında

onurumuzu ve gururumuzu büyüten, yüreklerimizi bir kez daha direnmenin ve kazanmanın inancıyla dolduran 122 şehidimizi unutmayacağız ve unutturmayacağız.

And olsun ki, 122 şehidimizin uğruna canlarını verdikleri düşüncelerini, ideallerini yeryüzü durdukça yaşatacağız.

And olsun ki, uğruna canlarını verdikleri devrim kavgasını er geç zafere ulaştıracağız. Direnişin halkımızın ve dünya halklarının emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi ve kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesi açısından oynadığı rol, hiç kuşku yok ki, sonraki yıllarda çok daha açık olarak görülecektir. Güncel kaygılardan, subjektif hesaplardan uzaklaşıldığı ölçüde, herkes onu yerli yerine oturtacaktır. Haklar ve Özgürlükler Cephesi, büyük bedeller ödeme pahasına elde edilen siyasi zaferi ve somut kazanımları, halkımızın bir kazanımı olarak görür.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi olarak, bize bu zaferi kazandıran tüm şehitlerimiz ve gazilerimiz önünde saygıyla eğiliyoruz. Ödedikleri bedelin asla boşa gitmediğinin ve gitmeyeceğinin güvencesi biz olacağız.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi olarak, bu direniş sürecine katkıda bulunan işçilere, köylülere, gecekondu emekçilerine, aydınlara, sanatçılara, tüm demokratik kitle örgütlerine, zaferde emeği olan herkese teşekkür ediyoruz. Ve tecrite karşı mücadelede şu veya bu biçimde yeralmış herkese, tecrite karşı birliğimizi, mücadelemizi sürdürme çağrısı yapıyoruz. 122 şehidimize, bu direnişteki gazilerimize ve halen hapishanelerin tecrit hücrelerinde bulunan tutsaklara karşı sorumluluklarımızın sürdüğünü unutmayalım.

Düşüncelerimizi yoketmek istediler. Düşüncelerimiz için öldük! Düşüncelerimizle yaşayacak ve bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm ideallerimizi er geç zafere ulaştıracağız!

Büyük Direniş Şehitleri, Türkiye Halklarının Onurudur!

122 Şehidimiz, Kavgamızın Bayrağı Olarak Yaşayacaklar.

Tecriti Kırdık! Mücadelemiz, Tecriti Tümden Yokedinceye Kadar Sürecek!

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

2007.01.27"

"Büyük Zafer" "tecriti kırdık", bunlar bir dizi ajitatif söz arasına sıkıştırılmış değerlendirmeler. Böylece HÖC'ün tecriti kırmaktan ve büyük zaferden ne anladığını da öğrenmiş oluyoruz. 122 ölü, 500'ün üzerinde bakıma muhtaç sakat devrimci pahasına kazanılmış bir "tavizciğin" adı "büyük zafer" ve "tecridin kırılması" oluyor. Küçükburjuva devrimciliğinin normal sonucudur bu.

Sol laflar, sol pratik sonuçta "küçük" tavizleri zafer olarak kutlayan reformizmde konaklıyor.

"HEPİMİZ HRANT DİNK'İZ! HEPİMİZ ERMENİYİZ!"

24 Ocak'ta insanlar bu slogan altında sel olup aktı. Onbinler, burjuva medyanın bile en az 100 bin olarak verdiği sayıda insan, 24 Ocak'ta İstanbul'da bu sloganlar eşliğinde üzgün olduğu kadar kararlı ve vakur bir yürüyüşle Hrant Dink'i onun terketmediği "vatan"ında son yolculuğuna uğurladı. Sadece İstanbul'da değil, Türkiye/Kuzey Kürdistan/Batı Ermenistan'ın hemen her şehrinde binlerce insan; katilleri, onların şahsında bu katilleri yaratan, besleyip yaşatan, ilerici, demokrat, devrimci, komünist insanlar üzerine, kendinden olmayan bütün insanlar üzerine salan ırkçı-faşist sistemi de lanetledi.

Hrant Dink'in cinayetinin tetikçileri ve bunları Hrant'a saldırtan ırkçı-faşist sistem yalnızca ülkelerimizde değil, dünyanın her yanında ilerici-demokrat-devrimci-komünist güçler tarafından mahkum edildi. Hrant Dink, bütün dünyada sömürüsüz, savaşsız yeni bir dünya için mücadele edenlerin bilinçlerine, gönüllerine gömüldü.

Ülkelerimizde Türk'ü, Kürdü, Ermenisi, Lazı, Çerkezi, Pomağı, Yahudisi, Arabı, Romanı her milliyetten, en başta işçiler ve emekçiler, her sınıf ve katmandan kadın-erkek, yaşlı-genç onbinlerce insan, Türkiye tarihinde ilk kez, ırkçı faşist kurşunlara hedef olan bir Ermeni kardeşlerine sahip çıktılar, ırkçıların-faşistlerin yüzüne haykırdılar "Hepimiz Hrant Dink'iz !" "Hepimiz Ermeniyiz !"

Bütün bilinçli hayatı boyunca işçi ve emekçilerin millet/milliyet, din/ırk temelinde bölünmesini en büyük kötülük olarak gören, bugün birbirine karşı kışkırtılan ve birbirine kırdırılan halkların gelecekteki gerçek kardeşliğini sağlamak için kendi cephesinde uğraş veren, bunun için her türlü fedakârlığa katlanan, ölümü göze alan Ermeni emekçi kardeşimiz Hrant Dink'i hunharca ve kendilerine çok yakışan bir kalleşlik içinde vurdular, öldürdüler. Amaçları onu susturmak, onun şahsında bütün

ilerici, devrimci, demokrat insanlara, bütün insan hakkı ve adalet savunanlara, sömürüsüz bir dünya için savaşanlara, komünistlere gözdağı vermekti. O'nu öldürdüler, ama evdeki hesapları çarşıya uymadı, susturamadılar. Hrant şimdi çok daha yüksek sesle konuşuyor. O'nun savunduğu görüşlere, onun sağlığında kulak vermeyen pek çok insan, bugün onun neden öldürüldüğü sorusuna cevap ararken, onun ne savunduğunu öğreniyor, o görüşlere sahip çıkıyor. Hrant'ı öldürenlerin korkutmak, sindirmek, birbirine düşürmek istedikleri, ülkelerimizin ilerici-demokrat-devrimci-komünist insanları da "Hepimiz Hrant Dink"iz, "Hepimiz Ermeniyiz" şiarlarına sahip çıkarak "Yeter artık!", "Sizden korkmuyoruz!" dediler adeta. Hrant Dink'in hunharca katli, bardağı taşıran son damla, yeni bir sürecin yolunu açan bir başlangıç oldu. Irkçı-faşistler, kaldırdıkları taşı bu kez ayaklarına düşürdüler.

ÖDEDİĞİMİZ BEDEL VE ACIMIZ BÜYÜK

Evet, Hrant Dink'i öldürenler, hesaplarını yanlış yaptılar. Ve evet, İstanbul'da 24 Ocak'ta yaşanan cenaze töreni, Batı Ermenistan/Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin hemen her yerinde yaşanan vakur gösteriler, tarihsel anlama sahip "ilk"lerdir. Buzu kıran, bu somutta ırkçılığı aşan, halkların gerçek kardeşliği yönündeki mücadele açısından umut veren eylemlerdir. Hrant Dink'in hunharca katli şimdiye kadar uyuyan, bir bölümü ırkçı-milliyetçi rüzgârın önünde sürüklenen, bir bölümü "bana ne"ci olan binlerce insanın gözünün açılmasına, harekete geçmesine "Yeter artık!" demesine vesile olmuştur. Onun bir faşist cinayet sonucu ölümü Hrant'ın sağlığında savunduklarının geniş kitleler içinde yankı bulmasına yol açmış, tetikçi ve onun arkasındaki güçlerin amaçladıklarının tersine bir durum çıkmıştır ortaya. Fakat bu gelişme acımızın büyüklüğünü ortadan kaldırmıyor. Bunun için ödenen son bedel dost, kardeş Hrant'ın canıdır.

O can ki, **"Yaşadığı cehennemi cennete çevirmeye talip insanlar"**dandı. Ve bu talebin gerektirdiği gibi yaşayan ve savaşan bir insandı.

O can ki, bütün aşağılanmalara, baskılara, tehditlere rağmen, çok sevdiği insanları, en yakınlarını, eşini, çocuklarını da kapsayan ırkçı-faşist tehditlere rağmen, "dışarıda" onu bekleyen rahat bir hayatı reddeden, sonuna kadar direnmeyi ilke edinen **"kaynayan cehennemleri bırakıp, hazır cennetlere kaçma"**yı **"benim yapıma uygun değil"** diyerek reddeden bir candı.

O can ki, doğruyu söylediği için "dokuz köyden kovulan"lardandı:

— Türkiye'de 1915'te bir ulusun yok edildiği gerçeğini açıkça ifade ettiği ve bu gerçek üzerine tarihle yüzleşme gerekliliğini gündeme getirdiği için Türk milliyetçilerinin, ırkçılarının nefretini, ölümcül düşmanlığını kazanmıştı. Hrant, Türkiye Cumhuriyeti toprakları üzerinde yaşayan ve bütün baskılara rağmen Ermeni kimliği ile Türkiye'de yaşamakta ısrarlı olan tavrı ile Türk ırkçılarının-faşistlerinin en kızdığı, en fazla

düşman olduğu insanlardan biriydi.

— O sadece açık ırkçı ve faşistlerin değil, kendilerini solcu, hatta yer yer sosyalist olarak adlandıran kimi azgın milliyetçilerin de baş hedeflerinden biri idi. Ermeni soykırımını yok sayan, bu tarihi olguyu "emperyalist güçlerin Türkiye'yi zayıflatmak ve bölmek için uydurup kullandıkları bir araç" olarak görüp gösteren resmi tarih savunucusu, Kemalizm hayranı bu sahte sol için, Hrant Dink "ülkemizi bölmek isteyenlerin oyuncağı" idi.

— Hrant yalnızca Türk ırkçıları ve milliyetçilerinin değil, aynı zamanda Kürt milliyetçilerinin de "pek hoşlanmadıkları" bir kişi idi. Çünkü O, İttihat ve Terakki iktidarı döneminde gerçekleşen Ermeni soykırımında Kürtlerin de suç ortaklığı yaptığını ortaya koyuyor, Türk emekçileri yanında, Kürt emekçileri de tarihleriyle yüzleşmeye çağırıyordu.

— O bütün bunları yaparken, sorunun özünü tartışmak/tartıştırmak için, egemenlerin yoğun ideolojik bombardımanı sonucu emekçi kitleler içinde de ilk anda tepki çeken kimi kavramları –örneğin soykırım kavramını–, kimi sorunları –örneğin Batı Ermenistan'ın sınırının ne olduğu, bugün Kuzey Kürdistan'da Kürt milliyetçilerinin çizdiği haritalarda Kürdistan ili olarak gösterilen illerin de bu harita içinde yer alıp almadığı gibi soruları– öne çıkarmadan tartışıyordu.

— Hrant Dink, dini kişinin özel işi olarak gören bir candı. Fakat O ülkelerimizde bütün milliyetlerin tam hak eşitliği içinde, gerçek anlamda eşitlerin kardeşliği temelinde yaşamasını savunan bir insan olarak, ezilen Ermeni kimliğini de gururla taşıyordu. Gururla "Ben Türkiyeli bir Ermeniyim!" diyordu. Ezilen Ermeni nüfusun din özgürlüğünü de savunuyordu. Nüfusunun % 99'unun Müslüman olduğu palavrası beyinlere kazınmış olan ve Sünni İslamın egemen olduğu Türkiye'de , kendilerini bu ülkenin sahibi gören islamcı faşistler açısından Hrant "Müslüman mahallesinde salyangoz satan" bir zındıktı! Hrant Dink islamcı faşoların da baş hedeflerinden biri idi.

— Hrant Dink, dini kişinin özel işi olarak gören bir can olarak aynı zamanda Türkiye'deki Ermeni cemaati adına kilisenin, patrikliğin tüm temsil hakkını kullanmasına da karşı çıkıyor, cemaatin sözcülüğünün dünyevi bir yönetime ait olması gerektiğini savunuyordu. O yüzden bugünkü patrikle de kavgalıydı.

— Hrant Dink, soykırım kavramını fazla kullanmayan, Türkiye ile Ermenistan arasında iyi komşuluk ilişkileri geliştirilmesini, Ermenistan'ın yaşayabilmesi için de mutlak şart gören, soykırım gerçeğinin halkların vicdadında kabul görmesinin, uluslararası alanda şu veya bu parlamentonun soykırım konusunda tavır almasından önemli olduğunu savunan tavırları ile yer yer hem Ermenistan'daki, hem de diasporadaki milliyetçi Ermenilerle de kavgalı idi.

— Hrant Dink, onu Avrupa Birliği'nin ajanı olarak görüp göstermeye çalışan Doğu Perinçek'in İP'i gibi sol, sosyalist maskeli Türk şovenistlerinin iddialarının tersine, AB'nin emperyalist bir proje olduğunu biliyor, savunuyor, teşhir ediyordu. Davetli

olarak gittiği Avrupa Parlamentosu'nda yaptığı konuşmalarda, onu soykırım konusunda TC' ne karşı baş tanıklardan biri olarak dinlemek isteyen Avrupalı parlamenterlere, onların öncelikle "kendi ülkeleri"nin soykırımları ve bazılarının Ermeni soykırımındaki doğrudan katkıları konusunda tavır takınmaları gereğini hatırlatıyordu.

— Hrant Dink evet bugün Türkiye'de AB'ye tam üyelik için mücadele edilmesi gerektiğini, bu mücadelenin aynı zamanda Türkiye'nin "demokratikleştirilmesi" mücadelesi olduğunu savunuyordu. Fakat aynı görüşü savunan liberal burjuva demokratlardan ayrı olarak o, AB'nin emperyalist bir proje olduğunu da, gerçek demokrasinin AB'deki demokrasi olmadığını da biliyor ve söylüyordu.

Böyle bir candı Hrant.

Hemen herkesle kavgalı ve fakat kavgasını verirken kararlı olduğu kadar yumuşak, sevecen, tüm insanlara sevgi ve güvenle yaklaşan, konuşma fırsatı bulduğu düşmanlarının küçümsenmeyecek bir bölümünün saygısını ve evet hatta dostluğunu kazanabilen, sözü ile eylemi bir, ezberdışı, sıradışı örnek bir insandı.

O bugün bütün insanlık açısından en önemli ağulardan biri olan ırkçılığı bir fikir değil, bir suç olarak gören bir insandı. Kökten reddettiği şoven milliyetçilik yanında, aslında milliyetçiliğin her türüne karşı proleter enternasyonalist duruşu olan bir candı. Ezilen ulus ve milliyetlerin ulusal haklarını kararlılıkla savunmak onun ulusal sorundaki proleter enternasyonalist tavrı ile çelişen bir şey değil, bu duruşun tabii sonucu idi.

O, 1970'li yılların ikinci yarısında, genç bir devrimci olarak bayrağında "Herkes yeteneği ölçüsünde, herkese ihtiyacı ölçüsünde" yazan sömürüsüz bir dünya için mücadeleye Bolşevik Partimizin de öncülü olan TKP/ML saflarında örgütlü olarak katılan, daha sonra örgütsüz kalan ve fakat kendi doğru bulduğu yol ve yöntemlerle "içinde yaşanılan cehennemi cennete dönüştürme" mücadelesinden hiç vazgeçmeyen bir candı.

Hrant geleceğine bilimsel bir öngörüyle yürekten inandığı **devrim**le kurulacak sömürüsüz toplumda kazanılacak olan halkların gerçek kardeşliğini özleyen, bunu bugünden kendi somutunda yaşamaya çalışan, bunun mücadelesini veren bir insandı. Bir Ermeni idi. Bir enternasyonalistti. Demokrat olmadan sosyalist olunamayacağını söyleyen, bugün gelecekteki toplumu yaratabilmenin de koşulu olarak demokrasi ve insan hakları mücadelesinin en ön saflarında yer alan bir candı. Bugün Türkiye şartlarında demokrasi mücadelesi vermeyi öncelikli görevi olarak gören, buna uygun davranan bir insandı.

O insanlara, ülkelerimizin insanlarına herşeye rağmen inanıyor, güveniyordu. Agos'un, öldürüldüğü gün yayınlanan sayısındaki son baş makalesinde kendini bir güvercinin ruh tedirginliği içinde hissettiğini belirtiyor ve şöyle diyordu:

"Evet kendimi bir güvercinin ruh tedirginliği içinde görebilirim, ama biliyorum

ki bu ülkede insanlar güvercinlere dokunmaz.

Güvercinler kentin ta içlerinde insan kalabalıklarında dahi yaşamlarını sürdürürler.

Evet biraz ürkekçe ama bir o kadar da özgürce."

Ne yazık ki, onun ülkelerimiz insanlarının "insanlığına" güvenen bu aşırı iyimser, sevecen öngörüsü, o insanların hiç de küçümsenmeyecek bir bölümünün ırkçı, şoven milliyetçi, işçi-emekçi düşmanı, kendinden olmayana hayat hakkı tanımayan düşünce ve davranış içinde olduğunu görmeyen, bunu kabul etmek istemeyen yanlış, subjektif bir öngörü idi. Ülkelerimiz ne yazık ki hâlâ güvercinlere hayat hakkı tanınmayan bir ülke idi, ülkedir! 19 Ocak günü kalleşçe sıkılan faşist kurşunlar onu aramızdan çekip aldı. Kaybımız büyük. Büyük insanlık, büyük insanlığın kurtuluşu için mücadele eden yiğit bir savaşçısını yitirdi. Acımız büyük! Hrant'ın şahsında verdiğimiz bedel büyük!

Tek teselllimiz, cenaze töreninin görkemli görüntüleri, yüzbinlerin güvercinlere sahip çıktıklarını gösteren eylemli tavrıdır. Umudumuz bunun gerçekten bir milat olması, gerisinin gelmesi, getirilmesi, Hrant'ın, Hrantların unutulmaması, unutturulmamasıdır.

Biz Bolşevikler, "güvercinlerin" tedirgin olmadan da, özgürce yaşayabilecekleri bir ortamın ancak insanın insanı sömürmesi üzerine kurulu kapitalizmin, sermaye sisteminin, tüm sömürü sisteminin bütünüyle yıkılmasıyla, o sistemin yıkıntıları üzerine kurulacak sosyalist bir düzende, sosyalizm şartlarında devrimin durmaksızın sürdürülmesi ile varılacak komünist bir düzende yaratılabileceğinin bilincinde olarak, Hrant'ı kendi mücadelemizde yaşatacağız. Hrant bütün dünyada işçi ve emekçilerin yeni, sömürüsüz bir dünya mücadelesinde sonsuza dek yaşayacak.

Onu öldürenler de devrimle lâyık oldukları yere, tarihin çöplüğüne gömülecekler…

"HEM SUÇLU, HEM GÜÇLÜ" SAHTEKÂRLAR VE TİMSAH GÖZYAŞLARI!

Hrant Dink'in hunharca katledilmesinin hemen ardından bütün burjuva siyasetçiler ve burjuva medya, Hrant Dink'in öldürülmesini "alçakça bir cinayet" olarak adlandırıp, güya cinayete karşı çıktılar, güya Hrant Dink'e sahip çıktılar, üzüntülerini belirttiler, cinayeti kınadılar.

Fakat onların esas derdi , yaptıkları açıklamalar biraz dikkatli dinlendiği veya okunduğunda açıkça görülür ki, dertleri Hrant değil, bu cinayetin Türkiye'ye getireceği zarar, Türkiye'nin "dışarıdaki" zaten pek iyi olmayan görüntüsünün, "imajı"nın daha da kötüleşeceği temel düşüncesi idi.

Hemen bütün burjuva medyanın cinayetin ertesi günü birleştiği ortak bir nokta vardı, bu burjuvazinin bütün kesimlerinin –içeriğini ayrı doldursalar da– üzerinde

birleştiği ortak nokta şu idi: Kurşunlar Türkiye'ye sıkılmış, Türkiye'nin çıkarlarına karşı bir eylem yapılmıştı. Cinayeti işleyen kim olursa olsun, sonuçta Türkiye zarar görmüştü, görecekti!

Sanki öldürülen Hrant Dink değildi de, Türkiye idi. Bunların Türkiye kavramı altında anladıkları ve sakladıkları ise gerçekte kendi çıkarlarından, Türkiye'nin egemen sınıflarının çıkarlarından başka şey değildi.

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer; "Bu çirkin ve utanç verici saldırıyı nefretle kınıyorum." diyor , "Hrant Dink'in ailesine, basın dünyasına ve *ulusumuza* başsağlığı dileklerini iletiyor"du.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan "Karanlık eller, bir kez daha hain emellerine ulaşabilmek için ne yazık ki ülkemizi seçmiş, İstanbul Şişli'de bir cinayet işlenmiş, kan dökülmüştür. Bu saldırı, Dink'in şahsında hepimize, *millet olarak birlik ve beraberliğimize,* huzur ve istikrarımıza sıkılmıştır." diyor, "Özellikle bazı ülkelerde *sözde Ermeni soykırım iddialarının gündemde olduğu günlerde bu cinayetin işlenmiş olmasını manidar* bulduğu"nu açıklıyordu.

TBMM Başkanı Arınç cinayet hakkında "Haince, sinsice, kasıtlı olarak ve direk *Türkiye'nin geleceğini, mutluluğunu yok etmeye yönelik bir saldırıdır.*" diyordu.

CHP Başkanı Baykal: "Utanç verici bir olay. Kim yaptı ve yaptırdıysa *Türkiye'ye en büyük zararı vermiştir.* (...) Bu ya ilkel bir lumpenlik ya da Türkiye'nin içini karıştırmak, *Türkiye'yi dünyada güç duruma düşürmek isteyenlerin tertibidir."* diyordu.

DYP Başkanı M.Ağar "*Türkiye'nin çok önemli dış sorunlarla karşı karşıya bulunduğu böylesine kritik bir aşamada, ülkenin ulusal çıkarlarına büyük darbe vuracak böyle vahşi bir saldırıyı* DYP olarak şiddetmle ve derin bir nefretle kınadıkları"nı açıklıyordu.

Hatta Hrant'a yönelik linç eylemlerinin örgütleyecisi ıkçı-faşist avukat Kemal Kerinçsiz bile, "üzüntülerini" bildiriyordu"!

Yani Hrant'ın katili, katilleri ***"Türkiye'ye zarar"*** bir iş yapmışlardı. Zaten medya bu çerçevede katili ***"vatan haini"*** ilan etti. Hürriyet Cumartesi günü ***"Hrant Dink öldürüldü. Katil vatan haini"*** başlığıyla çıktı.

İZ GİZLEME VE CİNAYETTEN İKTİDAR DALAŞINDA YARARLANMA ÇABALARI:

Cinayetin kim tarafından işlendiği henüz somut olarak bilinmediği saatlerde ve günde egemen sınıfların anda iktidar mücadelesi yürüten iki kanadının temsilcileri ve onların medyadaki uzantıları kendilerine karşı komplo teorilerine uygun işaretler veren açıklamalar yaptılar.

"Sivil toplum"cu, "liberal burjuva" kanat bu cinayeti Türkiye'nin AB üyeliği yolunda

ilerlemesini istemeyen kesimlerin "Türkiye'ye karşı" "Türkiyenin AB üyeliğine karşı" bir eylemi olarak değerlenderirken, kemalist/şoven milliyetçi/devletçi kanat bu cinayeti "Türkiye'yi zayıf düşürmek ve bölmek isteyen yabancı güçlerin" işlemiş olabileceğini, tam da "Kerkük'e girme" sorununun tartışıldığı, Ermeni soykırımı tasarısının ABD Senatosu tarafından ele alınmasının gündemde olduğu bir ortamda bu cinayetin işlenmiş olmasının "Türkiyeye karşı" bir komplo olduğunu vb. savundu.

Bu kanattan biraz daha uçuk olanları cinayeti diasporadan Ermenilere/Ermenistan'a vb. mal etmeye çalıştılar. Tabii siyasi alanda dinci kesimler cinayeti milliyetçilere yüklemeye çalışırken, kemalistler de dincilere yüklemeye çalıştılar. İlk yirmidört saat, katilin resminin elde olduğu ve fakat kimliğinin henüz bilinmediği veya açıklanmadığı ortamda karşılıklı komplo teorileri ile kafalar karıştırıldı.

Kuşkusuz, bu cinayet kim tarafından gerçekleştirilmiş olursa olsun, arkasındaki güçler kim olursa olsun, cinayetin andaki durumda **kime yaradığı** sorusu sorulabilir.

Bu soruya verilecek cevapta şu unsurlar öne çıkmaktadır:

— Cinayet içte öncelikle Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki ortamı germekten, kitleleri birbirine kışkırtıp kaos yaratmaktan yana olan, böylelikle bu yıl yapılacak cumhurbaşkanlığı seçimi ve genel seçimlerde konumlarını korumak ve güçlendirmek isteyen güçlere, somut olarak devlet iktidarını elinde tutan ordu merkezli "devlet" güçlerine yarar.

Halklar birbirlerine karşı kışkırtılabilir, geliyorum diyen cinayeti önlemeyen hükümetin güvenlik zaafı da böyle bir cinayetle gösterilip, daha güçlü iktidar talepleri körüklenebilir.

— Dışta bu cinayet Türkiye'nin burjuva demokrasisi açısından da henüz "uygar uluslar-devletler" içinde yer almadığı, bunun için örneğin onun AB üyeliğinin olamayacağını vb. savunan AB içindeki tutucu güçlerin, Ermeni soykırımı sorunu üzerinden Türk hakim sınıflarını sıkıştırarak daha uysal hale getirmeye çalışan tüm emperyalist güçlere yarar.

Bunları ortaya koymak başkadır. Bunlar temelinde komplo teorileri üretip, öldürülen bir insanın kanı kurumadan onu unutup, unutturup "Kurşunlar Türkiye'ye sıkıldı" vb. demek başkadır.

Egemen sınıfların temsilcileri, onların denetimindeki medya tam da bunu yaptı.

DEVLET DIŞINDAKİ GÜÇLERİN "KİŞİSEL" CİNAYETİ MASALI DEVLETİN SORUMLULUĞUNU GİZLEMEK İÇİN ANLATILIYOR… GERÇEK SUÇLU VE SORUMLU DEVLETİN TA KENDİSİDİR!

Cinayet'in bir biçimde "Türkiye'ye karşı" bir eylem gibi gösterilmesi, bu cinayetin sorumlusunun "Türkiye" olduğu, bütün unsurları ile Türkiye Cumhuriyeti devleti,

egemen sınıflar, onların şekillendirdiği toplum olduğu gerçeğinin üzerini örtmeye, gerçek sorumluları gizlemeye yarayan bir sis perdesinin asılmasıdır.

Bu kadar da değil, güvenlik güçleri, Hrant'ın güpegündüz İstanbul'un en işlek yerlerinden birinde öldürülmesini engelleyemeyen o güçler, cinayetin çok kısa süre ertesinde, tetikçiyi yakalayarak, "17 yaşında" olduğunu söyleyen bir gencin kişisel işi olduğunu çıkartıp, işi "çözdüler".

Hrant Dink cinayetinin tetikçisi, cinayet yerinde adeta kameralara poz veren "17 yaşındaki" "İstanbul"u bilmeyen", fakat Hrant Dink'i eliyle koymuş gibi bulup, üç kurşunla beyninden vuran, vurduktan sonra da elini kolunu sallaya sallaya cinayet yerinden kaçmayı "başaran" "amatör!" katil, cinayetten 34 saat sonra, cinayet aleti ve bütün delilleriyle birlikte yakalandı. Emniyet'in, İçişleri Bakanlığı'nın, güvenlik güçlerinin bu "büyük başarısı!!!" ertesinde katilin aslında bu işi bireysel yaptığı, en iyi halde, devletle ilgisi olmayan ve içinde devlet, devlet düşmanlarına karşı yeterince haşin davranmadığı için, "AB nin dayattığı kanunlar sonucu eli kolu bağlanan devlet" yerine, onun işini yapmayı kendine görev bilen milliyetçi, devletini, milletini, vatanını seven işsiz ve psikolojik rahatsızlıkları bulunan gençlerin oluşturduğu bir örgütlenmenin onun arkasında durduğu anlatıldı, anlatılıyor. Böylece bu cinayetin gerçek sorumluları, gerçek katiller, devlet temize çıkartılıyor.

Yağma yok! Susurluk ne kadar kişisel ise, Şemdinli ne kadar kişisel ise, bu cinayet de o kadar kişiseldir !

Kimdir gerçekte bu cinayetin planlayıcıları, kışkırtıcıları, gerçek sorumluları?

İlk ifadesinde, bu cinayeti "kişisel kızgınlıkla" işlediğini anlatan, vatan haini bir Ermeniyi öldürdüğünü, pişman olmadığını söyleyen tetikçiyi üretenler kimlerdir?

AHA BEDUTYUN! AHA ÇARK! İŞTE DEVLET! İŞTE SOYKIRIM!

— Kimdir 1915'te Osmanlı devletinin uyguladığı soykırımın varlığını ısrarla inkâr edenler?

TC devleti değil mi?

— Kimdir soykırımın varlığını savunanları "vatan haini" ilan edip onlara karşı saldırı düzenleyenler, kışkırtanlar?

TC devleti değil mi?

— Kimdir Türkiye'de Türkler dışında hiç bir milletin yaşamadığını söyleyen, Kürt ulusu ve tüm Türk olmayan milliyetleri "Türk milleti" içinde ele alıp, anayasasına "devletin vatanı ve (Türk) milleti ile bölünmezliği" ilkesini koyan?

TC devleti değil mi?

— Kimdir Ermeni okullarında "Türküm, doğruyum, çalışkanım"ı... okumayı zorunlu kılanlar?

— Kimdir Türk olmayan tüm milliyetleri aşağılayan, "Ermeni dölü" küfürünnü birbirini aşağılamak için kullanan Türk toplumunun ırkçılığını üreten, körükleyen? Türk egemen sınıfları ve onların devleti değil mi?

— Kimdir, AB'ye üyelik sürecinde AB'nin dayattığı yasal reformlar çerçevesinde ceza yasasının 301. maddesinde "Türklüğe hakaret"i suç ilan edenler? TC devleti değil mi?

— Kimdir Trabzon'da, Mersin'de, İstanbul'da siyasi görüşleri ayrı olan insanlara karşı yönelen açık linç olaylarını "halkın tepkisi" olarak adlandırıp, linç kültürünü kışkırtan, destekleyenler? Bu devlet değil mi?

— Kimdir Hrant Dink somutunda, onu yazdığı makaleler nedeniyle onlarca kez yargılayan, son olarak savcılık beraat talep etmesine rağmen "Türklüğe hakaret" suçundan 6 ay hapse mahkum edenler? Bu kararı en üst mahkemede de onaylayanlar? Bu devletin yargı organları, bu devlet değil mi ?

— Kimdir Hrant Dink'e mahkeme heyeti önünde açıkça saldıran, mahkeme çıkışında onu küfürle, yumrukla, tükürükle, yumurtayla ve küfürlü pankartlarla karşılayanlar, bunlara gözyumanlar? Bu devletin ırkçı savunucuları ve bu devlet değil mi?

— Kimdir Hrant Dink'e karşı onu Türklüğe hakaret eden bir vatan haini ilan edip, Türk emekçilerini de ona karşı kışkırtanlar? Onu bir "güvercin tedirginliği içinde" yaşamaya mahkum edenler? "Koruma istemedi" gerekçesi ile, açık ölüm tehditleri ortada iken, onu korumayanlar?

— Kimdir İstanbul'un en işlek caddelerinden birinde güpegündüz bir katilin elini kolunu sallayarak Hrant Dink'i öldürmesine gözyumanlar?

— Kimdir Rakel Dink'in sevgiliye veda sözlerinde sözünü ettiği "bebeklerden katil" yetiştiren ortamın yaratıcıları?

Türk egemen sınıfları ve onların devleti değil mi?

Ve şimdi bu devletin savunucuları ortaya çıkıp "cinayeti kınadıklarını" ilan ediyorlar. Utanmazlığın, arlanmazlığın bu kadarı az bulunur. Hrant'ın kanında elini yıkayanlar, onun öldürülmesinin gerçek sorumluları, Hrant öldürüldükten hemen sonra toplumda gelişen tepkiyi gördüklerinde, Hrant'a sahip çıkar görünmeyi çıkarlarına uygun gördüler. Olan budur. Olan bu bağlamda "Hem suçlu, hem güçlü" deyiminin pratikte yaşanmasıdır.

HALKLARIN SORUMLULUĞU VE SUÇ ORTAKLIĞI...

Evet tarihteki Ermeni soykırımının esas sorumlusu, onun örgütleyicileri, Osmanlı devletidir, onun o günkü yöneticileri olan Türk milliyetçisi İttihat ve Terakki yönetimidir. O günkü dönemde Osmanlı devleti ile ittifak içinde olan ve Osmanlı ordusunun yönetiminde de yer alan Alman emperyalistleri bu soykırımın sorumluluğunu

paylaşmaktadır. Fakat evet, bu soykırımın uygulamasında, Ermeni halkın "hiç"e sürülmesinde aktif olarak yer alan Osmanlı ordusunun, polisinin, jandarmasının tüm elemenları, valiler, yerel yöneticiler, memurlar, hizmetliler yanında bu soykırıma izin veren, düne kadar birlikte yaşadıkları Ermeni komşularını korumayan, bir çoğu "gidenlerin" malına konan, katliamları gördüğü halde engellemek için hiç bir şey yapmayan, yer yer tersine aç gözlülükle "tehcir" adı verilen soykırımda resmi devlet güçlerinden ileri gidip katliamlar yapan halk, Türk halkı ve onun yanında Kürt halkı da bu soykırımda sorumluluğa sahiptir.Hiç bir soykırım halkın aktif katılımı olmadan gerçekleştirilemez.

Türk ve Kürt halkları şimdiye dek, egemen sınıfların resmi tarihini sorgulamayarak, kendi sorumluluğunun ve suçluluğunun hesabını vermeyip gerçek sorumlulardan, Türk hakim sınıflarından da hesap sormayarak tarihi yükümlülüğünü yerine getirmemiştir. Uzun süre sessizlikle geçiştirilen bu soykırım olgusunda Türk hakim sınıfları gelinen yerde artık bir yandan sanki hiç bir şey olmamış gibi davranmak yerine "soykırım yok, savaş şartlarında karşılıklı kıyam var" tezinin, ve "bu işin çözümünü tarihçilere bırakalım" tezinin savunucusu konumuna gelmişlerdir. Dünkü tümden inkârcı resmi tarih ne kadar sahtekârca idi ise, gelinen yerdeki resmi tarih de o kadar sahtekârcadır. Ne yazık ki "Türkiye sol"u genelde resmi tarih savunuculuğundan kopmamıştır. Kimileri hatta örneğin kendine utanmazca İşçi Partisi diyen ırkçıların yaptığı gibi, sol adına, sosyalizm adına, antiemperyalizm adına Türk tezlerinin en azgın savunuculuğunu yapmakta, kampanyalar düzenlememektedirler. Ermeni soykırımı sorununda resmi Türk tarihi tezlerinin sorgulanmaması, bunun üzerlenilmesi, Türk ve Kürt halklarının emekçilerinin en ağır tarihsel yükü, yüzkarasıdır.

Bolşevik Partimiz 3. Kongresinde sorunu bilince çıkartmış olmasına rağmen ve ülkelerimizde diasporadaki Ermenilerin geri dönme, yerleşme ve ayrılma hakkını savunan tek örgüt olmasına rağmen, ne yazık ki henüz bunu kitlelere mal edememiştir.

Kuşkusuz şimdi Türkiye tarihinde ilk kez yüzbini aşkın insanın "Hepimiz Ermeniyiz!" şiarı altında yürümesi, çok önemli bir olaydır. Bu Ermeni olmayan milliyetlerden halkların geçmişe dönük olarak sorumluluklarını öğrenmenin, bunun gereklerini yerine getirmenin bir ilk adımı olarak kavranır, sürdürülür, ilerletilebilirse, o zaman halkların gerçek kardeşliğine giden yolda mesafe alınabilir. O zaman Hrant'ın deyimi ile "içinde yaşadığımız cehennemi cennete dönüştürme" yolunda birlikte ilerleyebiliriz. Bu bağlamda yapılması gereken de budur.

TİMSAH GÖZYAŞLARI

İstanbul'da yürüyüşe katılan yüzbini aşkın insan, ülkelerimizin bir çok kentinde,

kasabasında cinayeti kınayan onbinlerce insanın çok büyük çoğunluğu kuşkusuz kendilerinden bir insanın hunharca katledilmesinden duydukları büyük üzüntü, katillere ve onun arkasındaki güçlere duydukları nefret, Hrant'ın ailesi ile gerçek dayanışma samimi duyguları ile, "artık yeter" duyguları ile yürüdüler. Bu insanlar gerçekten üzüldüler, onların duyguları samimi idi.

Fakat cenazeye katılanların bir bölümü, cenazeye Hrant'ın öldürülmesine duyulan tepkinin kendilerine tepkiye dönüşmesini engellemek, Hrant'a kendi çıkarları için sahip çıkar görünmek, "Türkiye" adı altında zarar gördüğünü düşündükleri kendi çıkarlarına, egemen sınıfların çıkarlarına gelecek zararı en aza indirmek hesaplarıyla katıldılar. Onlar da diğer insanlar gibi üzüldüler görünüşte, yer yer ağlayanları bile oldu. Üzüntüleri göstermelikti, sahteydi, döktükleri gözyaşları timsah gözyaşları idi.

Bu bağlamda en başta tabii Türk devletinin temsilcileri geliyor.

Ordu, ikinci kademeden de olsa iki komutanını göndererek ve bir çelenk göndererek "üzüntülerini" belirtti. Ne sahtekârlık! Bu ordu soykırmcı ordunun devamıdır. Bu ordunun okullarında insanlara Ermenilerin düşman oldukları öğretilir! Bu orduda subaylar arasında bir tek Ermeni yoktur. Erler arasında ise Ermeniler en fazla aşğılananlar içindedirler. Şimdi ölümüne üzüldüklerini bildirdikleri Hrant, faşist Türk ordusundaki ırkçı ayrımcılığı kendi somutunda bizzat yaşayan Ermenilerden biridir. O bunu son yazılarından birinde şöyle anlatıyor: " Denizli 12. Piyade Alayına kısa dönem askerlik (8 aylık) için gittiğimde, devremdeki tüm arkadaşlarıma yemin töreninden sonra erbaş rütbesi taktılar, bir tek beni ayırıp er olarak bıraktılar." Ermeni düşmanlığı iliklerine kadar işlemiş ve Ermeni düşmanı insanlar yetiştiren bu ordu ülkemizde devrimcilere, demokratlara, komünistlere, bütün halka yönelen kontrgerilla eylemlerinin gerçek kurmay heyeti, merkezi, planlayıcısı, uygulayıcısıdır.

Kimi burjuva yazarlar aslında bu cenazede Genelkurmay Başkanını da görmek istediklerini, görmeyince hayal kırıklığına uğradıklarını vb. yazdılar. Ne saflık ve aymazlık? Ya da nasıl bir hinoğlu hinlik! Katiller çetesinin başının cenazede olması ne büyük sahtekârlık olurdu. Fakat bu belli idi. TC'nin Genelkurmay Başkanının temel sloganlarından biri "Hepimiz Ermeniyiz!" olan bir cenazeye katılması bu şartlarda olmazdı, olmaz!

Kemalist devletin başı olan Cumhurbaşkanı da cenazeye katılmadı, ama üzüntülerini bildirmekten de geri durmadı. Cenazeye çelenk gönderdi! Yine ne sahtekârlık! Soykırmcı devletin başı, vatan hainliği saydığı işi yapan birinin cenazesine "üzüntülerini" bildiriyor !

Sonra hükümet üyeleri geliyor. İçişleri Bakanı Aksu ve Devlet Bakanı Şahin hükümeti temsilen katılıyorlar. Erdoğan Prodi ile birlikte bir açılışta olduğu için katılamıyor! (Ertesi günü Hrant'ın evine taziye ziyaretine gidiyor!) Yine ne sahtekârlık! Hrant'ın mahkumiyet giydiği 301'i yasa olarak ve reform adına çıkaran hükümet bu hükümet.

Linççilere "gençler haklı tepkilerini ortaya koymuşlar" diyen emniyet müdürleri, Hrant'ı "koruma istemedi" gerekçesiyle korumayan emniyet müdürleri bu hütkemetin sorumluluğunda. Yani Hrant cinayetinin birinci derecede sorumluları, hiç bir şey yokmuş pişkinliği içinde, cenazeye katılıyor, ölü evine gidip taziyede bulunuyor. Hrant'ın ölüsünden rant sağlamaya çalışıyor.

O kadarla da kalmıyor! AKP milletvekili, Başbakanın Siyasi Danışmanı Ömer Çelik, "Hrant'ın tabutunun Türk bayrağına sarılması"nı öneriyor. Böylece Hrant ölümünde Türk devletince sahiplenilmiş olacaktır. Buna kimi açık ırkçılar karşı çıkarken, çoğunluk siyasetçiler sıcak bakıyor. Gerçekleşse sahteciliğin daniskası olacak bu gelişme yaşanmıyor. Herhalde önümüzde seçimler olduğu ve ırkçı-milliyetçi oylar gerekli olduğu için yaşanmıyor bu. Üstüne üstlük, yüzbinin üstünde insanın katıldığı ve fakat hemen hiç Türk bayrağının taşınmadığı bir yürüyüş olarak da dikkat çekiyor bu yürüyüş. Ertesinde başta Nasyonal Sosyalist "Ulusal Kanal" olmak üzere ırkçılar bundan rahatsızlıklarını dile getiriyorlar! Hrant'ın bayrağının herhangi bir milli bayrak olmadığını anlayamıyor ırkçı kafalar.

Sonra başta ABD Türkiye Büyükelçisi olmak üzere bir dizi emperyalist ülke temsilcisi katılıyor cenazeye. Üzüntülerini bildiriyorlar. Hrant'a sahip çıkıyorlar güya. Sahip çıktıkları gerçekte kendi ülke hakim sınıflarının emperyalist çıkarlarıdır. Döktükleri gözyaşları sahtedir!

Ve sonra Hrant'ın dirisi ile sürekli kavgalı Ermeni kilisesi! Ölüsüne sahip çıkıyor! Cafcaflı bir dini tören düzenliyorlar. Hrant'ın cenneti bu dünya cenneti olarak düşlediği, bu dünyayı cennete çevirmek için mücadele ettiğinin bilincinde olarak, onun dini kişinin özel işi olarak gördüğünü bile bile, onu kilise adına sahipleniyorlar. Ne sahtekârlık !

Fakat, Hrant'ın cenazesini görkemli kılan fakat bu sahtekârlar ve sahtekârlıklar değil, O'nu sahiplenen onbinlerce emekçidir.

Umut budur! Gelecek bundadır!

Hrant'a bu tabloyu sağlığında yaşatamadığımız için hepimiz sorumluyuz!

Gün öğrenmek, gün örgütlenmek, gün sömürüsüz bir dünya için mücacedeyi yükseltmek günüdür!

25 Ocak 2007

(Bu yazı Komak/ML Yayın Organı Proleter Dergi'nin 26. sayısından, Almancadan çevilmiştir.)

Venezuela rüyası ve düşü üzerine

Venezuela'da neler oluyor? Güney Amerika'daki gelişmelerle ilgilenen hiç kimse şuanda bu soruyu es geçemez. "Bolivarcı süreç" ve "21. yüzyılın sosyalizmi" ile ilgili bazı değerlendirmelere burada değinmek istiyoruz. Bu makale çerçevesini çok fazla zorlamamak için Venezuela'daki bugünkü durumun öncesi üzerine uzun uzun durmak istemiyoruz; bilakis sadece en özsel noktaları belirtmekle yetineceğiz.

1958 yılının 31 Ekim'inde ülkenin eskiden iki büyük partisi, aşırı sağda duran "sosyal demokratik" AD (Accion Democratica) ile hırıstiyan-sosyal COPEI "Punto Fijo Anlaşması"nı yaptılar. Bu anlaşma seçimlerden sonra makam koltuklarının dağıtılmasının saptanmasını öngördü ve o zamanlar daha illegaliteden yeni çıkan Venezuela Komünist Partisi (PCV) ni tecrit etme ve onun çalışma alanlarının genişlemesini engelleme amacına sahipti. Bu "Punto Fijo Anlaşması"nın 90'lı yılların sonlarına kadar çok büyük ağırlığı vardı ve AD ile COPEI değişimli olarak hükümet çalışmasını ve başkanlıkları paylaştılar. Bu durum 1945 den buyana ilk kez ancak Kasım 1998 de kırıldı ve yeni bir parti, daha doğrusu hareket,

oyların % 20 sini kazandı: “5. Cumhuriyet için Hareket” (MVR). Adayı 1992 de kendisinin başında bulunduğu “MBR200” (**1**) ün yaptığı bir darbe denemesi yüzünden tutuklanan Hugo Rafael Chavez Frias idi. MVR geleneksel anlamda bir parti değildir. O, egemen ABD’ci Kliğin iktidarını kendilerinin bir bloku ile kırmak için fazlaca ayaklanma ve darbe denemelerinden sonra çok çeşitli örgütlerin kurduğu çeşitli sol (sol sosyal demokratlardan “komünistlere” kadar) güçlerin bir ittifakıdır. Sol PPT (“Herkes için Anavatan”) veya PODEMOS gibi Çok çeşitli partiler ve gruplar bu bloka katılmaktadırlar. Reformist PCV (Venezuela KP) de MVR i desteklemektedir.

MVR kasım 1998 seçimlerinden ikinci sıradaki parti olarak çıktı. Bu önemli bir adımdı; çünkü bu seçimler çok kısa bir süre sonra Aralık 1998 de yapılacak başkanlık seçimleri için barometre ve de sahne olarak görüldü. MVR und Hugo Chavez, yarı-feodal sistemin sonuçlarını en sert bir şekilde hisseden toplum kesimlerine birçok vaadde bulundu: Topraksız köylüler, işçi sınıfı ve kentin kenarlarındaki gecekondu (“barios”) mahallelerinde oturan milyonlar. İnsanlar MVR’e güvenmeye başladılar; çünkü çoğu için onlarca yıl süren AD/COPEI-hükümetlerin- den daha kötüsü olamazdı. O zamanlar BM’e göre toplam nüfusun % 80 i günde 1 Doların altında olan ”mutlak yoksulluk” koşullarında yaşıyordu. İnsanlar haksız-hukuksuzdular ve açtılar- düzen partilerinden bekleyecek bir şeyleri yoktu. Oysa Chavez salt açlığın ortadan kaldırılmasını, ev durumunun iyileştirilmesini ve toprak reformlarını vaad etmekle kalmadı, aynı zamanda bir de kendi adını bizzat yönetmiş olduğu darbe denemesi dolayısıyla Venezuela’nın köhne siyasi sistemine karşı gerçek bir mücadele ile birleştirdi. “Yurtsever Kutup” (Chavez’i destekleyen parti ve grupların ittifakı) hareketinin anayasa yapıcı bir meclis vaadi, bir dizi sol yayın bunu sürekli yineleseler de, gerçekte seçimlerde önemli bir rol oynamadı.

Chavez 06. 12. 1998 seçiminde oyların (**2**) yaklaşık % 57 ni aldı. Venezuela’da geleneksel olarak seçime katılım oranının sadece % 25 ile % 35 arasında bulunduğu düşünüldüğünde bu aslında tüm seçmenler bazında hiç te fazla değildir. Chavez, aday rakibi AD ve COPEI’nin ortak adayı Henry Salas Römer’i arkasında bıraktıktan sonra eski anayasa üzerine yemin etti ve 2 Şubat 1999 tarihinde hükümet işlerini devraldı ve insanların şimdi yeni bir Anayasa isteyip istemedikleri konusunda oy verecekleri bir referandumun 28 Nisan tarihinde yapılacağını ilan etti. Bu referandum yapıldı ve kullanılan geçerli oyların % 87 den fazlası anayasa yapıcı (yeni) bir meclis lehine çıktı. (**3**)

Bu yeni Anayasa sorununun, görünen o ki, insanlar için özel çok büyük bir önemi yoktu; çünkü bu referanduma ortalama 27 milyon nüfusdan 4 milyonun altında katılım oldu.

Bundan sonraki adım olarak yeni Anayasayı hazırlayacak olan meclis seçildi ve bunun sonucu bundan daha da belirgin olamazdı. “Yurtsever Kutup” Ittifak ı

adayları toplam sandalye sayısı 128 den 123 ünü kazandılar. (Bununla ilgili olarak aşağıda daha ayrıntı var.)

Chavez Hükümetinin yeni rotası gerici kapitalist güçleri derinden rahatsız etti ve 11 Nisan 2002 de bir darbe girişimi oldu. Chavez taraftarı yürüyüşçüler tarafından onun başkanlık sarayına gitme yolu kapandığından sarı sendika birliğI CTV bazı taraftarlarıyla devlet petrol şirketi PdVSA'nın merkezine yürüdükten sonra Chavez muhalif askerler tarafından kaçırıldı ve Işverenler birliği (FEDECAMARAS)'ın başı Pedro Carmona kendisini başkan ilan etti. O birkaç gerici kararname çıkardı; ama yüzbinlerin bu arada serbest bırakılan Chavez'in yeniden görevine geçmesini talep etmesiyle sokağın baskısına boyun eğdi. Hem burada, hem de sonra ABD emperyalistleri Chavez'e ve yeni hükümete karşı müdahale ettiler. Ama bu da yetmedi. 6 Aralık 2002 de Chavez Hükümetine karşı emperyalist medyanın grev olarak adlandırdığı genel saldırı - yine CIA yardımıyla CTV ve FEDECAMARAS tarafından- başlatıldı. Bu "grev" gerçekte büyük çaplı planlanmış lokavtlardan başka birşey değildi. Buna uyarak süpermarketler, restoranlar ve bankalar kapandı. Bu kapamalar proleteryanın iş mücadelesi nedeniyle gerçekleşmedi; bilakis hükümeti ekonomik olarak yıpratmak için patronlar dükkanları ve şubelerini kapattılar. Petrol sanayi yönetimi de gerici ve aşırı sağcı muhalefetin yanında yer aldı ve üstüne üstlük petrol işçileri sendikalarını da yedeklerine aldılar. Ama Venezuela'lı işçiler ve köylüler bu gelişmelere karşı şubat başı 2003 e kadar kararlılıkla direndiler. Sonra muhalefetin eylemleri kendi aralarındaki uyuşmazlıklar nedeniyle de kırıldı. Chavez ve hareketini alaşağı etmenin bu ikinci girişimi epeyi zarar verdi ve Venezuela ekonomisini ağır bir şekilde zayıflattı.

Devletleştirmeler, Özel Ekonomi ve diğerleri

Bu olaydan sonra çoğu kişinin sandığı gibi PdVSA devletleştirilmedi. Bu daha önceleri idi. PdVSA, yılda 80 milyar dolara kadar kendi ceplerine çalışan, devasa, binlerce menajeri kapsayan yönetim aygıtıyla devlet içinde devlet haline geldiğinden, hükümet bir dizi gerici ve yiyici menajeri işten attı ve onların yerine yönetici pozisyonlara kendi adamlarını atadı. Chavez'i metropol solcularının gözdesi haline getiren PdVSA'nın devletleştirilmesi aslında bir efsaneden başka bir şey değildir. Eski sözleşmeler feshedildi ve yenileri yapıldı. Böylece bugün Chavez tarafından yapılan, çok uluslu, öncelikle AB- alanı kökenli BP ve Shell gibi holdinglerin % 40 dan fazla oranda 25 yıldan fazla vadeli payı bulunduğu anlaşmalar yürürlüktedir (**4**). Yani PdVSA öyle " tümüyle halka" ait olmaktan hâlâ çok uzaktır. Menajer takımının kırpılmasından sonra Venezuela petrol şirketindeki işlerin özsel olarak iyiye

doğru değişmediği iş mücadelelerinin kriminalize edilmesi uygulamasının devam etmesinde ve kendini beğenmiş teknokrat menajerlerin hâlâ sürüp giden iktidarlarının uygulamasında (**5**) görülmelidir. Venezuela, gelir

vergisi oranlarının hükümet tarafından yükseltilmesi ile PdVSA'nın bir dizi yan şirketleriyle ve de diğer özel veya kısmen özelleştirilmiş şirketlerle, resmi iddiaların tersine, az gelir elde etmektedir; çünkü 22 den fazla çifte vergilendirme sözleşmesi mevcuttur. Bunlar ise kapitalistlerin vergilerini, nerede en düşük ise, orada ödemesini mümkün kılmaktadır. Chavez, hükümeti döneminde herşeyden önce özel sermayenin yoğunlaşmasını kolaylaştırmakla eleştirilmektedir. Böylece Venezuela'daki özel bankalar örneğin devletin petrol satışından çok iyi kazanmaktadırlar. Hükümet bu parayı % 3 faiz ile yatırırken, ama sonra kendisi borç alırken ortalama % 20 den fazla faiz ödüyor. Böylece büyük miktarda paralar milli banka sermayesinin ceplerine gidiyor. Banka sisteminin devletleştirilmesini parlamentoda "Komünist" Partisi de dahil olmak üzere görünürde hiç kimse düşünmüyor.

Venezuela şu anda petrol çıkarma miktarları açısından "sadece" beşinci sırada bulunsa da, gelecekteki potansiyel olarak çıkarılabilecek petrol kaynakları bu hesaba eklendiğinde - söylendiğine göre – Venezuela Saudi Arabistan'ın kapasitesini geçecektir. Uluslararası petrol ve gaz şirketlerinin Venezuela'ya yatırım yapmak için çırpınmalarına hiç hayret edilmemelidir. Ayrıca Venezuela, çeşitli sanayisel süreçlerden geçirilerek hafif petrole dönüştürülebilen en zengin ağır petrol kaynaklarına sahip bir ülkedir. Bu dönüştürmeyi yeni yapılanmalardan sonra her ne kadar kısmen de olsa PdVSA üstlenebilse de, bu işi büyük oranda TOTAL (Fransa) ve SINCOR holdingleri yapmaktadır. Eski enerji bakanı Ramirez'in de tavsiyesiyle doğal gaz çıkarmanın % 100 ü AB-holdinglerine (REPSOL- İspanya, TOTAL-Fransa, STATOİL-Norveç) verildi. Ticaret yapmak söz konusu olduğunda hakkında çok gürültü koparılan ABD-düşmanlığı da birden değişiyor. Venezuela günlük çıkarılan petrol miktarının % 50 sini oraya teslim ediyor. Bu ise az buz değil Amerika Birleşik Devletleri'nin günlük ihtiyacının % 12 si demektir. Her ne kadar Karakas 'tan Vaşington'a giderek yinelenerek teslimatın durdurulacağı tehditleri yollansa da, böylesi bir uygulamanın sonuçları elbette Chavez'in de bilincinde olmalıdır. Herhalde aniden teslimatı durdurmak yerine, daha şimdiden ilgisini ilan eden Çin nezdinde yavaş yavaş aynı miktarın alıcısını bulmaya geçilecektir. Görüşümüze göre, Venezuela'da "antiemperyalist" bir "devrim"den söz edilemez; daha ziyade bize göre, emperyalist ticaret ortakları değişmektedir: AB'nin çeşitli holdingleri tropik ormanların budanması ihalelerini ve devasa kömür alanlarındaki çıkarma ruhsatlarını almışlardır. Venezüe- la'nın (20 milyar dolar olarak hesaplanan) döviz rezervleri de İsviçre'ye havale edilmiş ve şimdi Euro bazında işlem örmektedir (**6**). İspanya, Karakas ile Brüksel arasındaki ilişkilerde öncü rolü oynamaktadır.

Madrid'deki eski, sağcı, aşırı-muhafazakâr Aznar Hükümetine Venezuela'daki yeni harekete karşı mücadelede önemli bir rol verilmişti. Oysa İspanya'ya sosyal-demokratik olarak hükümet edildiğinden buyana ilişkiler gayet iyidir. Örneğin köhnemiş Venezuela Hava Kuvvetlerinin (**7**) tamiratlarını İspanya üzerlenmekte ve silahlanma sanayi (böylece AB-holdingi EADS de) İspanya devletinin tarihindeki en büyük silah satımına sevinmektedir. Chavez'in AB-Anayasasını ciddi ciddi "Demokrasinin Dönüm Noktası" olarak adlandırmasını ve İran'daki faşist rejimi Venezuela'ya yatırım yapmak üzere içtenlikle davet etmesini artık acayip de karşılamamak gerekir. Bu, Holocaust-inkarcısı Ahmedinejad ile Hugo Chavez'in görüşmesinden sonra gerçekleşti. Ama önce Chavez'e büyük kazanımlarından dolayı bir de "İslam Cumhuriyetinin Büyük şeref Madalyası" verildi. (**8**) Birçok sol gruplar Venezuela Partisi "Bandera Roja" (Kızıl Bayrak) yı onun faşist güçlerle (Örn.: "Primero Justicia" – "Önce Adalet" partisi) ile Anti-Chavez İttifakı yapması noktasını haklı olarak bu partinin artık sol kamp içinde kabul edilmemesi gerektiği biçiminde değerlendirmektedirler. Chavez, İran'daki dinci faşistlerle büyük ekonomik ve askeri anlaşmalar yaptığında, onun enternasyonal çapta farklı davranıp davranmadığını biryana bırakalım…

Sözde antiemperyalist bir politika yanında Bolivarcı Cumhuriyet'teki süreç yanlılarıyla tartışmada yukarda daha önce değinilen yeni anayasaya gittikçe daha fazla dikkat çekilmektedir. Söz konusu anayasa bir ülkenin çıplak gerçekliğini doğal olarak yansıtmamaktadır; oysa bu anayasa yönergeler ve "ulaşılmaya değer" durumlar ile dolu bir katalogdur. Burada ulaşılmaya değer şeylerin neler olduğu ve bunların devrimci, sosyalist içeriklerle uyum içinde olup olmadığı elbetteki farklı bir sorundur.

Venezuela'nın Yeni Anayasası Üzerine

Halk kitlelerin anayasaya ilgisi, son olarak değil, her hafta bir saat Chavez'in hatıralarını, siyasi açılımlarını veya dualarını anlattığı bu arada kurulmuş "Alo Presidente" yayınıyla giderek arttı. Venezuela, yukarda anlatılan referandumlar ve oylamalardan sonra, bugün, Venezuela'ya gidildiğinde dikkat çeken, birçok kamuya açık yerlerde üzerine tartışılan ve çoğu insanların kendilerine ait kitapçığı yanlarında bulundurdukları küçük mavi kitapçığı, ünlü Bolivarcı Anayasayı çıkardı. Ne var ki, yeni anayasa sosyalist bir anayasa değildir. Önce kağıt üzerinde olduğu gibi, birçok sorun pratikte çıkmaktadır ve anayasanın yönelimi açıktır.

Mesela bu anayasa birçok yerde üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin altını çizerek kabul etmekte ve kapitalist "özgür rekabet" te ülke gelişmesi için bir motor görmektedir: " Venezuela Bolivarcı Cumhuriyeti'nin sosyo-ekonomik düzeni (…) Effizienz (Verimlilik),

özgür rekabet, çevre koruma, …. ilkelerine dayanmaktadır…" (**9**)

Din sorununda da dini vecibelerin aktif uygulayıcısı katolik Chavez ve Venezuela hüküme- tinin diğer üyelerinden pek bir şey beklenmemelidir. Katolik kilisesi ve diğer dini cemaatlere karşı hiçbir şekilde mücadele (kamusal kampanyalar ile de değil) yürütülmemekte; bilakis onlara (okullarda da) kamusal propaganda anayasal hak olarak garanti edilmektedir. (**10**) Chavez-hükümeti katolik özel okullara teşvikleri de yılda 160 milyon dolara yükseltti.

Venezuela'nınindigo(kızılderili)nüfusuna(%2)önceleri geçerkenbiledeğinilmezken, küçük mavi kitapçıkta hakların verilmesine övücü bir şekilde değinilmelidir; oysa pratikte yoğun ırkçı kinciliklerle karşılaşan diğer azınlıklar ("siyahiler": % 9) (**11**) , anayasa içine alınmamışlar ve haklardan bütünüyle dıştalanmışlardır. Bolivarcı anayasa gerçi erkek ve kadının hak eşitliğini vurgulamakta ve ev işini açıkça "üretici çalışma" olarak belirtmektedir. Oysa örneğin kamu dairelerindeki "yetkili konumlarda" kadınlar (ne var ki hemen hemen dünyanın her yerinde olduğu gibi) çok düşük oranda temsil edilmektedirler ve her yıl onbinlerce kadın illegal hamileliğI engelleme çabası sırasında ölmektedirler.

Karakas'daki iktidar sahiplerinin "tüm halkın katıldığı demokrasi" den coşkuyla söz ederken ve tabandan demokrasinin unsurlarını överken ne kadar ciddi olduklarının bir diğer göstergesi de anayasada demokrasi siyasetinin ele alınması veya Venezuela gerçekliğindeki durumlardır. Tüm resmi dairelerde temsiliyet ilkesi uygulanmaya hâlâ devam etmektedir. (Katılımcı demokrasi çerçevesinde) "Görevden alınabilirlik ilkesi", resmi daire görevlisi görev süresinin yarısından fazlası bir süre görevde kalmışsa, ancak o zaman bu ilke taban örgütleri ve başkanlık makamı için geçerlidir. Anayasada öngörülen "temsiliyetçi" demokrasinin oyun kuralları altında "katılımcı" bir demokrasinin geliştirilmesidir. (**12**)

O halde anayasanın her ne kadar bazı konularda ileriyici özellikler taşısa da, devrimci olmaktan başka herşey olduğu görülmelidir. Bu anayasa burjuva, kesinlikle kapitalist bir anayasadır ve öyle kalmaktadır. Oysa böylesi bir anayasayı çıkaran ve sonra gururla bunu sunan hangi harakettir?

Bolivarcı sürecin içinde sosyalist içeriklerin düşünü görmek bir hata olur, çünkü ne MVR içinde gerçekten sosyalist bir kanat bulunmaktadır, ne de bizzat Chavez'in gerçek sosyalizm,veya MVN içinre genzek sosyalist bir kanat hakkında birşey bilmek istemektedir. "Hedefimiz bugün Venezuela'da özel mülkiyetin kaldırılması veya sınıfsız bir toplum mudur? Görüşüm hayırdır." (**13**) Hükümet her ne kadar kuşkusuz ulusal burjuvaziyi çok güçlendiren, ama bu, genelde hiç te antiemperyalist bir süreçten bahsetmenin bir göstergesi değildir – herşeyden önce ABD'nin eski iktidar konumlarının büyük bir kısmı büyük bir hızla AB'nin eline geçtiğinden – bir dizi anti ABD-emperyalist kararnameler çıkardı. Chavez hükümeti ilk planda, Venezuela'nın

bağımlı, yenisömürge bir ülke olma durumundan çıkmasını isteyen ulusal burjuvaziye dayanmaktadır. Venezuela % 22,8 i sanayide çalışan bir proleterya oranıyla Güney Amerika'da Küba'dan sonra büyük farkla en yüksek sanayi işçisi oranına sahip olmasına rağmen sosyalist hedef koyma ile birlikte işçi sınıfına bilinçli bir yönelim ne yazık ki yoktur. Sanayi işçileri oranı güncel verilere göre yuvarlak hesap % 10,6 da kalan tarım işçileri oranını iki mislini aşmaktadır. Bu bütün diğer Güney Amerika ülkelerinden değişik bir durumdur.

Chavez tarafından vaad edilen toprak reformu da kapitalistlere zarar vermeyecek biçimde ele alındı. Şimdiye kadar hiçbir büyük toprak sahibi topraksız köylüler lehine tazminatsız mülksüzleştirilmedi; bilakis hükümet şimdi 5000 hektardan büyük kullanılmayan tarlaları piyasa değerinden satın alabilmektedir. Fakat bu alanlar sadece kısmen de olsa kullanılıyorsa, o zaman satma işi büyük toprak sahiplerinin keyfine kalmıştır. Yani hükümetin şimdiye kadarki "mülksüzleştirmeleri"nin çok sınırlı kalmasında şaşılacak bir şey yoktur. Örgütlü köylüler tarafından gerçekleştirilen işgaller polis ve ordu tarafından düzenli olarak bastırılmaktadır. Kooperatif kuran köylüler aşağıdaki örnekte kanıtlandığı üzere başka sorunlarla karşı karşıya gelmektedirler: "Köylüler kızgındır. Toplam 163.000 hektarı işlemek için Barinas'da (bir ilçe- PR) ondokuz kooperatifte biraraya geldiler. Bakanlık toplam 17 milyar Bolivar (Venezuela para birimi – ÇN) değerinde inşaat yardımı ve kredi sözü verdi. Bu arada geçit yolları inşa edildi ve evler için alanlar planlandı. Oysa şimdiye kadar ne krediler, ne de tohumluklar geldi (…) Büyük toprak sahipleri ise haftalar önce çoktan ektiler. " (**14**)

Köylülerin toprak işgalleri hükümetin yoğun baskısına rağmen artmaktadır; çünkü yukarda belirtilen alıntının gösterdiği gibi, resmi kooperatiflerde örgütlenme topraksız köylülere hemen hemen hiç verimli perspektif sunmamaktadır. Büyük toprak mülkiyeti eskiden olduğu gibi şimdi de tercih edilmekte ve yoğun devlet desteğini (örneğin tohumluk vermeler) hâlâ alabilmektedir. Hükümet birlikleri tarafından zor kullanılarak engelleneceğini hesaba katlanmak zorunda olsa bile, işgal edilmiş alandaki bir kendi başına örgütlenme bu halde çoğu kez biricik seçenek olarak kalmaktadır. Her ne kadar işlenebilir toprak kiralanabilirse de, icara veren toprak sahipleri çoğunlukla, eğer bu topraklar köylüler tarafından kendi ihtiyacı için kiralanmak isteniyorsa, faiz oranları ve ayni vergiler üzerinden köylülerden herşeylerini talep eden Latifundia'(Güney Amerika'da büyük toprak sahiplerinin büyük tarım çiftlikleri – ÇN) sahipleridir. Mahkeme kararıyla toprakların geri alınması köylüler için bu arada "normal durum" haline geldiğinden ve kiralanan toprak ta artık kurtuluş opsiyonu olmadığından, gittikçe daha fazla silahlı köylü milislerinin ormanlara geri çekilmesi ve "toprak reformu"na karşı aktif direnişin sürekli artmasına fazla şaşmamak gerekir. Milli

burjuva Chavez toprak reformunda büyük toprak sahiplerinin çıkarlarından kopmamaktadır.

Proleteryanın ilerici birlikteliklerinin daha genişçe çerçeve içinde anda mümkün olduğu tek örgüt eski, gerici sendika birliğine karşı kurulan yeni sendika, daha doğrusu söylendiğinde, tabanında "clasistas" (sınıfsal mücadeleci sendika bileşimleri) denilenlerin çalıştığı UNT'dir. Bu clasistas'lar şuanda proleterya'ya yönelmiş bulunan biricik gruplardır. UNT'in kendisi mücadeleye hazır olmaklığı çok sınırlı olan ve işçiler işgal edilmiş işletmelerde aşırı sağçı vurucu birlikler veya polis tarafından zor yoluyla dağıtılsalar bile müdahale etmeyen, hükümete bağımlı bir sendika durumundadır. Bunun taban saflarından "Devrim ve Sosyalizm Partisi" (PRS) çıktı. Bu bizzat kendisine bir "troçkist" etiketi takmakta ve programında güçlü sol-sosyaldemokratik özellikler taşımaktadır. Örneğin sosyalizmin hedeflendiği lafta söylenmesine rağmen, işçilerin ve köylülerin şiddete dayalı bir devrimi devlet iktidarını ele geçirilmesi özsel bir faktör olarak kabul edilmemekte; bilakis dahası ilerleyen demokrasi ve kitlelerin harekete geçirilmesi ile dikte ettirilen "barışçıl geçiş" perspektif olarak ilan edilmektedir. PRS de, herşeyden önce işçi sınıfının köhne, burjuva devlet aygıtını salt devr alabileceği hayalini yaymaktadır. Eski devletin yerlebir edilmesinden ve proleteryanın devrimci bir diktatörlüğünden tek kelime yoktur. (**15**) Bu partinin de devrimci komünistler için alternatif oluşturamayacağı anlaşılır bir şeydir. Dünyanın çoğu ülkelerinde olduğu gibi Venezuela'da da işçiler ve köylüler için bir devrimci-komünist mücadele partisi yoktur. Her ne kadar böylesi bir partinin çeşitli unsurlarına sahip (Örn.: "Utopia") gibi gruplar varsa da, oysa bunlar küçüktür veya henüz çok gençtirler ve bu nedenle pratiğe uygun bir şekilde müdahale etmeye henüz yeterli fırsatı olmamıştır. Ama en geç AD tarafından kanlı bir şekilde bastırılan 1989 kargaşalarından beri Venezuela halkının inanılmaz derecede hızla siyasileşme süreci gerçekleşmekte olduğundan, herşeyden önce bu genç gruplar ve Clasistas dikkatle gözlemlenmeli ve desteklenmelidir. Bizim görevimiz ise salt Venezuela'nın birleşmekte olan sınıf bilinçli, devrimci güçlerini desteklemek olmalıdır.

Chavez doğal olarak Venezuela halkı için belirli yararları getirmektedir. Eğitim-, beslenme ve genel sağlık programları gündemdedir. Ama Venezuela burjuvazisinin de eğer bizzat kendisi güçlenmek istiyorsa, zaten bunlara gereksinimi vardır. O halde bunları gerçekleştirmesi Chavez'in bir sosyalist olduğu anlamına gelmez kesinlikle. Onu yakın gelecekte Karl Marks'ın Engels'e yazdığı bir mektupta Simon Bolivar'ı karakterize ettiği gibi nitelemek zorunda kalıp kalmayacağımızı ise bekleyip göreceğiz:

"Bolivar'ın gerçekten amaçladığı şey, bizzat kendisinin diktatörü olmak istediği tüm Güney Amerika'nın federatif bir cumhuriyette birleşmesiydi. O dünyanın yarısını kendi ismine bağlama düşleriyle uğraşırken gerçek iktidar hızla ellerinden kaydı." (**16**)

DİPNOTLAR

(1) *MBR200: "Devrimci Bolivarcı Hareket 200" Chavez'in ilk siyasi faaliyet alanıydı ve onun askerlik hizmeti sırasında onunla birlikte iki subayın katılımıyla Aralık 1982 de kuruldu. Başlangıçta hiçbir somut siyasi hedefleri yoktu; bilakis sadece Venezuela tarihini ve Simon Bolivar'ın yazılarını incelediler. Zamanla o zamanki Carlos Perez hükümetine karşı bir darbenin gerekliliği sonucuna vardılar. Bu konuda sumut adımlar atmaya başladılar. Ama çok kötü örgütleme ve çok çeşitli örgütlerle birlikte1992 de gerçekleştirilen darbe girişimi "La Causa Radikal" ("Radikal Dava" – 1971 civarında AD'den kopma, bugünkü önemi sıfıra yakın bulunan sol aydınlar grubu) nın ihaneti sonucu başarısızlığa uğradı. Chavez hapise atıldı, ama buradan birkaç MBR200 ve "Devrimci Onur Grubu" militanı tarafından 7 Eylül 1992 de kurtarıldı. Perez 1993 başlarında bir rüşvet skandalı yüzünden istifa etmek zorunda kaldı. Perez'in halefi , Chavez'e askerlik hizmetinden ayrılması şartıyla, cezadan muafiyet verdi. Chavez askerlikten ayrıldı ve legal siyasi çalışmaya geçti.*

(2) *Andre Scheer: "Venezuela Uğruna Mücadele"; NIV Essen 2204, s. 30*

(3) *Consejo Nacional Elektoral (CNE); alıntının kaynağı: Andre Scheer: "Venezuela Uğruna Mücadele"; NIV Essen 2204, s. 39*

(4) *"Joint Venturas: Venezuela's Faustian Pact with Foreign Capital" 30 Eylül 2006: www.venezuelaanalysis.com*

(5) *Ernst F. Fürntratt-Kloep "Venezuela – Bir Devrimin Yolu"; PapyRossa 2006, s: 166*

(6) *Ernst F. Fürntratt-Kloep "Venezuela – Bir Devrimin Yolu"; PapyRossa 2006, s: 128*

(7) *"Pueblo en linea" 17.05.2006 ; alıntının kaynağı: RedGlobe: "General: Venezuela'nın F-16'larını İran'a satalım"*

(8) *"Der Standard Gazetesi" 31 Temmuz 2006, pazartesi sayısı , s. 5*

(9) *"Venezuela Bolivarcı Cumhuriyeti Anayasası ", 6. Bölüm, 1. Kesit, 299. Madde*

(10) *"Venezuela Bolivarcı Cumhuriyeti Anayasası ", 2. Bölüm, 3. Kesit, 59. Madde*

(11) *Verinin Kaynağı: Fischer Dünya Almanağı 2005; FTV Frankfurt a.M., s: 449*

(12) *Ernst F. Fürntratt-Kloep "Venezuela – Bir Devrimin Yolu"; PapyRossa 2006, s: 180*

(13) *Chavez; alıntının kaynağı: http://harikumer.brinster.net/PAPER/2004/DECEMBER/Chavez.htm s: 50*

(14) *İnfoverteiler (Bilgi dağıtımı) den: "Venezuela'daki Bolivarcı-devrimci Süreç", Eylül 2003, s:30*

(15) *Bununla ilgili olarak "Siyasi Açıklama – PRS'in Ulusal Örgütlenme Komitesi" ile karşılaştırınız.*

(16) *Marks/Engels Eserleri: cilt 14, s: 229.*

Türk devleti faşist saldırılarını sürdürüyor!

Türk devleti son günlerde Kürt ulusu üzerindeki faşist baskılarına bir yenilerini ekledi. "Terörün desteklenmesi" bahanesiyle örgütlü reformist Kürt hareketine karşı, başta Kuzey Kürdistan olmak üzere her tarafta yoğun gözaltılar ve tutuklamalara girişti.

Bu saldırılar için bahane "terörün desteklenmesi" gösterilmektedir. Bir dizi emperyalist devlette olduğu gibi, Türk Ceza Kanununda yapılan yeni düzenlemelerle "terörist örgüt" olarak değerlendirilen devrimci, komünist ve yer yer de ezilen ulus ve milliyetlerden halkların ulusalcı örgütlerin desteklenmesi "terörü destekleme" olarak değerlendirilerek değişik sürelerle hapis cezaları verilmektedir. Burjuvalar bununla kendi kurulu düzenlerini korumak istemektedirler. Bu cezalarla devrimci, marksist ve ulusalcı hareketlerin kitle desteğini zayıflatmak istemektedirler.

Burjuvazi bu yaptırımlarla belirli çapta başarılı olmaktadır. Bunu özellikle Batı Avrupa'nın bir dizi emperyalist devletinde görmek mümkündür.

Türk devleti de F Tipi tutsakevlerinde olduğu gibi, bu konuda da emperyalist dostlarından öğrenmektedir. Onlar aynı hedef için, sömürü sisteminin ömrünün uzatılması hedefi için birbirinden öğrenerek işçi sınıfı ve emekçi yığınlara karşı haksız bir mücadele yürütmektedirler.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'deki bir bölüm Avrupa Birliği nezdinde oluşan emperyalist birlikten medet uman sol reformistlerin bir bölümü ve yerel reformist Kürt milliyetçileri burjuva demokrasisinin gerçek yüzünü şimdilerde daha iyi görmektedirler.

Burjuva demokrasisi burjuvazi için demokrasi ve onların çıkarları karşısında duran herkese karşı bir diktatörlük olarak vardır. Bu emperyalizm ve proleter devrimleri çağının genel bir olgusudur.

Reformist Kürt ulusal hareketinin önderi durumunda olan Abdullah Öcalan hakkında yurtdışında yapıldığı söylenen saç teli tetkiklerinde zehirlenme bulgularına rastlandığının söylenmesi sonrası coğrafyamızda gerçekleşen

bir dizi eylemde "sağlığın sağlığımızdır" sloganı altında yapılan eylemlerde "teröre destek" anlamını çıkartan Türk devletinin yönetim erkleri, "Newroz'da provokasyona izin vermeyeceğiz, en sert şekilde müdahale edeceğiz" diyorlar. Erzurum'da yapılan güvenlik birimleri toplantısında liberal burjuvazinin temsilciliğine soyunan AKP hükümetinin İçişleri Bakanı bu konuda resmen saldırı emrini vermiştir.

GÜÇLERİ YETMEYECEKTİR!

Burjuva devletin hangi hükümeti gelirse gelsin, hangi kurum saldırı emrini verirse versin, hiç kimse burjuvazinin hazin sonunu önleyemeyecektir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınları işletmeler temelinde örgütlenecek, üretimden gelen gücünü kullanarak kendi iktidarını kuracaktır. Bu mücadele ne reformistlerin batıdan medet uman bir anlayışıyla kazanılacaktır; ne de Kürt reformistlerinin burjuva liberalizminden medet uman ve ikide bir "barış" ilan eden anlayışıyla kazanılacaktır. Bu mücadele sınıfın dişinden tırnağına kadar silahlanmasıyla ve burjuva devleti paramparça etmesiyle kazanılacaktır. Ancak o zaman gerçekten özgürlük kazanılacaktır. Proletarya sömürü düzeninden kurtulmuş kendi iktidarını kurarak kendini özgürleştirecektir. Proletarya aynı zamanda kendisi ile birlikte ezilen ulus ve milliyetler için de tam hak eşitliğini sağlayarak özgürleştirecektir. Ancak o zaman gerçekten halkların kardeşliği sağlanmış olacaktır. Proletarya herkese çalışma olanağı yaratacak toplumun yarısını oluşturan Kadınlarımızın da ekonomik özgürlüğü ile birlikte tam özgürlüğünü sağlamış olacaktır.

Bunun için diyoruz ki,

Ey Türk devleti, saldırılarınla sonunu daha da hızlandıracaksın! Hiçbir şey seni hazin sonundan kurtaramayacaktır. Devrimle hesap sorma günü gelecektir!

Kürt ulusundan işçi ve emekçi yığınlar,

Bolşevik Parti saflarında örgütlen! Ancak bu şekilde, değişik uluslardan proletaryanın ortaklaşa bu sömürü sistemini ortadan kaldırması ve özgürlüğün fışkırdığı sosyalizmin kurulması gerçekleşecek ve ancak o zaman senin de özgürleşmen gerçekleşecektir.

Kendi özgürlüğün için mücadelede birleş!

15 Mart 2007

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST YEKBİN

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

Gün gelecek
halkı bombalayanlar
sınıf partisine
hesap verecek!

FAŞİZME ÖLÜM! TEK YOL DEVRİM!

HEJMAR: 34 · ÇİLE 2007 · BIHA: 2 YTL

Bolşevizmin Kuzey Kürdistan'daki sesi…
Oku, okut, incele, tartış!

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BOLŞEVİK
devrim
SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

Hepimiz Hrant Dink'iz!
Hepimiz Ermeniyiz!

14

ŞUBAT 2007 · FİYATI: 2 YTL.

Bolşevizmin Türkiye'deki sesi…
Oku, okut, incele, tartış!